

SECRETUL MULȚUMIRII

VOLUMUL 2

Della Wetherby urcă scara monumentală a casei surorii sale din Calea Confederației și apăsă cu toată puterea butonul soneriei electrice. Din vârful pălăriei sale și pînă la pantofii cu tocul jos, ea răspîndea un aer de sănătate, energie și hotărîre nestrămutată. Vocea ei, atunci cînd salută pe servitoarea care venise să-i deschidă ușa, vibra de veselie și de dorința de viață.

- Bună-ziua Maria, sora mea este acasă?

- Da, domnișoară, doamna Carew este acasă, dar nu voiește să primească pe nimeni.

- Chiar? Ei bine, eu nu sînt nimeni, răspunse domnișoara Wetherby surîzînd, așa că mă va primi. Nu te teme. Iau totul asupra mea, adăugă ea observînd înfățișarea plină de spaimă a servitoarei. Unde este dînsa, în salon?

- Da, domnișoară, dar...

În acest timp, domnișoara Wetherby intrase deja în casă, și tînăra servitoare, privind-o cu o uitătură plină de spaimă, se retrase. Ajunsă în holul primului etaj, Della Wetherby se îndreptă către o ușă întredeschisă și bătută.

- Ei bine Marie, zise o voce muștrătoare, nu ți-am spus eu... Oh, Della! Vocea deveni deodată caldă și plăcută. De unde vii tu, copil scump?

- Am venit cu alte două infirmiere să petrecem duminica pe malul fluviului și mă reîntorc la sanatoriu. De aceea sînt aici; nu voi sta mult, adăugă ea, dînd o caldă sărutare sorei sale.

Doamna Carew își ridică sprîncenele și se retrase cu oarecare nemulțumire. Strălucirea veseliei și însuflețirea care luminaseră fața ei se șterseră, lăsînd numai o expresie de teamă.

- O, sigur, știam eu că aici tu nu rămîi mult, niciodată.

- Aici!...

Della Wetherby începu să rîdă, apoi brusc, vocea și purtarea ei se schimbară. Își privi sora cu drăgălășie și seriozitate.

- Ruth, dragă, n-aș putea să trăiesc în casa aceasta. Tu știi asta, adăugă ea cu multă politețe.

Doamna Carew se arătă puțin cam enervată.

- Eu nu văd de ce, zise ea.

Della Wetherby clătină din cap.

- Da dragă, tu știi că eu nu am nici o simpatie pentru tot ce este aici: pentru tristețe, pentru viața fără scop și pentru atmosfera întunecată și deprimată.

- Dar eu sînt necăjită și plină de amărăciune.

- N-ar trebui să fii așa.

- Este oare ceva în viața mea care ar putea să-mi schimbe dispoziția?

Della Wetherby avu o clipă de nerăbdare.

- Ruth, ascultă! Tu ai treizeci și trei de ani, și o sănătate deplină, și chiar dacă nu o ai pe deplin, totuși trăiești confortabil și cu siguranță ai bani din belșug și timp destul. Toată lumea ți-ar spune că trebuie să faci ceva în această dimineață frumoasă, în loc să stai să te plîngi în această casă care seamănă cu un cavou, după ce ai dat ordin servitoarei să nu primească pe nimeni.

- Dar eu nu vreau să văd pe nimeni.

- M-aș fi forțat să trec peste astfel de păreri bolnăvicioase.

Doamna Carew suspină trist și întoarse capul.

- Ah, Della, tu nu vei înțelege niciodată. Eu nu-ți semăn. Nu pot uita. O expresie de durere apărură pe fața sorei celei mai tinere.

- Îmi închipui că vrei să vorbești de Jamie. Eu nu l-am uitat, draga mea. Dar plînsul nu ne va ajuta să-l regăsim.

- Am încercat să-l regăsesc timp de opt ani, nu numai să plîng, strigă doamna Carew cu indignare adîncă și cu suspine.

- În adevăr așa este, dar noi o să continuăm cercetările noastre pînă cînd îl vom găsi. Pentru că, tristețea și descurajarea nu ajută la nimic.

Urmă o clipă de liniște. Sora cea mică privi pe cea mare cu un aer de tulburare și dezaprobare.

- Ruth, zise ea în cele din urmă, iartă-mă, dar vrei să rămîi toată viața așa? Tu ești văduvă; căsnicia ta a durat numai un an, iar soțul tău era mult mai în vîrstă decît tine. Tu erai mai mult un copil cînd l-ai luat în căsătorie, și acest an de viață în doi trebuie să-ți pară un vis. El nu poate să-ți închidă viața, pentru restul timpului.

- Ah, nu! murmură doamna Carew mereu tristă.

- Atunci tu vrei să rămîi mereu ceea ce ești astăzi?

- Desigur că nu vreau! Dacă aș putea să-l regăsesc pe Jamie...

- Da, da, știu... Dar Ruth dragă, oare nu este în lume decît Jamie care să te facă fericită?

- Eu așa cred, răspunse doamna Carew în silă.

- Ruth! strigă sora sa pe un ton aproape supărat. Apoi începu să rîdă.

Ah, Ruth! Aș vrea **să-ți prescriu o doză de Pollyanna**; nu cunosc pe nimeni care să aibă mai multă nevoie de așa ceva, cum ai tu.

Doamna Carew tresări puțin.

- Ce ar putea să fie Pollyanna nu știu, dar în tot cazul, eu nu am nevoie. Tu nu ești aici în sanatoriul vostru, scumpa mea, și eu nu sînt unul din bolnavii de acolo ca să-mi administrezi medicamente. Te rog să ții socoteală de aceasta.

- Pollyanna, draga mea, nu este un medicament, răspunse grav domnișoara Wetherby, cu toate că am auzit persoane care o numesc "**un tonic**". Pollyanna este o fetiță.

- O copilă? Tu-mi recomanzi totdeauna cîte un remediu și-mi zici adesea să iau o doză de cutare sau cutare medicament.

- Ei bine, Pollyanna este un fel de remediu. Ba mai mult, doctorii din sanatoriu declară că ea valorează mai mult decît toate medicamentele care pot fi prescrise. Ea este o fetiță de doisprezece sau treisprezece ani care a petrecut vara trecută și o parte din iarnă la sanatoriu. După angajarea mea la sanatoriu, Pollyanna a mai stat acolo o lună sau două, apoi a plecat. Dar timpul acesta mi-a fost suficient pentru a o cunoaște bine, pentru a-i prinde farmecul. De altfel tot sanatoriul vorbește de Pollyanna și joacă jocul ei.

- Jocul ei?

- Da, **jocul de mulțumire**. Nu voi uita niciodată împrejurările în care am luat cunoștință de acest joc.

O parte din tratamentul Pollyannei era deosebit de dureros. I se administra acest tratament marțea dimineată, și la scurt timp după sosirea mea am fost destinată să i-l fac eu. Mă temeam de momentul acela, căci știam la ce mă pot aștepta: agitație, plîns, ba chiar mai mult decît atît. Spre marea mea mirare, ea m-a privit cu un surîs și mi-a spus că e foarte fericită că mă vede. Nici cel mai mic geamăt nu i-a scăpat de pe buze în tot timpul tratamentului, deși știam că suferă îngrozitor. Mi-am exprimat mirarea, dar ea la rîndu-i mi-a

explicat foarte serios: *suferea mult în timpul acelui tratament, însă atunci se gîndea la zilele în care nu-i administrau tratamentul și putea să se bucure că nu era marți în fiecare zi și că nu trebuia să treacă prin așa suferințe în fiecare zi*

- Într-adevăr, este ceva extraordinar, zise doamna Carew, dar totuși eu nu văd în asta nici un joc.

- Nici eu n-am văzut pînă atunci cînd mai târziu mi l-a explicat. Pollyanna era fiica unui pastor sărac din apus și a fost crescută de doamnele de la Asistența Socială cu ajutoarele misionare. Pe cînd era încă mică își dorea să aibă păpuși și aștepta cu încredere pachetele cu daruri; odată cînd a sosit pachetul, el conținea numai o pereche de cîrje mici. Copilul a plîns; însă tatăl ei a învățat-o jocul care consta în a găsi totdeauna ceva care poate să te înveselească în tot ce s-ar putea întîmpla. El i-a spus că poate și trebuie să fie mulțumită chiar pentru faptul că nu are nevoie de acele cîrje.

Pollyanna zicea că acest joc este un joc aparte, deosebit de alte jocuri și de aceea este greu să găsești multe persoane dispuse să-l joace. De asemenea, zicea că jocul este cu atît mai interesant cu cît este mai dureros, așa cum probase ea însăși, cîteodată.

- Aceasta este ceva extraordinar! murmură doamna Carew, neînțelegînd încă prea bine ce e cu acest joc.

- Ai fi înțeles totul cu siguranță dacă ai fi putut să vezi rezultatele de la sanatoriu, zise Della; doctorul Ames a declarat că ea, Pollyanna, învățîndu-i pe alții să joace *jocul mulțumirii*, ar fi schimbat viața oamenilor din orașul în care locuia. Ea cunoștea foarte bine pe doctorul Chilton care s-a căsătorit cu o mătușă a Pollyannei. Cred chiar că această căsătorie s-a făcut datorită copilei, căci numai ea a reușit să-i împace, făcînd să dispară o veche supărare care era între ei.

Sînt doi ani sau chiar mai mult de cînd a murit tatăl Pollyannei, iar fetița a fost trimisă în răsărit, la mătușă ei. În octombrie anul trecut, ea a avut un accident de mașină și nu a putut să mai meargă. În aprilie, doctorul Chilton a trimis-o la sanatoriu, unde a rămas un an. S-a întors acasă aproape vindecată. Ar fi trebuit să vezi copila! Un singur lucru îi umbrea fericirea ei - nu putea să meargă pînă la Beldingsville. Din cîte știu eu, orașul întreg a venit s-o primească, cu drapele și cu muzică. Dar nu-i de ajuns să vorbești de Pollyanna, trebuie s-o vezi. De aceea este așa cum ți-am spus; ți-ar trebui o doză de Pollyanna. Acea ți-ar face foarte bine.

Doamna Carew și-a ridicat capul.

- Trebuie să-ți spun că eu nu gîndesc ca tine, răspunse ea cu multă răceală. N-am nevoie să fiu "transformată", căci eu n-am cu nimeni vreo ceartă provenită din dragoste. Și tocmai ceea ce mi-ar dispăcea ar fi să am lîngă mine "o mică domnișoară" care să-mi predice cu o înfățișare plină de mirare și căreia ar trebui să-i fiu recunoscătoare.

O izbucnire de rîs vesel o întrerupse.

- Ah, Ruth! Ruth! Pollyanna "o mică domnișoară"? Oh, dacă ai putea să vezi acest copil! Dar eu totuși trebuie să mă îndoiesc de aceasta. Nu ți-am spus oare că degeaba îți vorbesc de Pollyanna? Că singurul lucru care ți-ar fi de folos este s-o vezi? Dar de... "mică domnișoară"? Ha, ha, ha!

Și Della începu să rîdă din nou.

- Draga mea, chiar nu mai este nimic de făcut? Nu trebuie să-ți risipești în felul acesta toată viața ta. N-ai vrea oare să încerci să mai ieși puțin în lume și să mai primești în casa ta pe cîte cineva?

- De ce aș face asta dacă nu simt nici o nevoie? Eu m-am dat la o parte din calea lumii. Tu știi că cerințele societății mi-au displăcut întotdeauna.

- Dar, de pildă, de ce nu faci fapte de caritate? Doamna Carew făcu un gest de nerăbdare.

- Scumpa mea Della, noi am discutat despre asta de atîtea ori. Eu dau mulți bani pentru astfel de "fapte" și cred că asta este de-ajuns.

- Dar dacă ai încerca să dai puțin din tine însăși, să jertfești ceva din viața la? îndrăni să spună Della cu o stăruință drăgălașă. Dacă ai putea să te interesezi de oare-care lucruri în afară de persoana ta, aceasta ți-ar ajuta atît de mult și...

- Ascultă-mă, dragă Della, o întrerupse sora cea mare, eu te iubesc și te iubesc mult de tot cînd vii aici, dar nu pot suporta să-mi facă cineva morală. Aceasta e bună pentru tine, să te transformi în îngerul milei, să dai un pahar de apă rece, să bandajezi capetele strivite și toate celelalte. Poate tu-l uiți pe Jamie avînd astfel de preocupări, dar eu nu-l pot uita. Pe mine ocupația asta m-ar face să mă gîndesc mai mult la el, căci m-aș întreba dacă este și pentru el cineva care să-i dea un pahar de apă rece și care să-l îngrijească. De altfel, toate aceste griji mi-ar fi cu totul neplăcute; n-aș vrea să mă amestec cu astfel de oameni.

- N-ai încercat niciodată!

- Desigur că nu!

Vocea doamnei Carew vibra de indignare.

- Eu nu sînt supărată pe tine, Della, dar, dacă ai vrea, știu că m-ai putea înțelege!

Un minut mai tîrziu, Della Wetherby trecea liniștită prin încăperea tristă și părăsea casa. Fața ei, pașii și gesturile sale nu mai erau aceleași de mai înainte cu o jumătate de oră cînd urcase scara veselă, cu un ușor aer grav. Voiciunea sa dispăruse.

O săptămîină petrecută în casa aceasta m-ar omorî, își zise ea în sine. Cred că nici chiar Pollyanna nu ar putea să micșoreze tristețea, și singurul lucru care ar putea s-o mulțumească pe Ruth ar fi să plece să locuiască în altă parte.

Că acest gînd n-a fost adevărata expresie a sentimentelor sale despre ceea ce ar putea face Pollyanna s-a dovedit prin faptul că Della Wetherby înainte de a ajunge la sanatoriu, a aflat unele lucruri care au făcut-o să se întoarcă la Boston chiar în ziua următoare.

- Ruth! strigă ea după ce răspunse la salutul mirat al sorei sale, am fost obligată să revin, și de data aceasta trebuie să mă lași să fac ce am de gând. Ascultă, tu poți s-o ai pe Pollyanna aici, dacă vrei.

- Dar eu nu vreau, replică prompt doamna Carew.

- Ieri cînd m-am întors la sanatoriu, doctorul Ames mi-a spus că a primit o scrisoare de la doctorul Chilton - cel ce s-a căsătorit cu mătușa Pollyannei -, iar acesta îi scrie că ar vrea să-și petreacă iarna în Germania și că va lua și pe soția sa cu el, dacă o va putea convinge că Pollyanna s-ar simți bine într-un pension aici pe tot timpul lipsei lor. Și acum Ruth, iată ce gîndesc eu. Doresc să o iei pe Pollyanna la tine în gazdă iarna aceasta și să-i aranjezi să urmeze o școală din apropiere.

- Ce idee absurdă, Della! Parcă de asta aș avea eu nevoie, să am un copil pe lîngă mine care să-mi tulbure liniștea!

- Ea nu te va supăra deloc. Pollyanna trebuie să aibă acum treisprezece ani și este fetița cea mai drăgălașă din cîte am cunoscut.

- Eu nu iubesc copiii "drăgălași", replică doamna Carew cu oarecare perversitate, dar în același timp nu-și putu abține rîsul, lucru pe care văzîndu-l sora ei o făcu să prindă curaj și să insiste.

A fost aceasta o întîmplare trecătoare sau o nouă schimbare în viața ei? Istorisirea vieții Pollyannei miscase oare inima doamnei Carew? Ori ea nu putea să refuze îndemnul atît de stăruitor al sorei sale? Un lucru rămîne cert: cînd Della Wetherby pleca peste o oră, ducea cu sine promisiunea doamnei Carew de a primi pe Pollyanna la ea în gazdă.

- Dar te rog să notezi, îi zise ea petrecînd-o pînă la ușă, că în momentul cînd va începe să-mi țină "predici" o voi expedia de la mine și tu poți face cu ea ce-ți va plăcea. Te privește!

- Am notat, dar n-am teamă. Și ieșind își zise că jumătate din misiunea ei era îndeplinită. În ceea ce privește cealaltă jumătate care consta în venirea Pollyannei, credea, de asemenea, că va reuși: îi voi scrie în așa fel, încît să-i fie cu neputință să mă refuze.

***

Într-o seară de august în Beldingsville, doamna Chilton aștepta ca Pollyanna să se culce pentru a putea vorbi cu soțul ei despre o scrisoare pe care o primise chiar în acea dimineață. Cînd doctorul intră în camera soției sale, fața sa obosită se luminează, văzînd-o. Deodată, însă, ochii lui surprinseră o expresie de îndoială.

- Ce s-a întîmplat, scumpă Polly? întrebă el. Soția surîse trist.

- Ei bine, am primit o scrisoare, dar n-aș fi crezut că ai intuit aceasta numai dintr-o privire a mea.

- Atunci n-ar fi trebuit să ai o față așa de expresivă. Despre ce este vorba?

Doamna Chilton luă scrisoarea care era lângă dînsa.

- Am să ți-o citesc. Este o scrisoare de la domnișoara Della Wetherby, infirmieră la sanatoriul doctorului Ames.

- Foarte bine. Începe, zise doctorul, întinzîndu-se pe o canapea care se afla lângă scaunul soției sale.

Dar ea nu începu numaidecît. Se sculă mai întîi și acoperi pe soțul ei cu o cuvertură caldă de lînă. Doamna Chilton avea 42 de ani. Era căsătorită de un an. Se părea că în timpul acesta scurt n-a avut alt scop decît să pună în valoare toate calitățile sale de femeie cu instinct matern, pe care nu l-a pierdut în timpul celor douăzeci de ani de singurătate. Și soțul ei nu se opunea la toate aceste atenții, el care pînă în ziua căsătoriei sale - la vîrsta de patruzeci și cinci de ani - nu cunoscuse un alt fel de viață, decît singurătatea, izolarea.

Scumpă doamnă Cliiltoii. scria Della Wetherby, am început de șase ori o scrisoare pentru dumneavoastră, dar acum am decis să vă scriu simplu ceea ce doresc. Am nevoie de Pollyanna. Aș putea să o am aici? V-am văzut cu soțul dumneavoastră în martie anul trecut, aunci cînd ați venit la sanatoriu s-o căutați pe Pollyanna, ca s-o luați cu dumneavoastră. Am scris doctorului Ames, care mă cunoaște foarte bine, rugîndu-l să scrie soțului dumneavoastră în scopul de a nu avea teamă să-mi încredințați pe scumpa dumneavoastră nepoțică. Am auzit că doriți să-l însoțiți pe soțul dumneavoastră în Germania, și în același timp nu ați voi să o lăsați singură pe Pollyanna. De aceea îndrăznesc să vă rog să ne permiteți să o luăm la noi. Vă rog din suflet, doamnă Chilton, să consimțiți la aceasta. Insist, fiindcă sora mea, doamna Carew, este singură, tristă și fără nici o mîngîiere. Ea trăiește într-o întunecime morală unde nu pătrunde nici o rază de lumină. Și cred că, dacă este cineva pe pămînt, care ar putea să-i aducă o rază de soare, aceea ar fi Pollyanna. Oare nu-i veți permite dumneavoastră să facă aceasta ? Aș vrea să vă pot spune tot ce a făcut ea aici în sanatoriu, dar asta este imposibil; trebuia s-o fi văzut ca să înțelegeți. Am descoperit încă demult că este peste putință să vorbești despre Pollyanna în cuvinte puține. Pentru aceasta trebuie să ții un adevărat discurs sau o predică, fapt care îl face pe ascultător să nu-ți dea prea mare crezare. Cu toate acestea, dumneavoastră și eu știm cum stau lucrurile. Trebuie lăsată Pollyanna să intre în scenă și să vorbească ea însăși. Pentru asta aș vrea s-o aduc la sora mea.

Ea va urma o școală, asta fără discuție, și, pe Ungă cursuri, cred cu tărie că va putea ajuta la vindecarea rănilor pe care le are în inimă sora mea. Nu știu cum să termin această scrisoare, este mai grea încheierea decît începutul. Nu îndrăznesc să mai continuu și mi-e teamă să mă opresc. N-aș vrea să vă las răgazul să ziceți nu. Dacă deci veți pronunța acest teribil cuvînt, binevoiți vă rog a considera că eu nu încetez a vă spune cît de mare nevoie am de Pollyanna.

Cu speranță, rămîn a dumneavoastră,

Della

Wetherby

- Poftim, strigă doamna Chilton punînd scrisoarea pe masă. Ai mai pomenit vreodată așa prietenie absurdă?

- Nu știu sigur, răspunse doctorul surîzînd. Dar eu nu găsesc absurd că o dorește pe Pollyanna.

- Dar felul cum o cere - *pentru a vindeca rănile inimii sorei sale!* -, ca și cînd fetița ar fi un fel de remediu.

Doctorul începu să rîdă.

- Ei bine, eu nu mă îndoiesc că ea va fi, Polly. Am spus totdeauna că mi-ar plăcea s-o pot prescrie ca pe o rețetă și să fac s-o cumpere ca pe un flacon de medicamente. Și doctorul Ames a luat obiceiul de a prescrie bolnavilor săi o doză de Pollyanna, imediat după sosirea lor la sanatoriu, tot timpul cît ea era acolo.

- O doză! Adevărat? se miră doamna Chilton.

- Deci tu nu te gîndești s-o lași să se ducă acolo?

- Desigur că nu! Căci, dragul meu, mi-o închipui deja pe infirmiera aceasta punînd pe Pollyanna în sticle cu etichete, indicînd felul cum trebuie luat medicamentul, în timp ce eu voi fi în Germania.

Din nou doctorul începu să rîdă vesel, dar rîsul a fost scurt. Înfățișarea sa se schimba în timp ce scotea din buzunar o scrisoare.

- Am primit-o azi dimineață de la doctorul Ames, zise el cu un ton care a făcut-o pe soția sa să-și încrunte sprîncenele.

Dragă Tom,

Cunosc surorile Wetherby din copilăria lor. Ele se trag dintr-o familie de oameni de ispravă. În privința aceasta nu aveți de ce vă teme. Au fost trei surori: Doris, Ruth și Della. Doris s-a căsătorit fără voia părinților cu un om numit John Kent, de neam mare, dar care prin el însuși nu valora mare lucru. El a fost foarte supărat de purtarea familiei Wetherby față de el, și din cauza aceasta a avut puține relații cu ea pînă la venirea unui moștenitor, James, pe care ei însă îl chemau Jamie. Mama lui Jamie, Doris a murit înainte de a împlini copilul patru ani și familia Wetherby a făcut tot ce este cu putință ca tatăl să-și părăsească definitiv copilul. Dar, pe negîndite, Kent a dispărut luînd cu el băiețelul. Cu toate demersurile făcute în toate țările, nu s-a mai aflat nimic de el. Această pierdere a pricinuit moartea bunicilor după

puțin timp de la întâmplarea care a pricinuit-o. Ruth era atunci văduvă. Soțul ei din familia Carew era mult mai în vîrstă decît ea. El n-a trăit decît un an după căsătoria lor, a lăsat un fiu care și el a murit după un an. După dispariția micului James, n-au avut decît un singur scop în viață: să-l găsească. Ele au cheltuit sume enorme și au rugat cerul și pămîntul să le vină în ajutor, dar fără nici un rezultat. Atunci Della s-a făcut infirmieră și astfel a devenit un înger păzitor pentru bolnavi. Capabilă și sănătoasă - după cum promite caracterul ei - nu și-a uitat niciodată nepotul și n-a neglijat nici o posibilitate ce s-ar fi ivit ca să ajungă să dea de urma lui. Dar cu doamna Carew lucrurile stau cu totul altfel. Ațît de deznădăjduită a fost cînd și-a pierdut propriul ei copil, încît și-a concentrat toată iubirea de mamă asupra nepotului. Sînt opt ani de atunci, pentru ea opt ani lungi de mizerie, tristețe și amărăciune. Tot ce poate oferi banul îi stă la dispoziție, însă nimic nu-i place, nimic nu o interesează. Della crede că a sosit timpul cînd sora ei trebuie să iasă din închisoarea sufletului ei, și crede că razele soarelui - ceea ce este pentru ea nepoțica soției dumitale, Pollyanna - vor deschide cu o cheie magică porțile unei vieți noi pentru sora ei. și pot adăuga că eu însumi aş aprecia această favoare, căci Ruth Carew și sora ei sînt pentru soția mea și pentru mine prietene vechi și scumpe, și ceea ce simt ele simțim și noi.

Totdeauna al dumneavoastră,

Charlie

O liniște grea și îndelungă se lăsă după citirea acestei scrisori pînă cînd doctorul o întrerupse.

- Ei, ce zici Polly?

Dar liniștea apăsătoare continuă. Doctorul Chilton urmărea atent fața soției sale și văzu că buzele ei de obicei strînse acum tremurau. El aștepta ca ea să-i vorbească.

- Cînd crezi tu că ei ar dori s-o aibă acolo? întrebă ea, în sfîrșit.

Încurcat, soțul ridică din umeri.

- Asta înseamnă că tu te-ai decis să o lăsăm să plece?

Soția se îndreptă spre el cu indignare.

- Vai, Tom Chilton, ce întrebare! Crezi tu că după o scrisoare ca aceea aş putea face altceva decît s-o las să plece. Dealtfel nu o cere chiar doctorul Ames? Ei, gîndeș-te-te la tot ce a făcut el pentru Pollyanna. Aș putea oare să-l refuz? Scrie-i tu, te rog, doctorului Ames că voi trimite pe Pollyanna, dar să-i ceară domnișoarei Wetherby cele mai amănunțite instrucțiuni. Trebuie ca plecarea fetei să aibă loc luna viitoare, pe zece, pentru că în acea zi noi ne

vom îmbarca pe vapor și aș vrea ca Pollyanna să fie bine instalată înainte de plecarea mea.

- Când îi vei spune Pollyannei?

- Probabil mâine.

- Ce-o să-i spui?

- Nu știu exact. Orice s-ar întâmpla, Tom, nu trebuie să ne grăbim.

Orice copil s-ar pripa, dacă i-ar intra în cap ideea că el este un fel de...

- Sticlă de medicamente cu o etichetă care arată modul de întrebuințare, adăugă doctorul surîzând.

- Da, oftă doamna Chilton. Ea habar n-are de valoarea ei, nu-și dă seama că salvează totul. Tu știi aceasta, dragul meu. Ea știe, fără îndoială, că tu și eu și jumătate din oraș jucăm cu ea "*jocul mulțumirii*", și că noi sîntem mai fericiți după ce îl jucăm. (Vocea doamnei Chilton tremură puțin, apoi își reveni). Dar dacă cu bună știință ar începe să devină altceva decît mica fetiță naturală, veselă, fericită, mulțumită, așa cum este acum, ar deveni, după cum spune domnișoara Wetherby, ceva imposibil. Așa că indiferent ce îi voi spune mâine, în nici un caz nu-i voi spune că merge în acel oraș pentru a înveseli pe doamna Carew, încheie doamna Chilton, ridicîndu-se hotărîtă.

- Constat că știi să fii înțeleaptă, aprobă soțul ei.

Pollyanna a fost deci înștiințată a doua zi în felul următor:

- Draga mea, începu mătușa ei cînd ele erau singure, ce-ai zice tu dacă te-ai duce să-ți petreci iarna la Boston?

- Cu dumneavoastră?

- Nu, eu m-am hotărît să însoțesc pe unchiul tău în Germania. Dar doamna Carew, o bună prietenă a doctorului Ames, îți oferă să stai la ea în pensiune în iarna aceasta, și eu cred că trebuie să te las să pleci.

Fața Pollyannei se încruntă puțin...

- Dar la Boston nu voi mai avea nici pe Jimmy, nici pe domnul Pendleton, nici pe doamna Snow, pe nimeni care mă cunoaște, mătușă Polly.

- Nu, draga mea, dar pe aceștia nu i-ai avut nici mai înainte de a veni aici.

Pollyanna surise veselă.

- Într-adevăr, mătușă Polly, și cred că la Boston mai sînt și alți Jimmy, domni Pendleton și doamne Snow care mă așteaptă, cu toate că încă nu-i cunosc, nu-i așa?

- Da, dragă.

- Atunci eu pot fi mulțumită de aceasta. Cred că acum tu știi să joci jocul mai bine ca mine. Eu nu m-am gîndit niciodată că ar fi aici persoane care așteaptă să facă cunoștință cu mine. Și este atîta lume în oraș. I-am văzut acum doi ani cînd am trecut cu domnișoara Gray. Ne-am oprit acolo vreo două ore venind din orient, și la gară am întîlnit un om foarte serviabil care mi-a spus unde aș putea găsi un pahar cu apă. Tu crezi că el mai este acolo și acum? Aș vrea să fac cunoștință cu el. Mai era încă o doamnă cu o fetiță foarte drăguță.

Locuia la Boston, mi-a spus chiar ea. Fetița se numea Suzi Smitt. E posibil s-o văd. Mai erau apoi un băiat și o altă doamnă cu un copilăș mic, care locuiau la Honolulu. Poate o găsesc și pe ea. De asemeni, tot acolo este și doamna Carew. Oare ea este din rudele noastre?

- Sărmana de mine! Pollyanna, răspunse doamna Chilton pe jumătate veselă, pe jumătate plictisită, cum ar fi posibil să te urmăresc în vorbirea ta, cum să-ți urmăresc gândurile, când ele călătoresc tocmai la Honolulu și apoi revin în două secunde? Nu, doamna Carew nu face parte dintre rudele noastre. Ea este sora domnișoarei Della Wetherby. Îți amintești de ea de la sanatoriu?

Pollyanna bătu din palme.

- Sora sa? Sora domnișoarei Wetherby. A, atunci trebuie să fie încântătoare, sînt sigură, căci doar așa este și domnișoara Wetherby pe care o iubesc. Ochii și gura ei surîdeau când ne povestea întâmplări vesele. N-am avut-o ca infirmieră decît două luni, căci ea a venit la sanatoriu cu puțin timp înainte de plecarea mea. La început am fost supărată că n-am avut-o tot timpul să mă îngrijească, dar apoi mi-a trecut supărarea. Îți închipui că dacă aș fi avut-o tot timpul mi-ar fi fost greu să mă despart de ea. Acum cînd o regăsesc, am impresia că mă duc la o soră de-a mea.

Doamna Chilton respiră adînc și-și mușcă buzele.

- Dar Pollyanna, nu poți să ști prea bine ce va fi acolo și că ele se vor asemana așa de bine.

- Ele sînt surori, mătușă Polly, și eu cred că surorile se aseamănă. Au fost două surori gemene la doamnele de la Asistență și semănau așa de bine că nu puteai să le deosebești una de cealaltă, deși una se numea doamna Peck iar alta se numea doamna Jones. Într-o zi a apărut o aluniță pe nasul uneia din surori și de atunci, firește, ne-a fost ușor să le deosebim pe una de alta. Odată, cînd doamna Jones se plîngea că lumea o ia drept doamna Peck, i-am spus că dacă lumea s-ar uita întîi la aluniță, ca mine, n-ar mai face o astfel de greșală. Dar ea s-a supărat, cu toate că ar fi trebuit să fie fericită că are ceva care s-o deosebească de sora ei, mai ales că era președintă și nu putea suferi să nu i se ofere la biserică cel mai de seamă loc și cea mai mare atenție. Nu suporta să fie neglijată. Remarca mea nu i-a plăcut și din alte motive. Mai tîrziu am auzit pe doamna Rawson spunînd că doamna Jones a făcut tot ce se poate face ca să pună sare pe coada unei păsări. Mătușă Polly, este adevărat că dacă pui sare pe coada unei păsări scapi de alunițe?

- Desigur că nu, fetița mea! Dar cum poți tu să vobești astfel de lucruri despre doamnele de la Asistența Socială?

În zilele care au urmat, în timp ce se făceau schimburi de scrisori între Boston și Beldingsville cu privire la găzduirea Pollyannei peste iarnă, copila făcea o serie de vizite de rămas bun la toți prietenii ei.

În acest mic orașel din Vermont, toată lumea cunoștea pe Pollyanna și aproape toți jucau "**jocul mulțumirii**" cu ea. Pollyanna însăși mergea din casă în casă ducînd peste tot vestea că va pleca la Boston ca să ierneze acolo și toți își

exprimau regretul, de la bucătăria mătușii Polly, unde trona Nancy, pînă la casa cea mare de pe colina unde locuia John Pendleton.

Nancy nu se sfia să spună fiecăruia, în afară de stăpîna sa, că ea considera această plecare la Boston ca o nebunie și că mai bine ar fi dus pe Pollyanna acasă la mama ei, iar doamna Polly ar fi putut pleca în Germania fără nici o grijă. Domnul Pendleton zicea de fapt același lucru, cu singura deosebire că el nu se sfia să spună aceasta chiar doamnei Chilton. Iar Jimmy, băiețașul de doisprezece ani pe care îl luase la el, pentru că așa dorise Pollyanna, și pe care acum îl adoptase, era indignat și nu accepta din partea nimănui nici un fel de explicație.

- Dar tu n-o să vii înapoi, îi reproșa el Pollyannei cu tonul unui băiat care caută să ascundă cele ce se petrec în sufletul lui.

- Eu sînt aici din luna martie și cred că o să rămîn acolo, decît iarna aceasta.

- Mă faci să rîd! Ai lipsit aproape tot anul și, dacă aș fi bănuir că pleci din nou așa de repede, cu siguranță că la venirea ta de la sanatoriu nu te-aș fi întîmpinat cu drapele și cu muzică.

- Bine, Jimmy Bean, răspunse Pollyanna cu un ton iritat, și, cu un aer de superioritate provenit din mîndria ei rănită, adăugă: Nu ți-am cerut eu să-mi ieși în întîmpinare cu muzică și cu drapele. Ai face bine, apoi, să nu te mai exprimi atît de defectuos, cu atîtea greșeli.

- Cum aș putea să-mi îmbunătățesc vorbirea?

Pollyanna îl privi și mai grav și mai revoltată.

- Mi-ai cerut în vara aceasta să-ți atrag atenția cînd vei face greșeli în vorbire, pentru că domnul Pendleton ar dori să înveți să vorbești corect.

- Ei bine, dacă tu ai fi fost crescută într-un azil, unde erau numai babe, fără ca cineva să aibă grijă de tine, ai fi vorbit poate ca și mine sau poate chiar mai rău, Pollyanna Whittier!

- Bine, Jimmy Bean, zise Pollyanna, luînd foc de mînie, doamnele de la Asistență nu erau babe! Adică cele mai multe dintre ele nu erau bătrîne, corectă ea, întrucît grija ei de a spune adevărul întrecea mînia ei și...

- Eu nu mă numesc Jimmy Bean, întrerupse băiatul ridicîndu-se semeț.

- Nu mai ești... Ei bine, Jimmy Be..., ce vrei să spui?

- Am fost adoptat legal. El dorea demult să mă adopte și acum această dorință este fapt împlinit. Trebuie să mi se spună Jimmy Pendleton, iar eu îi zic lui "unchiul John", numai că nu m-am obișnuit încă să-l chem așa și mă încurc foarte des.

Băiatul vorbea pe un ton supărat, dar de pe fața fetei dispăruse orice urmă de supărare, ascultîndu-l.

- Ah, asta e frumos! Acum nu va mai fi nevoie să explici că domnul Pendleton nu e tatăl tău, pentru că porți numele lui. *Sînt așa de mulțumită, mulțumită, mulțumită!*

Băiatul se ridică de lângă fereastra unde erau amîndoi așezați și plecă cu obrajii arzînd și cu ochii plini de lacrimi. El știa că toate acestea se petrecuseră numai și numai datorită stăruinței Pollyannei și tocmai el venea acum să-i reproșeze...

Ridică de pe jos o pietricică, apoi alta și încă una. Lacrimile îi curgeau fără voie. Începu să arunce pietricele, apoi după numai un minut reveni lângă Pollyanna și se așeză pe același zid.

- Pun pariu că aș putea ajunge primul la bradul acela, zise el cu un ton degajat.

- Pariez că nu, răspunse Pollyanna, ridicîndu-se brusc de jos.

Întrecerea n-a durat mult timp, căci ea își aduse aminte că alergatul îi era încă interzis. Cît despre Jimmy, obrajii lui nu mai erau roșii, iar ochii nu mai erau plini de lacrimi. Devenise el însuși, se schimbase.

***

Pe măsură ce se apropia 8 septembrie, ziua cînd Pollyanna trebuia să sosească, doamna Ruth Carew era din ce în ce mai nervoasă și supărată pe ea însăși. Regreta că a promis s-o primească pe copilă. Într-adevăr, nici douăzeci și patru de ore nu trecuseră de cînd consimțise s-o primească și deja scrisese sorei sale, rugînd-o s-o dezlege de promisiunea dată; dar Della i-a răspuns că e prea tîrziu, deoarece atît ea cît și doctorul Ames scriseseră deja familiei Chilton. În scrisoarea primită de la Della, o anunța că doamna Chilton și-a dat consimțămîntul și că peste cîteva zile, dînsa va fi la Boston pentru a se înțelege cu doamna Carew asupra școlii pe care trebuia s-o urmeze fetița, făcînd totodată și alte aranjamente. Nu mai era deci nimic de făcut decît să lase lucrurile să-și urmeze cursul lor normal. Doamna Carew nu părea deloc dispusă. Ea încercă totuși să fie politicoasă cînd Della și doamna Chilton s-au prezentat la ea acasă.

Din fericire, sosirea Pollyannei nu fusese fixată la o dată prea îndepărtată, căci timpul care trecea, în loc să împace pe doamna Carew cu ideea de-a mai adăuga un membru familiei ei, îi stîrnea în suflet un sentiment de iritare contra a ceea ce îi plăcea să numească o încercare absurdă de a aplica planul nejudecat al sorei ei, Della. Della însăși observă starea ei de spirit, dar speranța era în Pollyanna și se hotărî să lase lucrurile să se desfășoare de la sine. Ea aranja în așa fel ca sora ei să le aștepte la gară. După prezentările de rigoare, sub pretext că este așteptată de cineva, Della se retrase. Doamna Carew abia avu timpul să-și arunce privirea asupra obligațiilor ce le-avea de îndeplinit, că se pomeni singură cu fetița.

- O! Dar Della, Della! Nu pleca așa... Eu nu pot... strigă ea agitată, văzînd pe sora ei depărtîndu-se.

- Ce curios! Dînsa n-a mai așteptat, nu-i așa? zise Pollyanna, a cărei ochi urmăreau plini de mirare infirmiera care se depărta. Și eu mă bucuram așa

de mult să fiu câteva clipe cu dînsa! Dar vă am pe dumneavoastră, nu-i așa? Eu pot să fiu mulțumită cu atît.

- Ah! Da, tu mă ai pe mine și eu te am pe tine, zise doamna nu tocmai bine dispusă. Vino să ieșim pe aici, adăugă ea luînd-o spre dreapta.

Supusă, Pollyanna mergea alături de doamna Carew, tot aruncînd cîte o privire cercetătoare la fața morocănoasă a doamnei. În sfîrșit, ea îi zise sfios:

- Poate ați crezut că eu sînt drăguță, vorbi la întîmplare cu un ton oarecum tulburat.

- Drăguță? repetă doamna Carew.

- Da, cu bucle și cu tot restul, și probabil că v-ați imaginat cum să fiu și ce trebuie să fac pentru dumneavoastră. Eu nu sînt frumoasă, am pistrui pe față, și nu-i plăcut deloc pentru dumneavoastră dacă v-ați așteptat să întîlniți o fetiță drăguță și cînd colo a sosit una ca mine.

- Ce prostie copilărească! Întrerupse doamna Carew cam brusc. Vino să ne ocupăm de bagajul tău, apoi să mergem acasă. Cred totuși că sora mea va veni cu noi, deși se pare că nu prea vrea.

Pollyanna surîse și dădu din cap.

- Cineva probabil are nevoie de ea la sanatoriu. Fără îndoială că nu-i o plăcere cînd cineva îți solicită tot timpul liber. Totuși te poți bucura de cei ce au nevoie de serviciile tale.

Nici un răspuns; poate că era pentru prima dată în viață, cînd doamna Carew se întreba dacă în lumea asta este cineva care în adevăr să aibă nevoie de ea. Pollyanna nu observă expresia feței doamnei Carew; era foarte ocupată să privească tot ce era în jurul ei.

- Vai cîtă lume, zise ea veselă. Sînt chiar mai mulți decît rîndul trecut cînd am fost aici. Cu siguranță că doamna și copilul ce locuiesc în Honolulu nu pot fi aici. Dar era o fetiță, Suzi Smitt, care locuiește la Boston, pe care poate o cunoașteți.

- Nu, eu nu cunosc pe Suzi Smitt, replică sarcastic doamna Carew.

- Ea este foarte drăguță; are bucle frumoase, negre, așa cum voi avea eu cînd voi fi în cer. Dar n-are nici o importanță. Este posibil s-o găsesc și o voi aduce să o cunoașteți și dumneavoastră. Ah, dar ce mașină frumoasă! Nu ne urcăm în ea? întrebă Pollyanna, oprindu-se în fața unei superbe limuzine, al cărei șofer ținea ușa deschisă, șoferul încercă să-și stăpînească rîsul dar nu reuși. Doamna Carew spuse oarecum plictisită că omul nu consideră automobilul decît un simplu mijloc de transport dintr-o parte în alta. Apoi adăugă:

- Da, urcăm în ea.

Și, adresîndu-se șoferului:

- Acasă, Perkins! îi porunci ea acestuia care respectuos aștepta dispozițiile ei.

- Ah, vă aparține? întrebă Pollyanna. Ce frumoasă este! Atunci dumneavoastră probabil să sînteți bogată, foarte bogată, mai bogată decît cei ce

au covoare persane în toate camerele și prăjituri la masă în fiecare duminică, așa ca doamna White, una din doamnele de la Asistență. Știți dumneavoastră, eu credeam că este bogată, dar acum știu că a fi bogat înseamnă a avea inele cu diamante, servitori, mantouri de blană scumpă, rochii de mătase și catifea pe care să le porți în fiecare zi, și o mașină. Dumneavoastră aveți toate acestea?

- Ei bine, da, așa cred, admise doamna Carew cu un surâs ușor.

- Atunci dumneavoastră sînteți foarte bogată, adăugă Pollyanna cu multă seriozitate. Mătușa mea Polly are și dînsa lucruri frumoase, însă automobilul ei este un cal. Dar mie îmi place să mă plimb pe acolo cu trăsurica. Asta nu mi s-a întîmplat decît doar atunci cînd m-a lovit o mașină și am fost transportată la spital. Unchiului Tom i-ar plăcea să aibă o mașină pentru cursele sale, căci, precum știți este doctor, și toți ceilalți doctori din oraș au acum mașină. Nu știu cum se va sfîrși, că mătușa mea nici nu vrea să m-audă vorbind de asta. Știți, dînsa vrea ca unchiul Tom să aibă tot ce dorește, însă cu o condiție - ca el să nu dorească decît ceea ce dorește ea. Atunci?

Doamna Carew începu să rîdă.

- Atunci înțeleg, răspunse ea.

- Bine, zise Pollyanna mulțumită. M-am gîndit eu că o să mă înțelegeți, deși felul meu de a mă exprima nu pare a fi tocmai clar... Ce case mari! exclamă Pollyanna privind în jurul ei. Acestea nu se mai termină niciodată? Dar desigur trebuie case multe pentru a adăposti toți oamenii care sînt pe străzi. Și cu cît sînt oameni mai mulți, cu atît poți avea cunoștințe mai multe. Eu iubesc oamenii, dar dumneavoastră?

- Să iubesc oamenii?

- Da, poporul, pe fiecare, pe toată lumea.

- Ei bine, Pollyanna, eu nu pot spune că iubesc pe toată lumea, replică doamna Carew foarte rece. Ea își zicea în sine: Iată **predica numărul unu**. Cred că **o să fii forțată să iubesc pe aproapele meu** în felul cum iubește sora mea Della.

- Dumneavoastră nu iubiți pe toată lumea? Eu da, zise Pollyanna oftînd. Și aici trebuie să ai o oarecare gentilețe și originalitate. N-aveți idee ce fericită sînt că am venit la Boston. Știam că o să fii mulțumită din clipa în care am aflat că dumneavoastră sînteți dumneavoastră, vreau să spun, sora domnișoarei Wetherby. Eu o iubesc pe domnișoara Wetherby, prin urmare știam că o să vă iubesc și pe dumneavoastră, că desigur surorile se aseamănă chiar dacă nu sînt gemene ca doamna Jones și doamna Peck, care nu erau totuși asemănătoare din cauza aluniței. Îmi dau seama că dumneavoastră nu știți despre ce-i vorba, deci am să vă explic.

Și astfel, doamna Carew care se pregătise contra unei predici de morală socială, spre mirarea ei și oarecum spre deziluzia ei, se pomeni ascultînd povestea unei alunițe de pe nasul doamnei Peck, una din doamnele de la Asistența Socială.

În momentul în care istorioara se termină, limuzina întorcea după colț la Calea Confederației și Pollyanna începu să admire frumusețea acestei străzi.

- Eu cred că toată lumea ar vrea să locuiască aici, zise ea plină de entuziasm.

- Probabil, dar asta ar fi imposibil, răspunse doamna Carew cu o oarecare indiferență.

Pollyanna, închipuindu-și că doamna este supărată pentru că nu locuiește pe acea stradă frumoasă, se grăbi să găsească o ieșire onorabilă.

- Ah, dar dumneavoastră locuiți chiar aici? zise ea, văzând că mașina urma să se oprească în fața porților înalte ale casei doamnei Carew. Așadar, doamnă, dumneavoastră locuiți aici?

- Da, aici locuiesc, răspunse doamna, cu o oarecare iritare în glas.

- Ah, ce mulțumită sînt că dumneavoastră puteți locui într-o casă așa frumoasă, explodează fetița. Nu sînteți fericită? Cred că da...

Doamna Carew nu răspunse. Și pentru că răspunsul doamnei întârzia, Pollyanna, pentru a doua oară în cinci minute, căută iarăși o ieșire onorabilă.

- Desigur, eu nu vorbesc de acel fel de fericire care vine dintr-o îngîmfare, ci de acea fericire care te-ar face să scoți strigăte de veselie, să salți, să lovești în ușă, deși aceasta nu este prea corect, zise Pollyanna săltînd de bucurie.

Șoferul părea foarte ocupat la mașină. Doamna Carew, totdeauna cu înfățișarea rece, începu să urce pe scările largi de piatră.

- Vino, Pollyanna.

Cinci zile mai târziu, Della Wetherby primi de la sora ei o scrisoare pe care o deschise cu multă nerăbdare. Era prima scrisoare pe care o primea după sosirea Pollyannei la Boston.

Scumpa mea soră,

Cel puțin din milă pentru mine, Della, de ce nu mi-ai dat un minim de indicații asupra fetei pe care mi-ai impus-o într-un fel oarecare? Eu sînt aproape nebună și cu toate acestea nu o pot trimite înapoi așa simplu și ușor. De trei ori am vrut să fac asta, dar înainte ca vorbele să-mi iasă din gură, ea le oprește spunîndu-mi cît de mulțumită se simte aici și cît de bună sînt eu că-i permit să locuiască cu mine cît timp mătușa ei este în Germania. Desigur că, dacă va începe să-mi țină predici și să-mi numere lucrurile de valoare pe care le am, o voi trimite acasă. De două ori am crezut că este gata să înceapă, dar a terminat întotdeauna prin povestiri ridicole despre doamnele de la Asistența Socială, care s-au ocupat de ea. Dar Della, ea este imposibilă. Ascultă! Mai întîi, este amoretată de casă. În prima zi cînd a intrat aici, m-a implorat să deschid toate camerele. Și n-a fost mulțumită decît atunci cînd tot întunericul a fost eliminat din casă, cu scopul să poată vedea bine toate lucrurile

minunate pe care le declară încă mai frumoase decât obiectele domnului Pendleton, un domn care probabil locuiește la Beldingsville. Apoi, ca și cum nu ar fi fost de ajuns să alerg de la un capăt la altul al casei, a făcut ce a făcut și a descoperit o rochie de seară, din saten alb, pe care n-am îmbrăcat-o de ani de zile. M-a rugat s-o îmbrac și .am îmbrăcat-o fără să știu de ce. Asta nu înseamnă altceva decât că sînt incapabilă să-i rezist. Acesta nu este decât începutul. M-a rugat apoi să-i arăt rochiile mele în timp ce ea mă distra povestindu-mi istoria cu cîrjele misionare. Desigur, rochiile au dus-o la bijuterii și a fost așa de entuziasmată la vederea a două trei inele pe care le port, încît a trebuit să deschid caseta mea de bijuterii, fără nici un motiv, doar pentru a vedea ochii ei minunați făcîndu-se așa de mari. și Della, am crezut c-o să înnebunească. M-a împodobit cu toate inelele, broșele, brățările, colierele și a insistat să-mi pună pe cap cele două cununi cu diamante pe care le am, așa de bine, încît m-am pomenit stînd pe scaun încărcată cu perle și diamante ca o zeiță indiană în templul ei, mai ales atunci cînd acest copil absurd a început să danseze în jurul meu bătînd din palme și cîntînd: "Ce frumoasă sînteți, ce frumoasă sînteți! Dacă aș putea v-aș suspenda de sfoară la fereastră, și ce prismă frumoasă aș face! "

Ei bine, ce zici de asta? Fără îndoială, asta nu-i totul. Nu-i decât începutul. Pollyanna este aici de patru zile și n-a avut un minut astîmpăr. Numără deja printre prietenii ei măturătorul și agentul de poliție din cartier, ca să nu mai vorbesc de toate persoanele ce le am în serviciu. Ei par toți fermecați. Dar nu crede că și eu sînt la fel, asta n-ar fi exact. Ți-aș fi trimis copila imediat, dacă nu m-aș simți obligată să-mi țin promisiunea de a o găzdui la mine iarna aceasta. Cu toate acestea îmi este imposibil să-l uit pe Jamie și marea mea mîhnire. Din contră, ea mă face să simt mereu mai adînc pierderea copilului, pentru că o consider pe ea în locul lui. După cum îți spun, o voi ține aici pînă va începe să predice. În ziua aceea ți-o voi trimite.

A ta, cu

toată dragostea, deși foarte tulburată,

Ruth

Ea n-a încercat încă să țină predici, în adevăr, zise Della Wetherby rîzînd și împăturind scrisoarea sorei sale. Ah, Ruth! Ruth! Mărturisești că ai deschis toate camerele să fugă întunericul, că te-ai îmbrăcat cu o rochie de saten și toate jocurile voastre, cu toate că nu-i nici o săptămînă ce cînd Pollyanna este la tine. Dar ea n-a predicat încă, o nu, ea n-a predicat!

***

Pollyanna zicea că-i place Bostonul, dar mai mult i-ar plăcea dacă orașul n-ar fi așa de mare.

- Înțelegeți dumneavoastră, explica ea serios doamnei Carew a doua zi după sosire, cum aș vrea să-l văd și să cunosc întreg orașul, dar nu pot. Este tocmai ca mesele date la mătușa Polly, era atîta mîncare! Desigur, te poți veseli cînd ai atîtea bunătăți, dar nu puteam să-mi opresc părerea de rău că mesele de gală ale mătusii mele nu țineau pînă în zilele în care nu aveam nici prăjituri, nici măcar biscuiții. Cam aceeași părere am despre întinderea orașului Boston. Aș vrea să duc o parte cu mine la Beldingsville, cu scopul de a avea ceva noutăți și la vară. Dar bineînțeles, asta nu e posibil. Orașele nu sînt ca înghețata și nici înghețata nu se păstrează așa de bine. Am încercat să păstrez înghețata, dar n-am reușit.

Pollyanna, spre deosebire de cei ce cred că pentru a cunoaște lumea trebuie să începi cu locurile cele mai îndepărtate, a început explorarea Bostonului cu casa măreață în care locuia în Calea Confederației. Această preocupare, împreună cu lecțiile de școală, îi ocupau în întregime timpul și atenția, vreme de mai multe zile. Avea atîtea de văzut și de învățat. Totul era așa de minunat și frumos, de la micile butoane în perete care umpleau camerele de lumină, pînă la sala cea mare de oaspeți decorată cu picturi și oglinzi. Erau apoi de cunoscut atîtea persoane plăcute, căci în afară de doamna Carew, mai erau: Maria care făcea curățenie în saloane, răspundea la sonerie și ducea pe Pollyanna la școală în fiecare zi; Brigitte, care locuia lîngă bucătărie și prepara bucatele; Jenny, care servea la masă și Perkins care conducea mașina. Erau toți simpatici și originali. Pollyanna a sosit într-o luni. Se scursese aproape o săptămîină înaintea primei duminici. În acea dimineață ea coborî scările cu un aer radios.

- Iubesc duminicile, zise ea veselă... da, din cauza bisericii și a școlii duminicale. Ce preferați dumneavoastră, predica sau școala duminicală?

- Ei bine, în adevăr eu..., începu doamna Carew care nu mergea decît foarte rar la biserică și foarte rar la școala duminicală.

- E greu de spus, nu-i așa? întrerupse Pollyanna cu o privire luminoasă dar serioasă. Eu prefer predica din cauza tatălui meu, înțelegeți dumneavoastră. Știți, el era păstor, și acum este în cer cu mama și cu ceilalți ai noștri. Dar încerc cîteodată să-mi închipui că este încă aici jos pe pămînt, ba mai mult încă, la biserică. Închid ochii și-mi închipui că el este cel ce predică și asta mă ajută. ***Sînt așa de mulțumită că-mi pot imagina persoanele și lucrurile pe care nu le mai am.*** Dar dumneavoastră?

- Eu nu sînt sigură de asta, Pollyanna.

- Ah, ia gîndiți-vă cîte lucruri pe care noi ni le imaginăm sînt mult mai plăcute decît cele reale. Desigur, nu e cazul dumneavoastră, pentru că lucrurile dumneavoastră reale sînt așa de frumoase. Dar tot timpul cît am fost

bolnavă și nu puteam merge, mă sileam să-mi imaginez foarte multe lucruri. Și fac asta și acum, încă chiar deseori, de pildă cu privire la tata. Chiar azi mi-am imaginat că tata este cel de la amvon. Când plecăm?

- Să plecăm?

- Da, să mergem la biserică.

- Dar Pollyanna, nu mă gîndesc la... Aș prefera...

Doamna Carew tuși și încercă să spună că nu avea de gînd să meargă la biserică. Văzînd mica față încrezătoare și fericirea care se citea în ochii Pollyannei, nu putu continua.

- Ei bine, eu cred că e bine să plecăm la ora zece și un sfert și mergem pe jos. Biserica nu este departe.

Și astfel doamna Carew, în acea dimineață frumoasă de septembrie, ocupă pentru prima dată strana rezervată familiei Carew în biserica frumoasă și elegantă unde ea crescuse ca fetiță, ca tînră, și de care se interesa cu generozitate în ceea ce privește banii. Pentru Pollyanna, slujba din această duminică dimineață a fost un subiect de mirare și de veselie. Muzica frumoasă cîntată de cor, razele luminoase ale vitraliilor, vocea caldă, dar pătrunzătoare a pastorului, liniștea și reculegerea desăvîrșită a mulțimii care umpluse biserica au adîncit-o într-un extaz care a amuțit-o pentru un moment. Numai cînd se apropiau de casă zise cu vocea arzătoare:

- Ah, doamnă, sînt așa de fericită încît n-am mai trăit nici o zi așa scumpă ca aceasta!

Doamna Carew nu era dispusă să mai asculte încă o predică.

- Gîndiți-vă ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi trebuit să trăiesc ziua de ieri, de azi și de mîine toate de-odată! suspină Pollyanna. Sînt atîtea lucruri frumoase pentru fiecare zi! Dar așa ***m-am bucurat ieri pentru ce s-a întîmplat ieri, trăiesc azi bucuriile zilei de azi și va veni și ziua de mîine și duminică viitoare***. Într-adevăr, doamnă, dacă n-ar fi duminică și dacă n-aș fi pe această stradă frumoasă și liniștită, aș dansa și aș scoate strigăte de bucurie. Dar fiind duminică, trebuie să aștept pentru a cînta un imn de laudă lui Dumnezeu. Îmi puteți spune care este imnul cel mai vesel?

- Nu, eu nu știu, răspunse doamna Carew blînd, asemănîndu-se cu o persoană care caută ceva ce a pierdut. Pentru cineva, care găsește că viața este așa de grea, să audă că i se spune că este o fericire de a trăi în fiecare zi, că sînt atîtea lucruri frumoase de care te poți bucura în fiecare zi, este ceva de necrezut!

Ziua următoare, luni dimineață, Pollyanna merse la școală pentru prima dată singură. Acum cunoștea drumul foarte bine și distanța nu era mare. Pollyanna își iubea mult școala. Era o școală particulară pentru fete și ceva cu totul nou pentru ea. Doamna Carew, care nu iubea experiențele noi, nu mai era retrasă de la venirea fetiței. Era mai mult decît enervată; era exasperată. Cu toate acestea, trebuia să admită că, dacă ar fi întrebât-o cineva de ce este exasperată, ea ar fi putut să spună doar atît: ***"Din cauză că Pollyanna este prea mulțumită"*** și se pare că ea nu era dispusă să dea un astfel de răspuns. Sorei sale, Della, îi

scrisese că vorba "*mulțumire* " îi irita nervii și că uneori ar dori să nu o mai audă niciodată. Cu toate acestea, admitea că Pollyanna nu-i predicase și chiar nici nu încercase măcar o singură dată să joace "jocul". Dar ceea ce copila făcea fără întrerupere, era de a-și arăta mulțumirea față de doamna Carew. Mulțumirea, pentru o persoană blazată ca și doamna Carew, nu avea decît efectul unui medicament iritant. De abia în a doua săptămînă de la venirea Pollyannei, doamna Carew avu de întîmpinat o scenă iritantă. Cauza iritării a fost concluzia unei povestiri a Pollyannei despre o doamnă de la Asistența Socială.

- Ea juca jocul, doamnă. Poate dumneavoastră nu-l știți. Aș vrea să vi-l explic; este un joc foarte plăcut.

Doamna Carew ridică mîna.

- Aceasta nu-i necesar, Pollyanna. Cunosc jocul. Sora mea mi-a vorbit de el și vreau să-ți spun să nu te mai îngrijorezi de aceasta.

- Nu, fără îndoială, răspunse Pollyanna. Eu nu mă gîndeam la joc pentru dumneavoastră, fiind sigură că dumneavoastră nu vreți să-l jucați.

- N-aș vrea să-l joc? se miră doamna Carew.

- Dar nu înțelegeți? răspunse Pollyanna rîzînd de bucurie. Jocul constă în a găsi ceva care să-ți producă mulțumire chiar atunci cînd n-ați putea găsi un singur lucru în jurul dumneavoastră care să vă înveselească. Vedeți bine că jocul nu este pentru dumneavoastră.

Doamna Carew se înroși dintr-o dată. În mînia ei, spuse mai mult decît ar fi vrut:

- Ei bine, Pollyanna, eu pot să spun, îi răspunse doamna Carew, că în tot ceea ce mă înconjoară nu găsesc nici o bucurie.

Pentru un moment Pollyanna rămase mută de mirare. Apoi murmură:

- Dar doamnă Carew...

- Ce este aici care să mă poată înveseli? zise, uitînd în clipa aceea că nu permitea Pollyannei să-i țină predici.

- Orice lucru, murmură Pollyanna cu un ton de neîncredere; casa aceasta așa de frumoasă!

- Nu-i decît un loc pentru a mîncea și a dormi, și eu nu am grijă nici de mîncare și nici de somn.

- Dar toate lucrurile frumoase care sînt înăuntru!

- Sînt sătulă de ele!

- Dar automobilul care vă transportă peste tot?...

- N-am poftă să merg peste tot...

Pollyanna scoase un oftat adînc.

- Dar gîndiți-vă la lumea și lucrurile pe care vi le permiteți să le vedeți cu acest automobil.

- Asta nu mă interesează, Pollyanna.

Copila rămase din nou nedumerită. Expresia tulburării ei se accentua.

- Dar, doamnă, eu nu mai înțeleg nimic, insistă ea. Mai demult, toate erau lucruri grele pentru persoanele care jucau jocul. Dar după câte îmi dau seama, când nu-i nimic rău sau neplăcut, eu însămi n-aș fi capabilă să-l joc.

Nu avu răspuns imediat. Treptat, expresia supărată a feței ei se schimbă într-o expresie de tristețe adâncă.

- Pollyanna, eram hotărâtă să nu-ți spun cele ce îți voi încredința acum. Am să-ți spun de ce nimic nu mă poate face fericită.

Și îi povesti istoria lui Jamie.

- Și de atunci nu l-ați mai văzut niciodată? murmură Pollyanna cu ochii plini de lacrimi când doamna Carew își termină istorisirea.

- Niciodată.

- Dar noi îl vom găsi. Eu sînt sigură că-l vom găsi. Eu sînt sigură că îl voi găsi.

Doamna Carew dădu trist din cap.

- L-am căutat peste tot, chiar în țări străine.

- Și totuși el trebuie să fie undeva.

- Poate a murit, Pollyanna.

Pollyanna scoase un mic țipăt.

- O, nu! Nu spuneți aceasta. Să ne închipuim că este viu; aceasta ne va ajuta mult. și dacă ne putem imagina că este viu, desigur că-l vom putea găsi. și aceasta ne va ajuta și mai mult.

- Dar mă tem să nu fie mort, Pollyanna, suspină doamna Carew.

- Dar dumneavoastră nu sînteți sigură? întrebă fetița cutezător.

- Nu.

- Atunci închipuiți-vi-1! strigă Pollyanna triumfătoare. Ei bine doamnă, acum puteți juca jocul. Puteți să-l jucați pentru Jamie. Jucați-l în fiecare zi, căci fiecare zi vă aduce tot mai aproape de clipa când îl veți găsi. Nu-l vedeți?

Dar doamna Carew nu-l vedea. Se ridică molatec și zise:

- Nu, nu copilă! Tu nu înțelegi. Acum du-te te rog și citește sau fă ce vrei. Am o durere de cap și aș vrea să mă culc.

Și Pollyanna cu o înfățișare serioasă dar tulburată, părăsi încet camera.

În după-amiaza celei de a doua duminici de la venirea la Boston, Pollyanna făcu o plimbare demnă de ținut minte. Pînă atunci nu ieșise niciodată singură decît doar pentru a merge la școală. În acea după-amiază, doamna Carew i-a zis cum obișnuia adesea: "Acolo, acolo în oraș, du-te, te rog, copilă. Du-te unde vrei, fă ce vrei, numai nu-mi mai pune întrebări astăzi".

Pollyanna găsise pînă atunci destule subiecte interesante în casă; căci dacă lucrurile neînsuflețite nu-i spusese încă nimic, totuși Maria, Jenni, Brigitte și Perkins erau încă acolo. Astăzi însă Maria avea durere de cap, Jenni era ocupată să se gătească cu o pălărie nouă, Brigitte pregătea prăjituri cu mere, iar de Perkins nimeni nu știa unde era. Era o splendidă după-amiază de septem-

brie și nimic n-ar fi putut-o atrage pe Pollyanna mai mult ca soarele radios și aerul îmbălsămat. Astfel își îndreptă pașii către poartă.

Pentru un timp, ea privi liniștită oamenii bine îmbrăcați, bărbați, femei și copii, care treceau repede pe dinaintea casei, sau pe cei care circulau mai încet pe alea ce se întindea pe mijlocul bulevardului.

Pollyanna se hotărî să facă și ea o plimbare. Doamna Carew nu-i făcea nici o observație pentru acest lucru, fiindcă ea însăși îi spusese să facă ceea ce vrea numai să n-o mai sîcîie cu atîtea întrebări. Avea deci în fața ei o după-amiază întreagă și cîte lucruri nu pot fi văzute într-o după-amiază! Veselă, bine dispusă, Pollyanna începu să coboare repede pe cale. Surîdea binevoitoare tuturor persoanelor pe care le întâlnea. Era intrigată, dar nu surprinsă de faptul că nimeni nu-i răspundea în același fel; avusese deja această experiență la Boston. Cu toate acestea, continua să surîdă crezînd că măcar cineva îi va răspunde cîndva.

Casa doamnei Carew se găsea la capătul străzii Calea Confederației, iar Pollyanna ajunsese plimbîndu-se în colțul unei străzi perpendiculare pe aceasta. Pe această stradă, Pollyanna observă, în gloria ei de toamnă, cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată, grădina publică din Boston.

Pentru un moment rămase nemișcată, cu privirea ațintită pe marile peluze. Își închipuia că aceasta ar putea fi grădina particulară a vreunui bogătaş. Avea mare plăcere să se plimbe pe frumoasele alei, dar nu știa dacă are voie. Între timp, după ce văzu două femei și un bărbat intrînd fără teamă pe poartă și mergînd voioși pe alei, își dădu seama că și ea poate să facă același lucru și într-o clipă pătrunse în parc.

Totul era mai frumos, văzut de aproape, decît de la distanță. Păsărelele zburau pe deasupra și o veveriță traversa cărarea pe dinaintea ei. Trecînd prin frunzele arborilor, soarele se reflecta în apă, și în toate părțile răsunau strigătele gălăgioase ale copiilor, și sunetele muzicii.

Pollyanna stătu din nou la îndoială, apoi întrebă timidă pe o doamnă bine îmbrăcată care mergea alături de ea:

- Vă rog, doamnă, este vreo serbare care se dă aici?

Tînăra doamnă o privi fix.

- O serbare?

- Da, doamnă. Aș vrea să știu dacă am și eu voie să asist.

- Voie să asişti? Fără îndoială. Este publică.

- Atunci foarte bine. Sînt mulțumită că am venit, zise ea cu veselie.

Tînăra persoană nu răspunse nimic, dar se întoarse să vadă copila care acum se depărtase.

Pollyanna, fără să-i pară curios că proprietarul acestui parc frumos a fost așa de generos, încît a dat o astfel de serbare gratuită publicului, își continuă drumul. La marginea unei alei, ajunsese lîngă o fetiță care avea un cărucior pentru păpuși. Se opri, scoțînd un mic strigăt de veselie, dar nu apucă să zică nici zece

cuvinte, că îndată interveni o femeie tânără care luă fetița de mână și cu o voce oarecum supărată îi zise:

- Gladys, vino cu mine. Nu te-a învățat mama ta să nu vorbești cu copii străini?

- Nu sînt un copil străin, explică Pollyanna în apărare. Locuiesc aici în Boston și...

Dar tînăra și fetița ce împingea căruciorul cu păpuși erau acum departe și Pollyanna rămase înșelată în așteptările ei. Pentru o clipă rămase liniștită pe loc, apoi, înălțînd capul cu hotărîre, își reluă drumul mai departe.

Pollyanna se simțea singură. Crescută de tatăl ei și de doamnele de la Asistența Socială într-un mic oraș din vest, cunoștea fiecare casă în parte și pe fiecare din locuitorii săi. La vîrsta de unsprezece ani, cînd a venit la matusa sa la Vermont, și-a dat seama numaidecît că aici condițiile erau altele; găsisese în acest orașel locuințe și prieteni noi. Aceasta i-a produs o deosebită plăcere, fiindcă Pollyanna iubea mult lucrurile și cunoștințele noi. Cea mai mare plăcere a ei la Beldingsville era deci de a face plimbări și vizite plăcute la noile cunoștințe. Își închipuia că și la Boston va fi același lucru, dar în mai mare măsură și deci cu plăceri mai mari.

Pollyanna căuta să iasă în evidență, să se facă cunoscută. Dar, în două săptămîni de cînd locuia în oraș, nu reușise să cunoască încă nici pe vecinii care locuiau pe aceeași stradă cu ea, și nici chiar pe cei din casa alăturată. Lucru mai de mirare era însă că nici doamna Carew nu-i cunoștea.

Pollyanna plecase la plimbare cu o foarte bună dispoziție, dar acum era indispusă. Fără îndoială, persoanele care se găseau în jurul ei erau plăcute, dar nu le cunoștea, căci era încă sub impresia loviturii de a fi tratată ca un copil străin.

- Ei bine, trebuie să le arăt că nu sînt o străină, își zise, apoi își reluă drumul cu multă încredere în sine.

Urmînd aceeași idee, Pollyanna continuă să surîdă tuturor persoanelor pe care le întâlnea în calea ei, zicîndu-le:

- Ce zi frumoasă, nu-i așa?

- Poftim? Da, fără îndoială, murmură o doamnă căreia i se adresase și care se grăbea să se depărteze. Pollyanna mai încercă aceasta încă de două ori, dar fără succes.

Ajunse îndată la marginea lacului a cărui apă o văzuse scînteind luminată de razele soarelui care se furișase printre frunzișul copacilor. Era un lac destul de mare pe care pluteau vapoare mici încărcate cu copii. Privindu-i, Pollyanna se simțea tot mai tristă din cauza singurătății.

În clipa aceea, zărind un om singuratic ca și ea, stînd pe o bancă nu departe de ea, merse încet către el și se așeză la capătul celălalt al băncii. Altădată, Pollyanna s-ar fi așezat foarte aproape de el și ar fi început conversația cu veselie și încredere fără a se teme de refuz, dar experiențele de curînd avute îi umpleau sufletul de oarecare neîncredere. Privea timidă spre omul acela. Dar

după înfățișare, omul nu părea a fi o persoană mai de seamă. Hainele sale aveau un semn pe care Pollyanna nu-l știa, cel care este dat pușcăriașilor puși în libertate. Fața îi era palidă și se vedea că briciul nu trecuse de mult timp peste barba sa. Avea pălăria trasă pe ochi. Cu mâinile în buzunar, stătea nemișcat și privea la pământ. Timp de un minut, care i se păru așa de lung, Pollyanna nu spuse nimic, dar apoi începu pe un ton care te obliga să-i răspunzi:

- Astăzi este un timp foarte frumos, nu-i așa?

Omul tresări și înălță capul.

- Eh, ce spui dumneata? zise el aruncînd o privire speriată în jur pentru a se asigura că răspunsul e bine adresat.

- Eu spuneam că timpul este foarte frumos, dar nu țineam prea mult la acest subiect de discuție. Desigur îmi place să fie timp frumos, dar am spus asta numai pentru a intra în vorbă. Aș prefera să vorbim de alte lucruri. Am dorit numai să vă fac să vorbiți, mă înțelegeți, nu?

Omul începu să rîdă încet, discret.

- Va să zică tu dorești să vorbesc? o întrebă puțin cam trist. Eu nu văd ce aș putea să-ți spun, căci mi se pare că o mică domnișoară drăguță și gentilă ca tine ar găsi să vorbească cu persoane mult mai plăcute decît cu un bătrîn ca mine.

- Ah! dar mie îmi plac bătrînii ca dumneata, răspunse Pollyanna cu vioiciune, adică vreau să spun eă-i iubesc pe bătrîni. Mie îmi plăceți în orice fel, adăugă ea cu un aer convingător, dîndu-se tot mai aproape de el.

- Hm, sînt măgulit! zise omul cu o oarecare ironie.

Fața și expresiile sale exprimau o politețe îndoielnică.

După ce se îndreptă puțin pe bancă, el continuă:

- Ei spune-mi, te rog, despre ce să vorbim?

- Asta îmi este indiferent, răspunse Pollyanna cu un surîs luminat și deschis. Am putea vorbi despre serbare. O găsesc măreață, superbă chiar, acum cînd pot să vorbesc cu cineva.

- Serbare?

- Da, aceea la care dumneavoastră și eu și toți oamenii care sînt aici asistăm astăzi. E o serbare, nu? O doamnă mi-a spus că este pentru toată lumea și de aceea am rămas și eu.

- Ei bine, domnișoară, poate foarte bine să fie o serbare, dar cel ce dă această serbare e orașul Boston. Aceasta este grădină publică, adică parcul public unde poate să stea oricine, înțelegeți mata?

- Chiar? în fiecare zi? și pot să vin aici de cîte ori vreau? Ah, ce plăcut este! Este mai frumos decît aș fi crezut eu. Mă întreb dacă doamna Carew cunoaște această grădină care este pentru toată lumea. Cum se face că nu vine fiecare om aici să se odihnească, să se mai relaxeze?

Fața omului se încruntă.

- Sînt puțini oameni care să n-aibă nimic altceva de făcut decît să vină aici. Fiecare are ocupația lui și aș vrea și eu mult să am o ocupație.

- Într-adevăr? Cu toate acestea dumneavoastră vă bucurați de posibilitatea de a veni aici, zise Pollyanna, urmărind cu ochii un vaporăș care trecea pe lac.

Omul deschise gura indignat, dar nu scoase nici un cuvânt. Pollyanna continuă să vorbească:

- Eu n-aș vrea să mai am altceva de lucru decât aceasta. Dar trebuie să merg la școală. Mie îmi place școala, dar aș vrea mai degrabă să pot face multe alte lucruri. Cu atât mai mult îmi place să mă duc la școală, cu cât îmi amintesc că anul trecut credeam că nu voi mai fi în stare de aceasta niciodată. Știți dumneavoastră, îmi pierdusem picioarele pentru un timp; vreau să spun că nu mai puteam merge. ***Și nimeni nu-și dă seama de valoarea unui lucru decât atunci când l-a pierdut.*** Același lucru se poate spune și despre ochi. V-ați gândit vreodată la tot ceea ce putem face cu ochii? Nu mă gândisem deloc la aceasta înainte de a fi fost la sanatoriu. Era acolo o doamnă care-și pierduse vederea anul trecut. Am încercat s-o învăț ***să joace jocul, jocul care constă din a găsi ceva care să te poată mulțumi,*** dar ea spunea că nu poate; eu, pentru a putea înțelege de ce doamna nu putea juca jocul meu, mă legam strâns la ochi timp de o oră. Era groaznic! Ați încercat vreodată?

- Nu... nu, răspunse omul jumătate răpus, jumătate în glumă.

- Ei bine, să n-o faceți, este groaznic. Totuși am ținut ochii legați o oră. De atunci ***totdeauna am fost mulțumită când am avut prilejul să văd lucruri așa de plăcute cum este locul acesta, mulțumită și mișcată pînă la lacrimi pentru că am vederea ochilor.*** Și acum, doamna aceea oarbă joacă și ea jocul, așa mi-a spus domnișoara Wetherby.

- Jocul...?

- Da, ***jocul mulțumirii.*** O să vă spun în ce constă: ***a găsi ceva care să te poată face mulțumit.*** Acum ea a găsit ceva chiar și în această grea suferință. Dar dumneavoastră nu-l cunoașteți bine; am să vi-l explic în amănunțime.

Și Pollyanna începu să povestească istoria perechii de cîrje primite în locul păpușii pe care o dorea. Când termină povestea ei, urmă o tăcere îndelungată, apoi omul se ridică brusc.

- Ah, dumneavoastră plecați deja? îl întrebă cu un aer de dezamăgire.

- Da plec, răspunse omul surîzînd cu privirile pierdute în depărtare.

- Dar mai reveniți vreodată? Omul dădu din cap zîmbind:

- Nu, nu cred, fetiço. Am făcut o mare descoperire astăzi. Eu credeam că nu mai este loc pentru mine în lumea aceasta, dar am descoperit că am doi ochi, două mîini și două picioare. Mă voi servi de ele și voi face să înțeleagă și alții că știu să le întrebuițez.

Mulțumit de descoperirea pe care o făcuse prin această fetiță, cu o licărire de speranță în priviri, omul se depărta, zîmbindu-i Pollyannei.

- Ce om ciudat? își zise Pollyanna. Cu toate acestea, era gentil și original.

Apoi se sculă și își începu plimbarea. Pollyanna își recăpăta starea ei obișnuită și merse mai departe cu siguranță și plină de bucurie ca omul care nu se îndoiește de nimic. Nu-i spusese ei omul că acum se află într-un parc public și că are dreptul să stea acolo cât vrea? Se apropie de lac și trecu podul care mergea spre micile vapoare. Peste câteva clipe era într-o altă alee. Acolo observă un copil cu fața palidă, așezat într-un cărucior de infirmi. Cu siguranță i-ar fi vorbit, dar el era așa de adâncit în citit, încât Pollyanna se îndepărtă, nu înainte să-l observe cu atenție câteva clipe.

Mergînd mai departe, ajunse lîngă o fetiță drăguță cu o înfățișare tristă, așezată pe o bancă și care privea în pămînt ca și omul cu care făcuse cunoștință. Scoțînd un strigăt de veselie, Pollyanna se apropie de ea.

- Ce faci, draga mea? zise ea. Sînt foarte mulțumită că te-am găsit. Te-am căutat mult timp, adăugă ea așezîndu-se lîngă fetiță.

Fetița se întoarce și-i aruncă o privire veselă.

- Ah, zise dezamăgită. Credeam... dar ce vrei să spui? o întrebă cu un aer supărat. Nu te-am mai văzut niciodată pînă acum.

- Nu, nici eu, răspunse Pollyanna surîzînd, dar asta nu mă împiedică să te caut. Vreau să spun că nu știam exact că ești tu. Însă doream pe cineva care să fie mai retras, mai singuratic, ca și mine. Aici sînt multe persoane întovărite de cineva.

- Da, înțeleg, zise fetița luîndu-și înfățișarea ei obișnuită. Dar, draga mea, este trist că ți-ai dat seama de aceasta atît de repede.

- De ce adică mi-am dat seama?

- Că localitatea unde se găsesc cei mai singuri oameni este tocmai un oraș mare. Oamenii nu observă aceasta; mulțimea, oamenii sînt egoiști.

- Totuși mulțimea este formată din diferite persoane. Aceasta este o fericire. Acum cînd...

- Ah! Da, este adevărat că unele persoane... întrerupse cealaltă. Dar, în timp ce vorbea, tremura și privea cu teamă aleea pe unde venise Pollyanna. Dar aceasta observă îndată și se sculă temătoare.

- Spui lucrul acesta de mine? zise ea. Ai fi preferat să nu dau de tine aici?

- Nu, nu fetițo, eu mă gîndesc la alta care nu seamănă cu tine și care nu trebuie să observe că sînt aici. Sînt mulțumită că te-am auzit vorbind, însă la început am crezut că era cineva care n-ar trebui să mă găsească aici.

- Ah, tu nu locuiești aici! Ești numai în trecere ca și mine?

- Ba da, trăiesc aici acum, suspină fetița, dacă ceea ce fac eu se poate numi că trăiesc.

- Ce faci tu? întrebă Pollyanna plină de interes.

- Ce să fac? răspunse cealaltă cu amărăciune. De dimineața pînă seara vînd dantele și rubine la domnișoarele care rîd, vorbesc și fac cunoștințe. Apoi merg într-o odăiță din spatele casei, la etajul al treilea, care este "așa de mare" că încapă în ea un pat mic, un lavoar, un scaun de paie și eu. Vara parcă

ești într-un cuptor, iar iarna este ghețarie. Aceasta este tot ce am găsit și trebuie să stau acolo când nu lucrez. Astăzi am ieșit, mi-am permis și eu această distracție pentru prima dată. Sînt tînăra și-mi place să rîd și să glumesc cu fetele cărora le vînd rubine în fiecare zi.

Pollyanna aprobă din cap.

- Eu sînt mulțumită că vorbești așa. Gîndesc la fel ca tine. Sînt atîtea motive de-a fi bucuroasă, nu-i așa? De altfel, Biblia ne spune să ne bucurăm. În Biblie este scris lucrul acesta de mai mult de opt sute de ori. Poate cunoști textele cu îndemnuri la bucurie.

Fetița dădu din cap. O singură expresie se citea pe fața ei.

- Ei bine, nu, răspunse ea scurt și rece. Nu mă gîndeam la Biblie.

- Mă rog, bine. Dar tata a fost păstor misionar.

- Pastor?

- Da, și al tău? întrebă Pollyanna, citind expresia de pe fața prietenei sale.

- Da.

O roșeață ușoară coloră fruntea tinerei fete.

- O! și el este ca al meu, cu Dumnezeu și cu îngerii?

- Nu, el trăiește încă, e acasă.

- Vai ce mulțumită trebuie să fii! suspină Pollyanna cu o oarecare durere. Uneori aș vrea să-l văd pe tata măcar o singură dată. Dar tu îl vezi pe tatăl tău, nu-i așa?

- Nu prea des, pentru că sînt aici.

- Tu, însă, poți să-l vezi, pe cînd eu nu-l pot vedea pe al meu. El este cu mama și cu ceilalți în cer. Dar mamă ai?

- Da.

Fetița părea agitată și dădea semne că vrea să plece.

- Ah! atunci tu poți să-i vezi pe amîndoi. Cît de fericită ești! Nu e nimeni care să aibă grijă de noi ca un tată și ca o mamă. Eu știu ceva despre asta pentru că am avut un tată pînă la vîrsta de unsprezece ani; în loc de mamă am avut pe mamele de la Asistența Socială pînă cînd mătușa Polly m-a luat la dînsa acasă.

Pollyanna continuă să vorbească; acum era în elementul ei. Fetiței care era așezată pe bancă lîngă ea putea să-i vorbească fără teamă de tatăl ei, de mătușa Polly, de locuința ei în vest și de sosirea ei la Vermont. Ea îi vorbi de prietenii ei noi și vechi și de *jocul mulțumirii*. Mai devreme sau mai tîrziu, Pollyanna vorbea oricui de jocul ei. El făcea parte din viața ei, așa că nu putea să nu-l amintească.

Cealaltă fetiță vorbea puțin. Cu toate acestea, ea nu avea o atitudine descurajată și se produse în sufletul ei o schimbare demnă de luat în seamă. Obrajii ei roșii, ochii ei tulburi și degetele care se tot mișcau nervoase mărturiseau despre o luptă lăuntrică. Din timp în timp privea cu nerăbdare înspre aleea din spatele Pollyannei și, în urma unei astfel de priviri, apucă brațul fetei.

- Privește aici, fetițo și te rog nu mă lăsa singură. Rămîi unde ești. Omul acesta va veni spre mine și n-are importanță ce va spune; nu-i da atenție și nu pleca. Eu vreau să rămîn cu tine, înțelegi?

Înainte ca Pollyanna să-și fi revenit din spaima și emoția ei, se găsi în fața unui tînăr foarte frumos care se opri în fața fetițelor.

- Ah! zise el politicos, scoțîndu-și pălăria în fața tovarăsei Pollyannei. Ești aici? Mai întîi, trebuie să-mi cer scuze că am întîrziat.

- Nu-i nimic, răspunse tînăra fată în grabă. M-am hotărît să nu vin.

Tînărul începu să rîdă.

- Vai, scumpa mea, nu fi așa de aspră cu mine pentru că am întîrziat puțin.

- Nu din cauza asta spun că nu vreau să merg cu dumneata, răspunse fetița cu obrazii roșii.

- Prostie! El își opri surîsul și-i vorbi sec, cu dispreț. Ieri mi-ai spus că vei merge.

- M-am răzgîndit. I-am promis acestei drăgălașe prietene că voi rămîne cu ea.

- Ah, dacă vrei să întovărășești acest domn..., începu Pollyanna cu îndrăzneală, dar privirea ce i-o arunca prietena sa o opri numaidecît.

- Eu v-am spus că prefer să nu merg. Nu voi merge. Nu voi merge.

- Ei, spune-mi te rog, care este rostul acestei schimbări neașteptate? o întrebă tînărul cu o înfățișare schimbată care o făcu pe Pollyanna să-l găsească, dintr-odată, mai puțin frumos. Ieri ai spus...

- Da, am spus, întrerupse tînăra fată tremurînd, dar știam că nu trebuia să promit. Pentru că acum m-am răzgîndit, să nu mai discutăm. Asta-i totul, zise ea întorcîndu-și fața în altă parte.

Tînărul continuă cu insistențele. Încercă în toate felurile, dar văzînd că nu are succes, deveni furios. În ochii lui se citea mînie. În sfîrșit, începu să vorbească foarte tare, cu un ton mînios, spunînd vorbe pe care Pollyanna nu le înțelegea. Apoi întorcîndu-se plecă.

Tînăra fată îl urmări cu privirile pînă nu se mai văzu, apoi puse mîna pe brațul Pollyannei.

- Îți mulțumesc, draga mea, îți datorez mai mult decît crezi tu. Adio!

- Dar nu pleca acum! strigă Pollyanna. Tînăra suspină adînc.

- Trebuie să plec; el ar putea să vină din nou și poate n-aș fi capabilă... Fără să termine fraza, ea se ridică, se gîndi un moment, apoi zise pe un ton amar: Vezi el este un om dintre aceia care observă multe; n-ar fi trebuit să mă observe de loc. Zicînd aceasta, plecă.

- Ce om rău! murmură Pollyanna, privind-o cum se depărtează.

***

Pollyanna ajunsese îndată la marginea grădinii într-un loc unde se încrucișau două drumuri. Ea găsi locul cel mai interesant, unde erau omnibuze, automobile, trăsură și pietoni.

Câte lucruri avea de văzut acum! În sfârșit, ajunsese la un colț de stradă așa de aglomerat, încât era nevoie ca un om voinic în haine albastre să arate oamenilor când să traverseze strada. Timp de un minut ea observă liniștită, a-poi, cam timidă, își luă îndrăzneala să treacă.

Aceasta a fost o experiență plăcută. Omul îmbrăcat în haine albastre o văzu și-i făcu semn cu mîna. Era aproape să se întâlnească. Apoi, traversînd un drum, mărginit de amîndouă părțile de două șiruri de automobile în mișcare și de cai nerăbdători, ajunsese, fără să se expună vreunui pericol, dincolo. Încercă un sentiment atît de plăcut, încît, după puțin timp, traversă din nou. De două ori încă, la scurte intervale, parcurse acest drum fermecător deschis așa de magic înaintea mîinilor întinse ale omului îmbrăcat în albastru. În cele din urmă, conducătorul făcu ochii mari.

- Fetițo, nu-i așa că tu ai mai traversat strada acum cîteva minute. Și ai făcut asta de mai multe ori? o întrebă.

- Da domnule, răspunse Pollyanna radios... Am traversat de patru ori.

- Ia te uită! replică agentul puțin supărat, dar Pollyanna își continuă liniștită explicațiile:

- Și de fiecare dată cînd traversam, simțeam o plăcere deosebită!

- Da, într-adevăr, murmură omul cel mare.

Apoi ceva mai răstit adăugă:

- Tu crezi că eu sînt pus aici numai să te pilotez pe tine de pe un trotuar pe celălalt?

- A. nu domnule, răspunse Pollyanna. Desigur că dumneavoastră nu sînteți pus aici pentru mine. Știu cine sînteți dumneavoastră, sînteți un agent de poliție. Noi avem unul și la locuința unde stau eu, la doamna Carew. Acela se mulțumește numai să se plimbe pe stradă. Eu credeam că dumneavoastră sînteți soldat numai datorită butonilor auriți și șepcii, dar acum sînt mai bine informată. Cu toate acestea, cred că tot un fel de soldat sînteți, deoarece sînteți așa de curajos și rămîneți astfel în mijlocul vehiculelor ca să ajutați lumea să treacă.

- Ha, ha! bombăni agentul roșindu-se ca un școlar și ridicîndu-și capul izbucni în rîs. De! Așa este... și se întrerupse pentru a-și ridica mîinile imediat.

După o clipă el o ajută să treacă pe o doamnă bătrînă, speriată. Dacă înfățișarea lui era ceva mai demnă și pieptul puțin mai bombat, acesta era un fel de tribut plătit fără știrea lui fetei care îl privea din locul unde o lăsase. O clipă mai tîrziu, după ce mîna sa dăduse voie șoferilor și birjarilor să circule, reveni la Pollyanna.

- A fost splendid! îi zise ea într-o formă de salut. Îmi place să vă văd făcînd de serviciu aici. Aceasta se aseamănă cu trecerea evreilor prin Marea Roșie. Așa opriți dumneavoastră valurile, ca să treacă poporul. *Cît de mulțumit*

trebuie să fiți că faceți aceasta. Eu credeam că profesia de doctor este cea mai frumoasă, dar acum trebuie să recunosc că și cea de agent de poliție este tot așa de frumoasă.

Și cu un alt fluierat, voinicul îmbrăcat în albastru se repezi în mijlocul străzii. Pollyanna privi încă un minut admirabila "Mare Roșie", apoi, cu părere de rău, se despărți.

- Cred că aș face mai bine să mă duc acasă, își zise ea. Trebuie să fie ora mesei.

Numai după ce a stat la îndoială la mai multe colțuri de stradă și a făcut multe tururi întortocheate, Pollyanna și-a dat seama că "întoarcerea acasă" nu era așa de simplă cum crezuse. Când a ajuns în fața unei clădiri mari pe care nu o mai văzuse pînă atunci, și-a dat seama că s-a rătăcit.

Ea se găsea acum într-o stradă strimă, murdară și prost pavată. De o parte și de alta a străzii se înșirau niște case cu înfățișarea sărăcăcioasă. Pollyanna a observat că oamenii o priveau cu oarecare curiozitate, de parcă ar fi înțeles că ea nu aparținea acelui cartier.

De multe ori a întrebat de casa ei, dar zadarnic. Nimeni nu știa unde locuiește doamna Carew. Ultima dată când a întrebat, i s-a răspuns într-un limbaj străin pe care nu-l înțelegea.

Pollyanna continuă să rătăcească din stradă în stradă. Acum îi era și teamă și foame. Picioarele o dureau, ochii îi ardeau din cauza lacrimilor pe care cu greu le stăpînea. Și pentru a completa nenorocirea, noaptea se apropia cu pași repezi.

- Ei bine, își zise ea, după toate acestea ***trebuie să fiu mulțumită că m-am rătăcit pentru că va fi așa de plăcut cînd îmi voi regăsi locuința.***

Cînd ajunsese la încrucișarea a două străzi mari, se întrista de tot. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

- Hei, copilă, de ce plîngi tu? întrebă o voce veselă. Ce ai?

Cu un strigăt de bucurie, Pollyanna se întoarse pentru a privi un băiețuș care purta un teanc de jurnale la subsuoară.

- Ah, ce fericită sînt că te văd! izbucni ea. Așa mult doream să găsesc pe cineva care să nu vorbească la fel ca cei din acest cartier, știi unde stă doamna Carew?

- Nu, doamna aceasta nu-mi este cunoscută.

- Dar nimeni de-aici nu o cunoaște pe doamna Carew? imploră Pollyanna. Am ieșit să mă plimb, m-am rătăcit și noaptea vine. Trebuie să mă întorc acasă.

- În adevăr! Mă neliniștești, zise băiatul arătîndu-i simpatie.

- Eu cred că doamnei Carew nu-i prea pasă, suspină Pollyanna.

- Dar ascultă! Nu cunoști numele străzii pe care o cauți?

- Nu. Știu numai că se numește cumva cu "Calea", răspunse Pollyanna pe un ton descurajat.

- O cale! Hmm! Sîntem din clasă înaltă! Care este numărul casei? Poți să-mi spui? Scutură-ți creierul puțin.

- Să-mi scutur capul? întrebă Pollyanna făcînd chiar o încercare de acest fel.

Băiatul o privi cercetător.

- Ah, dar ce-ai înțeles prin aceasta, fetițo! Eu te-am întrebat dacă nu știi cumva numărul casei unde locuiești!

- Nu... nu, afară doar că are un șapte, răspuse Pollyanna cu o licărire de speranță.

- Nu! Ascultă aici! strigă băiatul cu dispreț. Are un șapte acolo, și numărul acesta așteaptă să-l recunosc cînd îl voi vedea!

- Ah! Eu aș recunoaște bine casa dacă aș vedea-o, zise Pollyanna cu multă seriozitate și cred că aș recunoaște de asemenea și strada, căci are o alee mare pe mijloc.

De data aceasta, băiatul a fost acela care făcu ochii mari.

- O alee pe mijlocul unei străzi?

- Da, cu copaci, cu iarbă, cu bănci, cu...

Dar băiatul o întrerupse plin de bucurie.

- Ura! Este Calea Confederației, sînt așa de sigur cum mă vezi și cum te văd. Nu-l conduc eu în fiecare zi pe domnul James la grădina publică din apropiere? O să te conduc și pe tine, numai așteaptă aici pînă îmi vînd ziarele. După aceea vom merge împreună spre acea Cale.

- Să înțeleg că vrei să mă conduci acasă? întrebă Pollyanna care nu înțelegea prea bine limbajul băiatului.

- Sigur, va fi o plăcere, numai să cunoști casa.

- O, da, o cunosc, dar nu știu dacă este o plăcere sau nu.

Băiatul se mulțumi să-i arunce o privire disprețuitoare și se pierdu în mulțime. După o clipă se auzi strigătul său: "Jurnale!... Un jurnal, domnule?"

Scoțînd un suspin de ușurare, Pollyanna se așeză sub bolta unei porți și așteptă.

- Este gentil și-l iubesc, își zicea ea urmărind cu privirea silueta îndepărtată a băiatului. Dar vorbește caraghios.

Nu după mult timp băiatul reveni cu mîinile goale; vînduse toate ziarele.

- Vino! Înainte! zise el vesel, urmăm traseul Căii. Dacă aș fi bogat te-aș conduce în automobil, dar cum eu n-am bani, vom merge pe jos.

Drumul a fost în parte liniștit. Cînd însă au ajuns la grădina publică, Pollyanna a strigat veselă:

- Ah! acum aproape am ajuns! Recunosc locul. Aici am petrecut clipe plăcute în după-amiaza aceasta. Casa noastră nu este departe.

- Bună afacere! Acum vom traversa grădina pentru a ajunge în "Cale", și asta pentru tine înseamnă a ajunge acasă.

- Ah! da... o voi recunoaște, răspunse Pollyanna cu toată încrederea unui om care se găsește în țări necunoscute.

Se făcuse noapte când Pollyanna sosi în fața scărilor casei doamnei Carew. Băiatul trase cordonul soneriei și ușa se deschise îndată. Pollyanna a fost primită de data aceasta nu numai de Maria, ci chiar de doamna Carew, Brigitte și Jenni. Cele patru femei erau palide și înspăimântate.

- Copilă, unde ai fost? întrebă doamna Carew apropiindu-se grăbită de ea.

- Am ieșit să fac o plimbare, apoi m-am rătăcit, și acest băiat...

- Unde l-ai găsit? o întrebă, întorcându-se brusc către ghidul Pollyannei care în momentul acela era cu totul prins de admirarea lucrurilor frumoase pe care le vedea în vestibulul bine luminat. Unde ai găsit-o, băiete? repetă ea cu un ton hotărât.

Pentru un moment băiatul își continuă admirarea lucrurilor fără a răspunde; apoi, clipi din ochi și răspunse cu o voce gravă:

- Am găsit-o aproape de cheiul Boșdoin venind de la Nord-Est.

- La Nord-Est, această copilă singură?!

- Pollyanna! exclamă doamna Carew, tremurând.

- Nu am fost singură, răspunse Pollyanna, era atîta lume! Nu-i așa, băiatule?

Dar băiatul își căută drumul spre ușă.

Pollyanna învătă multe lucruri în jumătatea de oră ce urmă; de pildă, că fetițele de familie bună nu trebuie să facă plimbări lungi, singure, într-un oraș străin, nici să se așeze pe bănci în parcuri și să vorbească cu persoane necunoscute. Ea mai învătă că a fost "o adevărată minune", că a putut veni acasă în seara aceasta și că a scăpat de multe și grave consecințe din cauza nesăbuiinței sale.

- Da, doamnă, zise ea, acum sînt aici și nimic nu mi s-a întîmplat. Mi se pare că ***trebuie să fiu mulțumită de aceasta, în loc să mă gîndesc tot timpul la nenorocirile ce mi s-ar fi putut întîmpla.***

- Da, da copilă, înțeleg aceasta, răspunse doamna Carew oftînd, dar am tras o spaimă așa de mare din cauza ta, încît vreau să mă asigur că nu o să mai faci niciodată așa ceva.

Adormind în seara aceea, Pollyanna murmură încetișor:

- Lucru pentru care sînt foarte supărată, este că nu am cerut numele și adresa acelui băiat. Cum aș putea face acum să-i mulțumesc?

***

Faptele și gesturile Pollyannei au fost supravegheate cu multă grijă după plimbarea ei aventuroasă; nici chiar la școală nu-i era permis să meargă fără ca Maria sau doamna Carew s-o însoțească.

Un timp oarecare amîndouă au fost drăguțe cu ea. Chiar doamna Carew speriată, gîndindu-se la ce i s-ar fi putut întîmpla fetei, și fericită că nu i s-a întîmplat nimic, își dădea toată osteneala s-o distreze.

Astfel, însoțită de doamna Carew, Pollyanna asistă la concerte și matinee, vizită Biblioteca publică și vizită Primăria și bisericile cele mai de seamă. Doamna Carew află că Pollyannei îi plăcea plimbarea cu tramvaiul electric, tot așa de mult ca și cu automobilul.

- Să mergem cu tramvaiul! ceru Pollyanna cu insistență.

- Nu, Perkins ne va conduce, răspunse doamna Carew. Apoi văzînd fața descurajată a Pollyannei, adăugă surprinsă: Eu credeam, copila mea, că ții mult să mergi cu automobilul.

- Da, dar mie, răspunse Pollyanna, îmi place să merg cu automobilul, numai pentru că preferați dumneavoastră, deoarece, desigur, nu-i așa scump ca tramvaiul, și...

- Mai ieftin ca tramvaiul? replică doamna Carew, veselă.

- Ba da, explică Pollyanna, tramvaiul costă cinci cenți de persoană, în timp ce automobilul nu costă nimic că este al dumneavoastră.

Două zile mai tîrziu, doamna Carew auzi din nou vorbindu-se de Pollyanna și de tramvaie; de data aceasta prin Maria.

- E minunat, doamnă, explică Maria drept răspuns la o întrebare a stăpînei sale, e minunat cum domnișoara Pollyanna se face iubită de toată lumea, fără chiar să încerce aceasta. Ea are totdeauna mulțumire sufletească, aceasta este totul. Am văzut-o urcîndu-se într-un tramvai înțesat de bărbați și de femei posomorîți și de copii înlăcrimați, și în cinci minute totul era transformat. Bărbații și femeile care se certau au tăcut îndată, iar copiii au uitat de ce plîngeau.

Cîteodată se face iubită numai prin felul ei de a mulțumi cînd cineva îi cedează locul, lucru care se întîmplea întotdeauna. Uneori se face iubită prin felul cum zîmbește unui copil sau unui cățeluș. Toți cîinii își manifestă bucuria dînd din coadă și toți copilașii îi zîmbesc întinzîndu-i brațele. Nu poți rămîne rece și retras cînd ești cu domnișoara Pollyanna, chiar dacă ai fi într-un tramvai în care nu cunoști pe nimeni.

- Hmm! probabil, murmură doamna Carew.

În anul acela, luna octombrie a fost deosebit de caldă și plăcută, și trebuia să fie cineva cu picioarele sprintene ca ale Pollyannei pentru a putea ține ritmul cu ea. Dar lucrul acesta cerea mult timp și multă răbdare. Dacă doamna Carew avea timp, nu avea răbdare, și nici nu voia să îngăduie Mariei să piardă timp, chiar dacă răbdarea ei n-ar fi avut limite pentru a satisface pretențiile și gusturile de plimbare ale Pollyannei.

S-o țină pe fetiță în casă în tot timpul unor zile așa de frumoase de octombrie, era ceva imposibil. Din cauza aceasta, într-o zi, Pollyanna era singură în frumoasa grădină publică din Boston. Înainte să plece de acasă i se dăduseră o mulțime de sfaturi: nu trebuia să vorbească cu străinii, nu trebuia să se joace cu

copiii pe care nu-i cunoștea; îi era interzis să iasă din grădină decât atunci când trebuia să se ducă acasă. Apoi, când clopotul bisericii va suna ora patru și jumătate, trebuia să plece acasă.

Pollyanna se ducea la grădină adesea cu fetițe de la școala pe care o frecventa ea; de cele mai multe ori însă se ducea singură. Cu toate restricțiile care îi erau impuse, ea se bucura mult de aceste plimbări. Putea să privească oamenii cel puțin, dacă nu avea voie să le vorbească; vorbea cu păsărelele, cu porumbeii și cu ciorile care veneau după grăunțele pe care ea le aducea de fiecare dată când venea.

Pollyanna căuta adesea pe vechii ei prieteni. Vedeă pe băiatul în căruciorul de invalizi și dorea cu orice preț să intre în vorbă cu el. Și băiatul acesta hrănea păsărelele ca ea. Dar Pollyanna nu observa toate amănuntele de la distanță, dar vedeă totdeauna un lucru ciudat: cu toată bucurie evidentă care se citea pe fața băiatului când prezida banchetul oaspeților săi, provizia de hrană se termina îndată din buzunarul lui, și cu toate că atât el cât și păsărelele lui rămâneau dezamăgiți, totuși niciodată nu aducea ziua următoare provizii mai multe. Când băiatul nu se juca cu păsărelele și cu veverița, citea cu multă încordare. În căruciorul lui se găseau întotdeauna două sau trei volume uzate, și câteodată și câteva reviste. El stătea tot timpul în același loc și Pollyanna își puneă întrebarea cum venea acolo? Descoperi însă lucrul acesta într-o zi memorabilă. Era în vacanță și venise în grădină mai devreme, după amiază. Puțin după ce se instala, văzu că sosește și băiatul, iar căruciorul era împins de un alt băiat cu nasul cârn și cu părul blond-cenușiu. Ea aruncă o privire la băiatul care împinsese căruciorul apoi fugi înaintea lui strigând de bucurie.

- Tu ești! Tu ești cel care m-ai găsit când mă rătăcisem, nu-ți mai aduci aminte? Ah, sînt așa de mulțumită că te văd. Țineam așa de mult să-ți pot mulțumi.

- Ei da, nu-i așa că ești fata pierdută de pe Calea Confederației? exclamă băiatul. Pierdută din nou?

- A, nu, răspunse Pollyanna, sărind de bucurie. Acum trebuie să stau aici fără să mă depărtez. Și nu trebuie să vorbesc cu nimeni, știi tu; dar cu tine pot să vorbesc, fiindcă te cunosc și voi vorbi și băiatului când mi-l vei prezenta, îi zise aruncînd o privire către micul infirm.

Și băiatul cu părul blond-cenușiu se aplecă puțin pe umărul băiatului din cărucior.

- Ascultă-mă! Vreau să vă prezint! și luînd o atitudine pompoasă zise: Domnișoară, acest tînăr este prietenul meu, domnul James de...

Tînărul îl întrerupse:

- Jerry, încetează cu prostiile astea.

Apoi întorcîndu-se spre Pollyanna, cu fața îmbujorată zise:

- Te-am văzut de multe ori. Te-am văzut cum hrănești păsărelele și veverița; dumneata ai întotdeauna multă hrană să le dai. Eu cred că și tu îl

preferi pe domnul Lancelot. Apoi mai e domnișoara Rovenă, dar a fost rea ieri cu Guinevere, luându-i mîncarea.

Pollyanna îi privi pe amîndoi băieții alternativ cu un aer de îndoială. Jerry, luînd cuvîntul zise:

- Pollyanna, ascultă-mă, vreau să-ți spun ceva. Tînărul acesta nu este mici beat și nici nebun. Numele pe care le dă prietenilor săi, zise el întinzînd mîinile peste micile creaturi cu pene sau cu păr care o luară la fugă în toate direcțiile, nu sînt nume de persoane vii. Le-a luat din cărți. Mă înțelegi? El ține mai mult să-și hrănească animalele decît să se hrănească pe sine. Așa-i că e aproape nebun?

Apoi Jerry plecă. Pollyanna era încă nedumerită cînd tînărul olog se întoarse spre ea cu un surîs.

- Nu-l lua în serios pe Jerry. Așa este el. Ar fi în stare să-și taie mîna dreaptă pentru mine, dar îi place să tachineze. Unde l-ai văzut? Îl cunoști? Nu mi-a spus numele dumitale.

- Eu mă numesc Pollyanna Whittier. Mă pierdusem, iar el m-a găsit și m-a condus acasă.

- Aceasta este firea lui și obiceiul lui. Nu mă aduce el pe mine în fiecare zi aici?

O vie simpatie se ivi în ochii Pollyannei.

- Nu poți merge deloc, domnule James? Băiatul începu să rîdă vesel.

- Domnule James, în adevăr. Aceasta este una din prostiile lui Jerry.

Eu nu sînt un domn.

Pollyanna păru încurcată.

- Oh! Eu speram că sînteți un lord, ca micul lord "Fauntleroy", cred că știți, zise Pollyanna, și...

Dar băiatul o întrerupse:

- Știți pe lordul Fauntleroy? Știți de asemenea pe Sir Lancelot și Saint Graal, pe regele Arthur și masa rotundă, pe Lady Rovenă și Ivanhoe și pe alții încă? Am unele din cărțile acestea. Îmi place să le citesc și să le recitesc. Descopăr totdeauna ceva nou. De altfel nici nu am alte cărți. Acestea au aparținut tatălui meu. Eu cred că am face bine să dăm mîncare păsărilor, continuă el. Iată-l pe Mister Lancelot, este întotdeauna primul.

Tînărul scoase atunci o cutie mică de carton pe care o deschise cu precauție fără a se intimida de mulțimea ochilor strălucitori care urmăreau neconținut toate mișcările lui. De jur împrejurul lui se auzea filfiitul aripilor, gînguritul porumbeilor și ciripitul vrăbiilor. Băiatul scoase din cutia lui cîteva nuci, un rulou și o prăjitură cu alune. Aceasta din urmă, o privi mai mult timp nehotărît.

- Ai adus și tu ceva? Întrebă pe Pollyanna.

- Da, multe lucruri, zise ea lovind sacul de hîrtie pe care îl ducea.

- Ah! atunci eu voi mîncă astăzi, suspină băiatul, punînd din nou prăjitura în cutie cu deosebită satisfacție.

Pollyanna nu înțelese semnificația acestui gest; ea băgă mâinile în sac și banchetul începu.

Aceasta a fost o oră minunată pentru Pollyanna, ora cea mai minunată din câte petrecuse, căci găsisese în sfârșit pe cineva care putea vorbi mai repede și mai mult timp decât ea. Băiatul acesta străin părea că are un fond nesfârșit de povești fermecătoare cu cavaleri viteji, cu doamne frumoase și cu războaie.

Erau uitate doamnele de la Asistență. Pollyanna nu se mai gîndea nici la jocul mulțumirii. Cu obraji roși și cu ochii strălucitori, acum se plimba în epoca de aur sub conducerea unui băiat hrănit cu romane, care, cu toate că ea nu știa, încerca să înnoade zile lungi, numeroase și triste de singurătate și plictiseală, în această oră așa de scurtă de tovărășie plăcută.

Cînd bătu clopotul și Pollyanna trebui să plece grăbită acasă, se pomeni atunci că nici nu știe numele tînărului băiat.

- Știu numai că nu este Sir James, își zicea oftînd, puțin supărată. N-are nici o importanță, îl voi afla mîine.

***

A doua zi, Pollyanna nu-l mai văzu pe tînărul din ajun. Abia a patra zi îl regăsi la locul lui obișnuit, și, apropiindu-se grăbită de el, îl salută veselă.

- Ah! sînt atît de mulțumită că te văd! Unde ai fost? De ce n-ai venit ieri?

- N-am putut, durerile nu mi-au îngăduit, explică băiatul a cărui față era palidă.

- Durerile?

- Da, da; de obicei le pot suporta și chiar pot veni aici, afară de cazul cînd sînt prea mari, ca ieri.

- Dar cum poți să suporti totdeauna aceste dureri?

- A trebuit să mă obișnuiesc. De altfel, cu cît sufăr într-o zi mai mult, cu atît este mai plăcut în ziua următoare cînd sufăr mai puțin.

- Știu! Acesta este jocul, începu Pollyanna, dar băiatul o întrerupse.

- Ai astăzi provizii? o întrebă cu interes. O! sper că ai; eu nu le-am adus nimic astăzi. Jerry n-a putut să dea nici un ban pentru nuci și de data asta nu am mîncare în cutie nici pentru mine.

Pollyanna se sufocă.

- Vrei să spui că n-ai destul de mîncare pentru masa duminică de seară?

- Fără îndoială, răspunse băiatul zîmbind. Dar fii liniștită. Sînt obișnuit cu asta. Iată-l pe Sir Lancelot care se apropie.

În timpul acesta, Pollyanna nu se mai gîndea deloc la păsărele.

- Și nu mai ai provizii acasă?

- Ah! nu, nu rămîne niciodată nimic acasă. Mumsey lucrează afară; ea face leșie și spală, așa încît își cîștigă hrana de la oamenii care o angajează; iar Jerry mănîncă pe unde poate, cu excepția mesei de dimineața și seara cînd mănîncă cu noi, atunci cînd avem ceva de mîncare.

Pollyanna părea și mai mîhnită.

- Dar ce faceți cînd nu aveți nimic de mîncare?

- Postim. De altfel dacă nu-i este cuiva foame niciodată, nu știe să aprecieze laptele și pîinea și atunci nu are nimic de scris în "agenda plăcerilor".

- În ce să scrii?

Băiatul rîse degajat și roși.

- Nu te mai gîndi la asta. Timp de un minut am uitat că dumneata nu ești nici Mumsey și nici Jerry.

- Dar ce este acea "agendă de plăceri"? îl întrebă Pollyanna. Conține ea cavaleri, lorzi și contese?

Un foc luminează dintr-o dată privirea băiatului. El înălță capul parcă ar fi răspuns la chemarea muzicii. Dar tot așa pe neașteptate, focul se stinse și băiatul căzu din nou în liniștea sa obișnuită.

- Tu nu poți face nimic. Tu n-ai decît să stai pe bancă și să te gîndești, și cîteodată gîndurile tale sînt micșorate, reduse, zise el trist. Ale mele sînt totul. Aș fi voit să mă duc la școală să învăț multe lucruri, mai multe decît mă poate învăța Mumsey. Aș fi vrut să pot ieși și să vînd jurnale ca Jerry. N-aș fi vrut să depind de nimeni toată viața și mă gîndesc mereu ce să fac.

- Te înțeleg! Te înțeleg, zise Pollyanna cu ochii sclipitori. A fost un timp și în viața mea cînd nu am putut să merg.

- Chiar? Atunci mă poți înțelege. Dar tu acum poți merge, eu însă nu, oftă băiatul a cărui privire deveni tot mai tristă.

- Nu mi-ai răspuns cu privire la "agenda mulțumirii", îi ceru Pollyanna după o clipă.

- Aceea, vezi tu, nu are valoare decît pentru mine. Am început-o acum un an. Mă simțeam foarte rău în ziua aceea. Pentru un timp nu făceam altceva decît mă gîndeam, apoi am luat o carte de-a tatălui meu și am început să citesc. Primul lucru pe care l-am citit a fost acesta:

"Da, plăcerea cea mai adîncă

Este aceea care se ascunde mai bine de ochii lumii.

Orice frunză smulsă de vîntul distrugător,

și aruncată pe pămînt

Poate vorbi de fericire "

Eram ca un nebun. Voiam să-l pun în locul meu pe acela care a scris aceasta. Îmi pusesem în minte să-i dovedesc că nu știa ce vorbea, așa am început mulțumirile care se puteau găsi în "frunzele" mele. Am luat o agendă pe care mi-a dat-o Jerry și am început să scriu. Orice lucru care-mi producea vreo mulțumire oarecum, îl scriam în carnet. Nu mă așteptam să găsesc multe subiecte de mulțumire, dar am găsit o mulțime. Primul lucru a fost chiar cartea

pe care am primit-o. Apoi cineva mi-a dat o plantă într-un vas, iar Jerry a găsit o carte în stradă și în sfârșit am găsit motive de mulțumire unde nici nu aș fi crezut vreodată, într-o zi, Jerry a găsit carnetul meu și i-a dat numele de "agenda mulțumirii". Asta-i tot.

- Tot, tot? întrebă Pollyanna entuziasmată. Ei bine, acesta este jocul. Tu jucai jocul mulțumirii fără să-1 știi, numai că-1 joci mai bine decât mine, căci eu cred că n-aș putea să-1 joc, dacă n-aș avea destulă mîncare și nici n-aș putea merge.

- Jocul? Care joc? Eu nu înțeleg nimic, zise băiatul.

- Sînt sigură că nu-1 înțelegi și asta e cu atît mai minunat, îți voi explica eu în ce constă jocul.

- Și-i explică.

- Hmm! se miră băiatul cînd se terminară explicațiile. Nu mai spune!

- Curios, zise Pollyanna, tu joci jocul meu, iar eu nici măcar nu-ți cunosc numele. Spune-mi, te rog, cum te numești? De bună seamă că numele tău nu e Sir James.

Băiatul zîmbi.

- Nu, nu este numele meu, așa îmi zice Jerry aproape totdeauna. Mumsey și ceilalți îmi zic Jamie.

- Jamie!

Pollyanna abia își ținu respirația. Ochii ei exprimau o speranță care a fost deodată înlocuită cu îndoială.

- Mumsey înseamnă mama?

- Desigur.

Fața Pollyannei se întunecă în mod vizibil. Dacă acest Jamie are mamă, prin urmare, el nu poate fi Jamie al doamnei Carew, a cărui mamă murise de multă vreme.

- Dar unde locuiești tu? întrebă ea insistent. Mai sînt alți membri în familia ta în afară de Mumsey și Jerry. Veniți aici în fiecare zi? Unde este "agenda mulțumirii"?

Doctorii n-au spus că într-o zi vei putea merge? Și cine ți-a dat acest cărucior.

- Crezi că pot răspunde deodată la toate aceste întrebări? Voi începe cu ultima. Am primit căruciorul acesta de un an. Jerry cunoștea pe cineva care scrie un ziar și care a binevoit să scrie și despre mine. El i-a vorbit, de asemenea, și despre "agenda mulțumirii". Primul lucru pe care l-am văzut a fost un grup de bărbați și femei care au venit într-o zi cu acest cărucior și au spus că era pentru mine. Citiseră istoria mea și doreau să mi-1 ofere ca să-mi amintesc de ei.

- Ah, ce mulțumit cred c-ai fost atunci!

- Da, am fost. Acest lucru a umplut o întreagă pagină din agenda mea.

- Dar tu nu vei putea merge niciodată? îl întrebă Pollyanna cu ochii plini de lacrimi.

- N-am nici o speranță și nici o presimțire. Eu încerc să mă împac cu gândul că nu voi putea.

- Dar, zise Pollyanna, nu mi-ai spus tot. Unde locuiești? Mai ai alți frați sau surori în afară de Jerry?

O schimbare rapidă se produse pe fața băiatului. Ochii lui sclipeau ca două briliante.

- Nu, el nu este fratele meu adevărat, și nici părinții; Mumsey nu este mama mea adevărată. Dar gândește-te cât de buni au fost ei cu mine!

- Ce înseamnă aceasta? întrebă Pollyanna. Vrei să spui că Mumsey nu este mama ta adevărată?

- Da, și ceea ce face ea...

- Și nu ai deloc o altă mamă? întrerupse Pollyanna din ce în ce mai precipitată.

- Nu, nu-mi amintesc de nici una, iar tata a murit acum șase ani.

- Câți ani aveai?

- Nu știu. Eram mic; Mumsey crede că aveam atunci vreo șase ani. Pentru aceasta m-a luat la dînsa.

- Și numele tău este Jamie? întrebă Pollyanna ținîndu-și răsuflarea.

- Ei, asta-i bună, ți-am spus doar.

- Și care este numele de familie? Nu-l știi?

- Nu-mi amintesc. Eram prea mic, ca să mi-l pot a-minti. Nici chiar Mumsey nu-l știe.

Pollyanna avu impresia că se găsește într-o încurcătură, dar imediat un șir de gânduri îi alungă îndoiala...

- Dacă nu-ți cunoști numele, nu poți spune că te numești Kent?

- Kent? repetă băiatul mirat.

- Da, începu Pollyanna, foarte bucuroasă. Este un băiețuș numit Jamie Kent care...

Însă se opri brusc. Se gîndea să nu comunice speranța ei acestui tînăr, înainte de-a fi sigură că are motive să creadă că presupunerea ei ar putea fi adevărată, altfel i-ar face mai multă întristare decît bucurie.

- Șă nu ne mai gîndim la Jamie Kent, zise Pollyanna. Mai bine spune-mi cât mai multe despre tine.

- N-am nimic altceva de spus. Eu spun că tatăl meu era... cam străin și că nu vorbea. Toată lumea îl numea "profesorul". Mumsey spune că noi locuiam într-o odăiță la mansardă, deasupra casei unde locuia și ea. Apoi zice că tatăl meu era bolnav și astfel mă țineau la dînșii aproape tot timpul, căci, deși săraci, stăteau mai bine decît acum. Tatăl lui Jerry trăia și avea servicii. Pe atunci eu puteam merge puțin, dar picioarele îmi erau foarte slabe. Mă jucam cu Jerry și cu fetița care a murit; nu era nimeni care să aibă grijă de mine. Mumsey se hotărî să mă îngrijească. Fetița tocmai murise și zicea că eu voi rămîne în locul ei. După aceea, au sărăcit de tot. Tatăl lui Jerry a murit și pe mine m-au ținut mai departe. Găsești că aceasta este o poveste interesantă?

- Da! O, da, zise Pollyanna. Dar eu cred că ei vor avea o recompensă. Eu sînt încredințată că ei o vor avea!

Orice urmă de îndoială se risipi din gîndul Pollyannei. Ea îl găsisese pe Jamie cel pierdut; acum era sigură. Dar nu voia să vorbească. Trebuia mai întîi s-o înștiințeze pe doamna Carew. Sări fără a se mai ocupa de Sir Lancelot care venise pe genunchii ei și căuta alte provizii.

- Acum trebuie să plec, dar voi reveni mîine cu o doamnă cu care vei avea plăcerea să faci cunoștință. Mîine vei fi aici nu-i așa?

- Desigur, dacă timpul va fi frumos. Jerry mă aduce aici aproape în fiecare dimineată. Jerry este așa de bun cu mine.

- Știu, știu, aprobă Pollyanna. Poate va mai fi și altcineva care va fi așa de bun cu tine, adăugă ea veselă.

Apoi cu un zîmbet radios o luă la fugă.

***

Pe drum, la întoarcerea spre casă, Pollyanna făcea în sinea ei diferite planuri. Trebuia într-un mod oarecare să o convingă pe doamna Carew să facă o plimbare cu ea în grădina publică. Cum să ajungă la aceasta nu știa, însă trebuia s-o facă cu orice preț.

Să-i spună doamnei Carew că a găsit pe Jamie și că ar dori să vină să-l vadă era în afara oricărei discuții. Erau oarecare speranțe că acesta ar fi Jamie al ei, dar dacă nu era el, ar fi trezit zadarnic speranțe false doamnei Carew, iar rezultatul ar fi putut fi dezastruos.

Cu toate acestea, neprevăzutul interveni sub forma unui uragan, și Pollyanna, uitîndu-se pe geam a doua zi dimineată, își dădu repede seama că nu-și va putea duce la îndeplinire planul. Următoarele două zile după aceea, cerul nu s-a mai luminat, iar Pollyanna și-a petrecut după-amiezele mergînd de la o fereastră la alta pentru a privi cerul și a întreba cu îndrăzneală pe oricine îi ieșea în cale dacă timpul avea să se îndrepte curînd.

Această purtare nefirească a fetei, atrase atenția doamnei Carew, încît în cele din urmă își pierdu răbdarea:

- Te rog, copilă, ce ți s-a întîmplat? o întrebă ea. Nu te-am mai văzut niciodată așa de nerăbdătoare din cauza vremii. Ce te faci tu acum cu jocul tău minunat al mulțumirii?

Pollyanna se înroși și păru foarte încurcată.

- Eu recunosc că l-am uitat de data aceasta, admise ea, dar înțelegeți-mă, mi-ar fi plăcut foarte mult să fie frumos astăzi.

- De ce, neapărat astăzi?

- O! Eu... eu doream așa de mult să merg în grădina publică și mă gîndeam că s-ar putea să mergeți și dumneavoastră cu mine.

- Eu să merg să mă plimb în grădina publică? întrebă doamna Carew mirată. Mulțumesc, n-am poftă de asta, adăugă ea surîzînd.

- Ah! doar nu vreți să-mi spuneți că mă refuzați! murmură Pollyanna cu îndrăzneală.

- Ba da, te refuz.

Pollyanna înghiți în sec; ea devenise foarte palidă.

- Dar, doamnă, vă rog să nu spuneți că nu veți merge cînd timpul se va îndrepta! o rugă ea. Vă rog să mă înțelegeți; este pentru un scop special și de aceea vă cer să veniți cu mine numai o singură dată.

Doamna Carew făcu ochii mari. Deschisese gura să zică "nu" cu un ton și mai categoric, dar, cînd văzu în ochii fetei o așa rugămintă, se înmuie și-i zise:

- Bine, bine copilă, voi face ce dorești tu. Dar dacă îți promit că merg, trebuie să-mi promiți și tu că timp de o oră nu te vei mai duce la fereastră și nu mă vei mai întreba astăzi dacă se va însenina cerul.

- Da, doamnă, vă promit, răspunse Pollyanna. Timpul se îndreptă a doua zi. Dar cu toate că soarele strălucea, cînd Pollyanna se întorcea de la școală, vîntul bătea. În ciuda oricăror proteste, afirmă că ziua va fi frumoasă și că ar fi foarte nenorocită dacă doamna Carew n-ar întovărăși-o la o plimbare în grădina publică.

După cum era de așteptat, chestiunea nu s-a rezolvat. Doamna nerăbdătoare, și fetița îndrăzneată au alergat degeaba prin toate aleile parcului. Pollyanna, negăsind băiatul la locul lui obișnuit, îl căută prin toate colțurile grădinii. Nu voia să se dea de gol. Pollyanna, cu toate că era cu doamna Carew, nu putea să-i explice nimic din cauză că Jamie nu era nicăieri.

În cele din urmă, înghețată de frig și puțin exasperată, doamna Carew insistă să se întoarcă acasă și Pollyanna disperată trebui s-o urmeze.

Veniră zile triste pentru Pollyanna. Dacă ocazional era vreo zi cu soare, ea fugea în grădină, dar în zadar. Jamie nu era acolo niciodată. Ajunsese la mijlocul lunii noiembrie și grădina însăși părea tristă. Arborii nu mai aveau frunze, băncile erau goale și nu se mai vedea nici un vaporeș pe lac. Totuși, porumbeii și celelalte păsări erau acolo, iar vrăbiile păreau tot așa de neliniștite pentru că masa pe care le-o dădea era mai mult tristă decît veselă, deoarece loviturile de coadă ale lui Sir Lancelot o făceau să se gîndească la tînărul care îi dăduse numele acela și care nu era acum acolo.

Dar într-o după-amiază tristă, inevitabilul se produse. Pollyanna trecu în vestibulul de la primul etaj și auzi voci iritate în vestibulul de jos, voci printre care recunoscuse vocea Mariei, în timp ce altcineva zicea:

- Nici o afacere. Mă înțelegeți? Vreau să văd pe fetița Pollyanna. I-am adus o scrisoare de la Sir James. Vă rog să-mi spuneți unde o pot găsi, dacă aceasta nu vă deranjează prea mult.

Cu un strigăt de bucurie reținut, Pollyanna coborî scara în fugă.

- Sînt aici, iată-mă! Ce este? Jamie te-a trimis? strigă ea fără să-și creadă ochilor.

În bucuria ei, ea mergea cu brațele deschise spre băiat, cînd Maria o reținu.

- Domnișoară Pollyanna, domnișoară Pollyanna, vrei să spui că îl cunoști pe acest cerșetor mic?

Băiatul se roși de mînie, dar înainte ca el să riposteze, Pollyanna se interpuase energic.

- Acesta nu este un cerșetor. El face parte dintre cei mai buni prieteni ai mei. De altfel, este cel ce m-a găsit și m-a adus acasă cînd mă pierdusem.

Apoi, întorcîndu-se către băiat, zise:

- Ce este? Jamie te-a trimis?

- Desigur. El încălzește salteaua de o lună.

- Ce încălzește?

- Încălzește salteaua, este în pat. Vreau să spun că este bolnav și ar vrea să te vadă, vii?

- Bolnav? Ah! sînt atît de îngrijorată! Desigur că voi veni. Merg imediat, numai să-mi pun pălăria și haina.

- Domnișoară Pollyanna, strigă Maria cu un ton de dezaprobare, crezi dumneata că doamna Carew te va lăsa să mergi oriunde cu un băiat necunoscut ca acesta?

- Dar acesta nu-i un necunoscut, obiectă Pollyanna. Îl cunosc de mult timp, așa că mă duc. Eu...

- Dar ce înseamnă toate acestea? întrebă doamna Carew cu răceală, arătîndu-se în ușa salonului. Pollyanna, cine este acest băiat și ce face aici?

Pollyanna se întoarse repede.

- O! doamnă, mă veți lăsa să mă duc, nu-i așa?

- Unde să te duci?

- Să facă o vizită fratelui meu, doamnă, întrerupse băiatul forțîndu-se să fie politicos. El nu mai mănîncă nimic și nu m-a lăsat deloc pînă n-am venit s-o caut, zise băiatul, arătînd spre Pollyanna. Crede că dacă o va vedea se va face bine.

- Pot să mă duc, nu-i așa? o rugă Pollyanna cu un ton plîngător.

Doamna Carew făcu ochii mari.

- Cum, să mergi tu cu băiatul acesta? Niciodată, Pollyanna. Mă mir că te mai gîndești o clipă la lucrul acesta.

- O! Dar ați putea veni și dumneavoastră cu mine, zise Pollyanna.

- Eu? Dar e absurd ce-mi ceri. Poți să-i dai ceva bani băiatului acesta dacă vrei, dar...

- Mulțumesc doamnă, eu n-am venit pentru bani, zise băiatul cu dispreț, aruncîndu-i o privire piezișă. Am venit s-o caut.

- Da doamnă, acesta este Jerry Murphy, cel ce m-a găsit cînd mă pierdusem și m-a adus aici. Nu mă lăsați să mă duc acum?

Doamna Carew dădu din cap.

- Dar el zice că Jam... celălalt băiat este bolnav și că el dorește să mă vadă.

Doamna Carew se aprinse de mînie.

- Pollyanna, toate lucrurile acestea sînt absurde. Mă mir că insiști să faci unele lucruri pe care știi că nu le aprob. Nu pot să-ți dau voie să mergi cu acest băiat! Acum încetează, te rog, nu mă mai sîcîi.

Fața Pollyannei își schimbă expresia. Pe jumătate pierdută, pe jumătate exaltată, ea își înălță capul și privi drept în față pe doamna Carew. Tremurînd, dar hotărîtă, ea zise:

- Atunci trebuie să vă spun. Eu aș fi dorit ca dumneavoastră să-l fi văzut mai întîi. Dar vă voi spune totul, căci nu vreau să-l mai pierd din nou. Eu cred, doamnă, cred că el este... Jamie!

- Jamie! Jamie al meu!

Fața doamnei Carew devenise palidă.

- Da.

- Imposibil.

- Numele lui este Jamie și el nu-și cunoaște numele de familie. Tatăl său a murit cînd băiatul avea șase ani și nu-și amintește de mama lui. Are acum, după cum crede el, doisprezece ani. L-au luat niște oameni cînd a murit tatăl său; tatăl său era străin, nici nu a spus numele său acestor oameni și...

Dar doamna Carew întrerupse cu un gest discursul Pollyannei. Acum era și mai palidă, însă ochii ei se luminau dintr-o dată.

- Vom merge îndată, zise ea. Maria, spune-i lui Perkins să vină cu automobilul cît poate de repede. Pollyanna ia-ți pălăria și haina. Tinere, dacă vrei, așteaptă aici, te rog. Noi sîntem gata să te urmăm într-o clipă, adăugă ea urcînd scara grăbită.

În hol, băiatul scoase un lung oftat de ușurare.

- Ah! murmură el încet. Ne vom urca în automobil. Sîntem de prima clasă. Vai! Ce va zice James de asta?

***

În zgomotul specific al unei limuzine luxoase, doamna Carew fugea treversînd străzile Bostonului. Fața ei era pală și expresia feței temătoare. Lîngă ea era așezată o fetiță cu ochi vioi. Lîngă șofer era Jerry, foarte mîndru și important, fiindcă indica direcțiile necesare șoferului, nemulțumit.

Cînd limuzina se opri înaintea unei uși mizerabile pe o străduță strîmtă și murdară, băiatul sări din mașină și imitînd într-un mod ridicol valeții pe care el îi observase de atîtea ori, deschise ușa automobilului și așteptă ca aceste doamne să binevoiască să coboare.

Pollyanna sări prima din mașină și privea cu surprindere și tristețe, în jur. După ea urmă doamna Carew care tremura vizibil cînd privirea i s-a oprit

asupra copiilor cu genunchii goi și murdari care ieșeau strigînd din casele vecine pentru a înconjura automobilul.

Jerry își mișca mîinile cu frenezie.

- Duceți-vă în colo de aici toți, strigă el la mulțimea copiilor. Nu vedeți că mașina aceasta se poate pune în mișcare și o să vă strivească? Oare v-ar plăcea acest lucru? Sînt musafirii lui Jamie.

Doamna Carew tremură din nou și puse mîna pe umărul lui Jerry.

- El este aici? zise ea venindu-și în fire. Băiatul nu o auzi. Luptînd cu coatele și cu pumnii, era ocupat să croiască un drum pentru vizitatori, și înainte ca doamna Carew să-și dea seama cum se întîmplase aceasta, se pomeni cu băiatul și cu Pollyanna la piciorul unei scări cu miros urît și în stare proastă.

- Acum, zise Jerry, urcați încetișor aceste scări, căci sînt pline de găuri și adesea sînt doi sau trei copii adormiți pe trepte. Liftul nu merge astăzi, zise el vesel. Trebuie deci să urcăm pe jos.

Doamna Carew nu întîrzie să descopere găurile formate de scîndurile care scîrțiau și se lăsau sub picioarele ei; la etajul al doilea, găsi un băiat de doi ani și jumătate jucîndu-se cu o cutie de fier, goală și legată de o ață. În toate părțile se deschideau ușile, cîteodată pe furiș, cîteo-dată cu zgomot, dar toate oferind privirii numai femei cu părul dezordonat sau copii cu fața murdară. Peste tot era miros de whisky, de varză și de rufe murdare.

Ajuns la etajul al treilea, băiatul deschise o ușă și zise:

- Iată-ne! și am venit în automobil! Nu este asta o intrare frumoasă, Sir James?

Erau într-o cameră mică, rece, tristă și prost mobilată, însă foarte curată, în care se găseau: două paturi, trei scaune stricate, o masă și o sobă din care scăpa afară o lumină slabă, anunțînd un foc neîndestulător pentru încălzitul ei. Într-unul din paturi se găsea un băiat tînăr cu obraji roșii și cu ochii sclipind de febră. Lîngă el stătea o femeie cu fața palidă, încovoiată și deformată din cauza reumatismului.

Doamna Carew se opri la intrarea în cameră, și, ca și cum ar fi voit să se mai întărească, își rezemă puțin spatele de perete. Pollyanna se repezi înainte scoțînd un țipăt ușor.

- Ah, Jamie, *sînt așa de mulțumită* că te-am regăsit! Nu știi cît te-am căutat în fiecare zi! Sînt însă tristă că ești așa de bolnav!

Jamie surîse cu un aer de mulțumire și-i întinse o mînă albă.

- Eu nu sînt supărat, *sînt mulțumit cu toate acestea*, în special pentru că boala mea mi-a adus prilejul să vii lîngă mine. De altfel acum mă simt mai bine. Mumsey, aceasta este fetița, știi dumneata, care mi-a vorbit de *jocul mulțumirii*; și Mumsey îl joacă și ea, adăugă el triumfător, întorcîndu-se către Pollyanna. Mai întîi a plîns din cauză că spatele ei bolnav o împiedica a urca; apoi cînd eu am căzut bolnav a fost mulțumită că nu mai poate lucra, căci aceasta îi dădea ocazia să mă îngrijească.

În momentul acela, doamna Carew se apropie cu o privire pe jumătate speriată, pe jumătate îndrăznească și privi fața micului invalid, întins în pat.

- Iată pe doamna Carew. Am adus-o aici ca să te vadă, zise Pollyanna cu o voce tremurătoare.

Femeia micuță, deformată, care stătea lângă pat se ridică cu greu și îi oferi scaunul său. Doamna Carew îl primi fără să observe persoana care i-l oferise; privirea ei era mereu fixată asupra băiatului bolnav.

- Tu te numești Jamie? întrebă ea cu oarecare efort.

- Da, doamnă, răspunse băiatul privind-o drept în față.

- Care este numele tău de familie?

- Nu-l știu.

- Nu este fiul dumitale?

Pentru prima oară, doamna Carew se îndreptă către sărmana femeie care stătea totdeauna lângă pat:

- Nu, doamnă.

- Și dumneata nu cunoști numele tatălui său?

- Nu, nu l-am știut niciodată.

- Nu ai nimic care să fi aparținut tatălui său și care ar putea să conțină numele lui?

- N-a avut nimic care să valoreze osteneala de a fi păstrat, afară doar de cărți, zise doamna Murphy, ameste-cîndu-se în vorbă. Poate ați dori să le vedeți! adăugă ea arătînd cu degetul spre un rînd de volume uzate care erau aranjate pe o poliță, în cealaltă parte a camerei. Apoi, împinsă de o curiozitate de neînvins, ea întrebă: Vreți să le vedeți?

- Nu știu, murmură doamna Carew cu o voce înăbușită, ca și cum s-ar ridica să se ducă să vadă cărțile.

Nu erau acolo multe, probabil vreo douăsprezece. Dar cu toate că doamna Carew o răsfoi pe fiecare dintre ele, nu găsi nici un semn. Scoțînd un oftat, se întoarse către băiat și către bătrîna femeie care o privea cu ochii întrebători.

- Aș vrea să-mi povestești, amîndoi, tot ceea ce știți, le zise așezîndu-se din nou pe scaun, lângă pat.

Și ei i-au spus aceeași poveste pe care Pollyanna o auzise în grădina publică. La sfîrșit, Jamie întoarse ochii cercetători spre fața doamnei Carew.

- Credeți că l-ați cunoscut pe tatăl meu? întrebă el rugător.

Doamna Carew închise ochii și își ascunse capul în mîini.

- Nu știu, răspunse ea, nu cred.

Jamie, luîndu-și ochii de la doamna Carew își aminti îndată de datoriile sale de gazdă.

- Ce frumos gest din partea dumneavoastră că ați venit! zise către Pollyanna cu recunoștință. Ce mai face Sir Lancelot? Te mai duci în fiecare zi să-i dai de mîncare? Apoi, fiindcă Pollyanna nu răspunse imediat, el își întoarse

privirea de la fetiță, la o violetă puțin cam veștedă care se găsea într-o sticlă spartă, pe geam. Vezi tu comoara mea? Jerry a găsit-o. Nu-i așa că-i frumoasă? Și are și puțin miros.

Dar Pollyanna părea că n-aude. Și privea mereu camera cu niște ochi mari, deschiși, mișcându-și nervos mâinile.

- Jamie, eu nu înțeleg cum poți să joci jocul aici, murmură ea. Nu bănuiam că poate să existe o casă așa de inconfortabilă pentru locuit, zise tremurînd.

- Ehei! răspunse Jamie mîndru, cu un ton de superioritate, ar trebui să vezi locuința lui Pikes de sub scară. Sînt atîtea case mult mai proaste decît aceasta. Camera aceasta are multe avantaje. Avem lumină naturală, de la soare, care pătrunde pe fereastră timp de două ore pe zi, bineînțeles cînd soarele strălucește. Dar va trebui, fără îndoială, s-o părăsim, și lucrul acesta ne întristează.

- S-o părăsiți?

- Da. N-am putut să ne plătim chiria. (în ciuda curajului său, vocea lui Jamie se schimbă.) Doamna Dolan, care locuiește la parter, persoana care păstrează căruciorul meu, ne-a ajutat săptămîna aceasta. Dar desigur, nu va putea continua și va trebui să plecăm, dacă Jerry nu găsește mijlocul de a ne scoate din sărăcie.

- Ah! dar oare noi n-am putea...? încep Pollyanna.

Ea se opri scurt. Doamna Carew se ridică zicîndu-i:

- Vino, Pollyanna, trebuie să plecăm.

Apoi, întorcîndu-se către femeie, îi zise încet:

- Nu va fi nevoie să plecați. Eu vă voi trimite bani și alimente imediat, voi discuta cazul dumneavoastră la o societate de binefacere din care fac și eu parte și...

Femeia mică și cocoșată se sculă, se îndreptă pe cît putu și-i tăie vorba:

- Nu, mulțumesc, doamnă, zise cu o voce tremurătoare dar mîndră. Sîntem săraci, o știe Dumnezeu; dar noi nu sîntem oameni care să cerșim.

- Ce prostie! răspunse doamna Carew hotărîtă. Totuși îi permiteți doamnei de la parter să vă ajute. Băiatul acesta a spus-o.

- Știu, dar ceea ce face ea nu este o pomană. Doamna Dolan este prietena mea. Ea știe că sînt gata să-i fac orice serviciu, cum i-am mai făcut și în trecut. Ajutorul prietenilor nu este o pomană. Mulțumim, dar noi nu putem accepta banii dumneavoastră.

Doamna Carew încruntă sprîncenele cu un aer de supărare. Petrecuse o oră de dezamăgire, oboseală și tristețe. Nu avusese niciodată răbdare, dar acum era exasperată cu atît mai mult cu cît puterile o părăseau.

- Foarte bine; faceți cum vreți, zise ea cu răceală, apoi pe un ton iritat adăugă: De ce nu vă duceți la proprietar? Aveți dreptul să nu stați cu geamurile

sparte înlocuite cu hîrtie sau cu pînză. și apoi scările pe care m-am urcat sînt aproape putrede, pot deveni periculoase.

Doamna Murphy suspină cu un aer descurajat. Fața ei își relua expresia tristă și disperată.

- Am încercat să reclamăm, dar nu ne-a folosit la nimic. Noi nu vedem decît pe omul care vine să ia chiria, și el spune că sînt prea mici ca să mai cheltuiască proprietarul bani pentru a face reparații.

- Prostie! strigă doamna Carew cu toată supărarea unei femei nervoase care în sfîrșit găsisese supapa disperării sale. Este rușinos! Ba mai mult, aceasta este o violare flagrantă a legii. Care este numele celui ce colectează chiria și numele proprietarului?

- Nu știu numele proprietarului, dar omul cu chiria este domnul Dodge.

- Dodge! Doamna Carew se întoarse iute cu o expresie de uimire pe față. Nu cumva vreți să spuneți Henry Dodge?

- Da, doamnă. Eu sînt sigură că el se numește Henry.

Un val de sînge se urcă în obrajii doamnei Carew, apoi deveni și mai palidă ca mai înainte.

- Binee... Voi căuta să-l văd, zise cu vocea sufocată, retrăgîndu-se. Vino Pollyanna, acum trebuie să plecăm.

Lîngă pat, Pollyanna, foarte tristă, își luă rămas bun de la Jamie. Avea ochii plini de lacrimi.

- Voi mai reveni. Voi reveni curînd, promise ea, grăbindu-se s-o ajungă pe doamna Carew.

Șoferul abia închise ușile, cînd îi zise:

- Scumpă doamnă Carew, vă rog să-mi spuneți dacă acesta este Jamie! Ce bine ar fi dacă ar fi el!

- Ar fi bine, dar nu este el!

- Vai ce nenorocire! Sînteți dumneavoastră sigură de aceasta?

Urmă un moment de liniște, apoi doamna Carew își acoperi fața cu mîinile.

- Nu, nu sînt sigură, și asta e ceva teribil, gemu ea sfîșiată de durere.

- Deci nu sînteți sigură că este Jamie al dumneavoastră, se rugă Pollyanna, și să faceți ca și cum ar fi. Ați putea să-l luați la dumneavoastră acasă, și...

Dar doamna Carew se întoarse hotărîtă.

- Să iau acest băiat la mine acasă, dacă nu este Jamie? Niciodată Pollyanna! N-aș putea-o face.

- Dar din moment ce dumneavoastră nu-l puteți ajuta pe Jamie al dumneavoastră, mi se pare că ar trebui să fiți mulțumită să întîlniți pe un oarecare în aceeași situație și pe care să-l puteți ajuta, zise Pollyanna tremurînd.

- Destul, destul Pollyanna! gemu doamna Carew copleșită de tristețe. Cînd mă gîndesc că el se găsește undeva și că poate suferă...

Un suspin isprăvi fraza ei.

- Este adevărat ce mă gândesc eu și ceea ce vreau să spun, răspunse Pollyanna foarte mișcată. Nu mă înțelegeți? Dacă acest băiat este Jamie al dumneavoastră, l-ați dori cu siguranță; iar dacă nu este el, nu-i faceți nici un rău celui alt Jamie, ocupându-vă de acesta, căruia îi puteți face atîta bine, redîndu-i fericirea! Și dacă mai tîrziu veți găsi pe Jamie al dumneavoastră, nu ați pierdut nimic, ci ați fi făcut fericiți doi băieți în loc de unul și...

Dar doamna Carew o întrerupse din nou:

- Destul Pollyanna, destul; mă voi mai gândi.

Cu ochii plini de lacrimi, Pollyanna se așeză la locul ei. Făcu un mare efort să rămînă un minut liniștită. Apoi cum vorbele voiau neapărat să-i iasă din gură, zise:

- Ce casă tristă era acolo! Aș fi vrut ca proprietarul acelei case să locuiască el însuși acolo; ar vedea el atunci de ce viață s-ar bucura!

Doamna Carew se ridică deodată. Fața ei se schimbă complet.

- Oprește-te, Pollyanna! Poate că nu știe... Sînt sigură că nu știe că are o astfel de casă. Situația aceasta se va schimba, se va schimba îndată.

- Proprietarul este oare o femeie? O cunoașteți? Cunoașteți pe cel ce ia chiria?

- Da, zise doamna Carew, mușcîndu-și buzele. O cunosc și cunosc și pe cel ce strînge chiria.

- Ah! sînt așa de mulțumită, zise Pollyanna, răsufînd satisfăcută. Atunci totul va fi bine.

- Desigur, totul va merge mai bine, răspunse doamna Carew cu hotărîre, cînd automobilul se opri înaintea casei.

Vorbise ca una care știa ce spune. Și poate știa mai bine decît putea să bănuiască Pollyanna, căci chiar în acea seara, înainte de a merge la culcare, o scrisoare scrisă, cu mîna sa adresată lui Henry Dodge, îl anunța să vină cît de repede să hotărască asupra aranjamentelor și reparațiilor ce trebuiesc făcute într-o casă care-i aparținea.

***

Doamna Carew își făcuse datoria în ceea ce privește chestiunea reparațiilor și a îmbunătățirilor, așa că acum considera chestiunea închisă. Dorea s-o uite. Băiatul nu era Jamie, nu putea fi Jamie. Astfel voia să-și alunge lucrul acesta din minte. Totuși abia acum doamna Carew se găsea în fața unei bariere de neschimbat; gîndul acesta refuza să se depărteze din mintea ei. În toate zilele avea în fața ochilor acea odăiță goală și fața gînditoare a băiatului, în toate zilele auzea în urechi aceste cuvinte care-i rupeau inima: "Dacă totuși el era Jamie?"

În cele din urmă se hotărî să-i scrie sorei sale și să-i povestească toată istoria aceasta.

Nu mai trebuie să-ți spun, scria ea după ce povestise simplu faptele, că acest rău din partea mea ar putea să te tortureze și pe tine și să-ți deștepte în minte o falsă speranță. Sînt sigură că nu e el, și cu toate acestea, chiar scriind acest cuvînt, încerc un sentiment de îndoială, nu sînt sigură. Pentru aceasta îți cer să vii, te rog mult să faci aceasta; trebuie să-l vezi. Eu mă întreb, oh, mă întreb ce-o să zici. Este adevărat că n-am văzut pe Jamie al nostru de cînd avea patru ani, dar acum trebuie să aibă doisprezece. Acest băiat are aceeași vîrstă. Părul ca și ochii lui se aseamănă cu aceia ai copilului nostru.

Este olog, dar aceasta din cauza unui accident care i s-a întîmplat acum șase ani și starea lui s-a agravat și mai mult într-un al doilea accident, întîmplat după alți patru ani. O descriere cît de pușin exactă a tatălui său îmi pare imposibil să obșin de la el; dar, ceea ce am putut afla, nu este nici pentru, nici contra soșului sărmanei noastre Doris.

Îl numeau "profesorul", era străin și se pare că nu avea decît niște cărți. Aceasta poate însemna ceva sau chiar nimic. John Kent era într-adevăr străin și avea gusturi de boem. Dacă el avea grijă de cărți sau nu, nu-mi amintesc. Dar tu? Desigur, titlul de "profesor" poate și l-a asumat sau i l-au dat alții. În ceea ce privește acest băiat, nu știu, nu știu, dar sper că tu vei ști.

A ta soră,

Ruth

Della veni imediat și tot imediat merse să vadă băiatul; dar nici ea nu se putu pronunța. Chiar în această situație, Pollyanna găsi un mijloc satisfăcător de a ieși din încurcătură.

- Dar de ce nu-l luați la dumneavoastră acasă? propuse sorei doamnei Carew. De ce să nu-l adoptați? Ar fi o mare bucurie pentru el, copil sărman și...

Dar doamna Carew tremura și nu o mai lăsă să continue.

- Nu pot, nu, nu pot! Eu vreau pe Jamie al meu și nu un altul...

Cu un suspin adînc, Della părăsi proiectul ei și se întoarse înapoi la sanatoriu.

Dacă doamna Carew își închipuia că această hotărîre i-a curmat orice frămîntare, se înșela amarnic, deoarece zilele ei erau tot mai agitate și nopțile fără somn. Pe deasupra avu și oarecare dificultăți cu Pollyanna. Fetița devenise... mai insistentă. Pentru prima dată în viața ei se găsisse față în față cu adevărata sărăcie. Cunoștea acum oameni care nu aveau ce să mănînce, care purtau haine zdrențuite și care trăiau în camere întunecoase, mici și murdare. Primul său îndemn era de a-i ajuta. Cu doamna Carew făcuse două vizite la Jamie și se bucură să constate îmbunătățirile realizate, după ce omul numit Dodge se ocupase de acest caz. Dar pentru ea nu era decît o picătură de apă într-un lac.

Mai erau încă ceilalți oameni bolnavi, toate femeile nenorocite și toți acești copii dezbrăcați din stradă și vecinii lui Jamie. Încrezătoare, ea imploră și pentru ei ajutorul doamnei Carew.

Doamna Carew își exprima aproape în gura mare mirarea. Nu pierdea ocazia, cu toate că-și cam pierduse răbdarea, să explice că nu avea nici un gând de a da și alte ajutoare pe străduța lui Murphy, și că nu avea nici o dorință să facă aceasta.

Își îndeplinise toate obligațiile sale și fusese chiar destul de generoasă, oricum putea s-o spună, în ceea ce făcuse pentru locuința lui Jamie și Murphy. Nu se simțea obligată să spună că locuința îi aparținea. Explică însă Pollyannei că existau instituții de binefacere, al căror scop era să ajute pe săracii care meritau ajutor și că aceste instituții făceau daruri dese și în toată libertatea.

Dar Pollyanna nu se lăsă convinsă.

- Nu văd, zicea ea, de ce este mai bine să se unească un număr de persoane ca să facă ceea ce ar putea face fiecare în parte. Mi-ar plăcea mai mult să-i dau cu mîna mea o carte, cadou lui Jamie, decît să-i dea acest cadou o societate oarecare; și știu că și lui i-ar plăcea mai mult s-o ia de la mine.

- E posibil să fie așa cum spui, răspunse doamna Carew, obosită și puțin exasperată. Dar, adăugă ea drept răspuns la nedumerirea ce se citea pe fața Pollyannei, este puțin probabil că, dacă m-aș oferi să-i ajut pe acești oameni, ei n-ar primi. Tu îți amintești cum doamna Murphy a refuzat să mă lase să-i trimit hrană și îmbrăcăminte în timp ce primea bucuroasă ajutor de la vecina ei de la parter.

- Da știu, răspunse Pollyanna ofînd și întorcîndu-se. Sînt lucruri pe care nu le pot înțelege. Mi se pare însă că nu este drept ca noi să avem atîtea lucruri frumoase, în timp ce alții n-au aproape nimic.

Pe măsură ce zilele treceau, aceste sentimente păreau că se accentuează în loc să se micșoreze. Atît întrebările pe care le punea, cît și comentariile pe care le făcea erau departe de a fi un repaus pentru doamna Carew. Pollyanna merse cu gîndul pînă la a crede *că jocul mulțumirii* era aproape imposibil în astfel de condiții, căci ea zicea:

- Nu văd ce motiv ar avea să se bucure acești oameni săraci. Desigur, noi putem fi mulțumiți pentru că nu sîntem așa de săraci ca ei, însă, cînd mă gîndesc la ei, cu atît sînt mai tristă din cauza lor și nu mai pot să mă bucur. Desigur, putem să fim mulțumiți pentru că sînt săraci pe care putem să-i ajutăm, dar dacă nu-i ajutăm, ce motiv de mulțumire ne mai rămîne?

Ea se adresă îndeosebi doamnei Carew, care, chinuită întotdeauna de viziunea lui Jamie care era, și, de a lui Jamie care ar putea fi, devenea din ce în ce tot mai neliniștită, rea și disperată. Aproximarea Crăciunului nu reducea cu nimic din neliniștea Pollyannei. Toate micile jucării parcă o plictiseau, parcă toate o duceau cu gîndul la un copil fără picioare.

În fine, înainte cu o săptămână de Crăciun, în sufletul doamnei Carew se dădu ultima bătălie cu ea însăși. Hotărîtă, dar fără nici o urmă de veselie pe chip, dădu ordin Mariei și o chemă și pe Pollyanna.

- Pollyanna, începu ea aproape brusc, m-am hotărît să-l iau pe Jamie. Îndată va veni mașina. Mă duc să-l caut și să-l aduc aici. Dacă îți face plăcere, poți veni cu mine.

Figura Pollyannei se însenină.

- Oh! Oh! Oh! ce mulțumită sînt! Sînt așa de mulțumită că aș vrea să plîng! Doamnă Carew, de ce atunci cînd cineva este prea fericit îi vine să plîngă?

- Nu știu, Pollyanna, răspunse doamna Carew foarte abătută. În ochii ei nu se putea citi nici o licărire de bucurie.

Odată ajunsă în odăița lui Murphy, doamna Carew nu vorbi aproape nimic despre ceea ce gîndea. În cîteva fraze scurte spuse istoria lui Jamie cel pierdut și speranța pe care o avea că acest Jamie a lui Mumsey ar putea fi al ei. Nu-și ascundea îndoiala, dar zise că s-a hotărît să-l ducă la ea acasă și să-i ofere toate avantajele posibile. Apoi cu un aer puțin mai degajat îi povesti în amănunțime planurile ce le făcuse pentru el.

La piciorul patului, doamna Murphy asculta plîngînd încet. În mijlocul casei, Jerry, cu ochii dilatați, emitea din cînd în cînd cîte un "Bravo! Puteți crede aceasta?" În acest timp, Jamie, culcat în patul lui, asculta, mai întîi ca unul care știa că în curînd i se vor deschide porțile paradisului; apoi treptat, pe măsură ce doamna Carew vorbea, fața lui își schimba expresia, și foarte încet închidea ochii și își întorcea fața.

Cînd doamna Carew isprăvi de vorbit, urmă o liniște lungă pînă ca Jamie să răspundă. Se văzu atunci că fața îi era foarte palidă, iar ochii îi erau scăldați în lacrimi.

- Mulțumesc, doamnă, dar nu pot veni la dumneavoastră, zise el foarte simplu.

- Nu poți? repetă doamna Carew, de parcă s-ar fi îndoit de ce auzise.

- Jamie! strigă Pollyanna.

- Ah! copile, ce muscă te ciupește? bombăni Jerry apropiindu-se.

- M-am gîndit la toate, zise Jamie sufocîndu-se. Nu-mi lăsați mie dreptul de a refuza? Credeți că eu nu știu ce refuz?

Apoi întorcîndu-se spre doamna Carew, cu ochii înlăcrimați zise:

- Nu pot să vă las să faceți toate acestea pentru mine. Dacă dumneavoastră m-ați iubi, s-ar schimba lucrurile, dar dumneavoastră nu mă iubiți, nu, nu asta se numește iubire.

- Este adevărat. Dar... dar, începu doamna Carew ușor.

- Și eu nu sînt ca alți băieți care pot merge, întrerupse sărmanul băiat, arzînd de febră. Vă veți sătura repede cu mine, eu voi observa aceasta și n-aș vrea, n-aș putea să vă fiu o astfel de povară. Fără îndoială, dacă m-ați iubi ca Mumsey..., el scoase un sughiț și întoarse capul. Nu sînt Jamie pe care îl căutați; nu pot merge.

Zicînd aceste cuvinte, închise pumnul așa de tare încît articulațiile îi deveniseră albe. Urmă un moment de liniște, apoi foarte liniștită doamna Carew se sculă. Fața ei începuse să pălească.

- Vino, Pollyanna, a fost tot ce a putut spune.

- Ei bine, ești un nebun de legat! bîîgui Jerry Murphy, băiatului culcat în pat.

Dar băiatul plîngea așa de tare ca și cînd ușa închizîndu-se, i-ar fi închis pentru totdeauna intrarea în Paradis.

***

Doamna Carew era foarte supărată. Luptase pînă să se hotărască să-l aducă acasă la ea pe acest copil olog, iar acum, văzîndu-se refuzată, îi părea o lovitură de nesuportat. Nu era obișnuită ca dorințele ei să-i fie refuzate și invitațiile neluate în seamă. Ba mai mult, acum cînd nu l-a putut convinge pe tînărul băiat să vină la ea, abia acum bănuiala că s-ar putea ca el să fie adevăratul Jamie îi stîrnea o teamă teribilă în suflet. Faptul că băiatul ghicise starea ei de spirit și că motivase refuzul ei prin aceea că "nu-l iubește", îi încurcase toate socotelile. Acum își zicea cu hotărîre în sinea ei că nu se va mai îngriji de el, că nu era deci fiul sorei sale, și că dorea să uite totul în privința aceasta.

Dar nu uita nimic și cu cît încerca să se convingă că nu era nici o legătură de rudenie între ei, și că nu avea nici o răspundere față de el, cu atît mai mult această legătură de înrudire și de răspundere se afirma sub forma unei îndoieli plină de teamă, și cu cît încerca să-și îndrepte gîndurile spre alte lucruri, cu atît mai mult avea viziunea unui băiat tînăr cu ochii întrebători într-o odăiță sărăcăcios mobilată.

Apoi, mai era Pollyanna. Se vedea bine că Pollyanna nu mai era cea de odinioară. Complet deprimată, rățăcea prin casă și nu mai era interesată de nimic.

- Oh, nu, nu sînt bolnavă, răspundea cînd o întreba sau cînd i se făceau unele observații.

- Atunci, ce ai?

- Nimic. Numai mă gîndesc la Jamie, mă înțelegi, și mă gîndesc că el nu se bucură de aceste lucruri frumoase: covoare, tablouri, perdele.

Tot așa mergea și cu mîncarea: Pollyanna pierduse pofta de mîncare, ba încă nici nu-și spunea durerea.

- Oh, nu, zicea ea oftînd tristă. Dar nu mi-e foame. Cînd încep să mă gîndesc la Jamie care nu are decît nuci și pîne goală, atunci nu mai am poftă.

Împinsă de un sentiment pe care nu-l mărturisea și determinată de a aduce cu orice preț o schimbare în sufletul Pollyannei, doamna Carew comandă un brad mare de tot, două duzini de ghirlande și o sumedenie de jucării și păpuși pentru a împodobi pomul. Pentru prima dată după mulți ani, casa întregă, de la cel mai mare la cel mai mic, a luat parte la decorarea pomului de Crăciun.

Era o adevărată sărbătoare, căci doamna Carew îi spusese Pollyannei că are voie să invite șase din prietenele ei de la școală pentru ajunul Crăciunului.

Totodată, această serbare produse mai multă tristețe decît bucurie, căci vederea luminărilor care produceau o lumină frumoasă o făcu pe Pollyanna să înceapă să suspine.

- Ei bine, Pollyanna, zise doamna Carew, ce ai?

- Nimic, răspunse fetița suspinînd. Numai că lucrurile acestea frumoase mă fac să plîng. Mă gîndeam cît de fericit ar fi fost Jamie să vadă toate acestea.

Atunci doamna Carew își pierdu orice răbdare.

- Jamie, Jamie, Jamie! strigă ea. Pollyanna, nu s-ar putea să încetezi a-mi împuia capul cu acest băiat? Tu știi foarte bine că nu-i vina mea că el nu este aici. De altfel, ce te faci tu cu jocul tău? Eu găsesc că ar fi o idee excelentă să-l joci acum.

- Îl joc, bîngui Pollyanna. Dar asta e ceva ce nu înțeleg, în astfel de împrejurări n-am reușit să-l joc vreodată. Mai înainte, cînd eram mulțumită de ceva, eram fericită. Dar acum cînd mă gîndesc la Jamie...

Dar doamna Carew, cu un gest de descurajare, se întoarse fără a mai spune un cuvînt.

A treia zi de Crăciun se întîmplă un lucru uimitor: pentru un timp oarecare, Pollyanna aproape uită de Jamie. Doamna Carew o duse cu dînsa să facă o plimbare prin diferite magazine. Pollyanna văzu după teighea o figură care i se părea oarecum familiară. Pentru o clipă o privi curios, apoi scoțînd un strigăt se repezi la ea.

- O! tu ești? Da, desigur, tu ești! îi vorbi plină de bucurie unei fetițe care aranja șiraguri de mărgelile roz. *Sînt așa de mulțumită* că te văd.

Fetița o privi pe Pollyanna cu mirare. Dar aproape imediat, fața ei întunecată se luminează cu un surîs.

- Nu-i așa că tu ești fetița din grădina publică?

- Da. *Sînt așa de mulțumită* că îți aduci aminte de mine! Dar n-ai mai venit acolo. Te-am căutat de multe ori.

- N-am putut. Am avut multe de făcut, am fost foarte ocupată. În după-amiaza cînd ne-am văzut, era ultima mea zi de concediu și... Aceasta costă un dolar, doamnă, zise ea răspunzînd la întrebarea unei doamne bătrîne cu o față plăcută, care voia să cumpere niște mărgelile negre și albe...

- Un dolar? Hm!

Doamna luă șiragul, se mai gîndi, apoi îl puse la loc, oftînd. Imediat după ea, veniră două fete tinere și vesele, care rîzînd și glumind priveau un material de catifea roșie lucrată cu perle. Cînd plecară și acestea, Pollyanna scoase un oftat de mulțumire.

- Aceasta faci tu toată ziua? Ce mulțumită trebuie să fii, că ai ales această ocupație!

- Mulțumită?

- Da. Trebuie să fie foarte plăcut să cunoști atîta lume, atîtea persoane diferite. Poți să le și vorbești. Mie mi-ar plăcea aceasta.

- Ți-ar plăcea? zise fata ridicîndu-se din dosul vitrinei. Ei bine, draga mea, dacă ai ști pe jumătate... Aceasta este un dolar, doamnă, zise ea drept răspuns la întrebarea unei doamne care cerea un șirag de galbeni montat în catifea, care era expus.

- Ei bine, era timpul să-mi răspunzi, zise doamna sarcastic. Am întrebat de două ori de preț.

- Nu v-am auzit, doamnă.

- Nu primesc această scuză, trebuie să auzi, pentru aceasta ești plătită, nu-i așa? Cît costă șiragul acesta negru?

- Cinci dolari.

- Dar acesta albastru?

- Șapte dolari.

- Fii mai politicoasă, domnișoară, și nu-mi răspunde așa de scurt, sau vrei să te reclam? Arată-mi acest sortiment de șiraguri roz.

Vînzătoarea deschise gura, apoi o închise, iar ochii ei scînteiau și mîinile îi tremurau. Doamna se opri la cinci șiraguri, se interesă de prețul a patru din ele, apoi plecă zicînd:

- Nu văd nimic care să fie convenabil.

- Ei bine, zise tînăra vînzătoare cu o voce tremurîndă către Pollyanna, ce mai ai de spus despre meseria mea? Ai vreun motiv pentru a putea fi mulțumită?

Pollyanna rîse nervos.

- Ce indispusă era doamna! Dar totuși era amuzant, nu crezi? Totuși poți să fii mulțumită că nu toate doamnele sînt așa.

- Probabil, zise vînzătoarea cu un surîs ușor. Dar pot să-ți spun, draga mea, *că jocul mulțumirii* de care mi-ai vorbit în grădină poate fi plăcut pentru tine, dar... Ea trebui să întrerupă încă o dată pentru a răspunde cu un ton degajat: cinci dolari, doamnă, la o întrebare care îi fusese pusă de dincolo de tejghea.

- Totdeauna ești așa abătută? întrebă Pollyanna cînd tînăra vînzătoare rămase singură, fără clienți.

- Pot să-ți spun că de cînd nu ne-am văzut n-am fost liberă decît patru, cinci zile, răspunse tînăra fată cu atîta amărăciune în voce, încît Pollyanna rămase pe gînduri.

- Dar în zilele Crăciunului n-ai avut și tu vreo bucurie?

- A! da, am stat în pat toată ziua cu picioarele în bandaje și am citit patru ziare și o revistă. Seara însă, a trebuit să caut un restaurant ieftin.

- Dar ce aveai la picioare?

- Degeraturi; mi-au degerat degetele de la picioare din cauză că am stat în capul oaselor, toată ziua cu ocazia sezonului de Crăciun.

- Vai! zise Pollyanna cu simpatie, și tu n-ai avut nici un fel de pom de Crăciun, absolut nici un fel? Cît de mult aș fi vrut să vii să-l vezi pe al meu,

adăugă ea oftînd. Era așa de frumos..., dar încă nu-i prea tîrziu, ai putea să-l vezi, zise ea veselă. Vino în seara aceasta sau mîine seară și...

- Pollyanna, întrerupsese doamna Carew cu tonul ei cel mai rece posibil, ce înseamnă aceasta?

Pollyanna se întoarse cu un strigăt reținut, dar vesel.

- Vai, doamnă Carew, îmi pare așa de bine că ați venit. Iată o tînăra fată pe care am întîlnit-o în grădina publică. Este singură și nu cunoaște pe nimeni. Tatăl ei este pastor misionar ca și al meu și trăiește încă. Ea n-a avut pom de Crăciun și pe deasupra a și fost bolnavă de picioare și a avut o masă sărăcăcioasă; aș dori să-l vadă pe al meu. Am rugat-o să vină în seara aceasta sau mîine seară. Dumneavoastră o să-mi permiteți să reaprind pomul, nu-i așa?

- Bine, zise doamna Carew cu un ton de dezaprobare.

Tînăra fată de după tejghea o întrerupsese cu un glas tot așa de rece ca al doamnei Carew, spunînd:

- Nu fiți neliniștită, doamnă, n-am de gînd să accept propunerea.

- Vai, dar te rog, zise Pollyanna, nu știi cît de mult aș vrea să vii, și...

- Am observat că doamnei nu-i face plăcere să mă invite, zise tînăra vînzătoare puțin cam răutăcioasă.

Doamna Carew se roși de mînie și se întoarse să plece, dar Pollyanna, apucînd-o de braț, o reținu.

- O! Dînsa dorește să vii, zise Pollyanna. Nici nu știi cît este de bună și cîți bani dă dînsa la societățile de binefacere, sau pentru alte scopuri.

- Pollyanna! strigă tare doamna Carew.

Cînd dădu să se îndepărteze, fuse reținută de disprețul ce-l arăta vocea vînzătoarei.

- O, da, știu că sînt persoane care donează pentru opere de binefacere. Desigur, este bine, n-am nimic de spus. Numai că adeseori mă mir că nu s-a găsit încă nimeni care să ajute tinerele fete înainte de a fi căzut în prăpastie. Probabil că nici nu o să se găsească nimeni pentru aceasta! Vai! ce-am zis? strigă ea.

Apoi foarte degajată, se întoarse spre o tînăra care se oprise în fața tejghelei și care voia să cumpere un șirag de perle:

- Costă cinci dolari doamnă.

Atît mai auzi doamna Carew înainte să iasă din magazin, urmată de Pollyanna.

***

Era un proiect admirabil. Pollyanna îl făcuse în cinci minute și-l aduse la cunoștința doamnei Carew. Dînsa nu-l găsi așa de grozav și i-o spuse Pollyannei deschis.

- O, dar eu sînt sigură că invitatei îi va plăcea, adăugă Pollyanna, ca răspuns la observațiile doamnei Carew. Avem timp pînă în ajunul anului nou și ea va fi așa de fericită!

- Vai ce copilă imposibilă ești! Uیți că nici măcar nu-i știi numele.

- Da, este adevărat. N-are nici o importanță, căci eu o cunosc așa de bine, zise Pollyanna surîzînd. Am avut cu ea o conversație foarte interesantă în grădina publică, într-o după-amiază. Mi-a povestit cît este de singură și îmi spunea că locul unde cineva se simte mai stingher este tot în orașele cu multă populație, pentru că nimeni nu-ți dă nici o atenție. Dar era cineva care i-a dat prea multă atenție, mi-a spus ea. Acela venise în grădină pentru ea, s-o conducă nu știu unde; era un tînăr gentlemen tare frumos, dar n-am înțeles din discuția lor de ce s-a înfuriat. Oamenii nu mai sînt frumoși cînd se supără. Dar nu-i așa că îmi veți da voie să am pom de Crăciun și veți invita pe această tînără și pe Jamie? Acum este mai bine și va putea veni. Desigur, îl va aduce Jerry, dar avem nevoie și de Jerry.

- Jerry, așa, singur! zise doamna Carew ironic. Dar de ce te oprești la Jerry? Eu sînt sigură că Jerry are o mulțime de prieteni care ar vrea să vină. și...

- O! Doamnă, pot să-i invit și pe ei? răspunse Pollyanna cu o bucurie nespusă. Vai ce bună sînteți, bună, bună de tot! Cît de mult ținea la aceasta!

Doamna Carew rămase înmărmurită și total nemulțumită de reacția Pollyannei.

- Nu, nu Pollyanna. Eu... începu ea să protesteze.

Pollyanna, însă, întrerupînd-o, se grăbea să vorbească din nou de bunătatea doamnei Carew.

- Dumneavoastră sînteți într-adevăr bună, cea mai bună ființă care există, și n-aș îngădui cuiva să mă contrazică. Voi face o invitație splendidă. Vom avea aici pe Tommy Dolan și pe sora sa Jenny, precum și pe cele două surori MacDonald, cele trei fete al căror nume nu-l cunosc, care însă locuiesc în casa lui Murphy și încă mulți alții dacă avem locuri destule. Gîndiți-vă ce fericiți vor fi toți aceștia cînd le voi spune. Într-adevăr, doamnă, n-am avut niciodată o bucurie mai mare decît cea pe care mi-o faceți dumneavoastră acum! Oare la o bucurie atît de mare nu trebuie să ia parte și musafirii mei?

Și astfel doamna Carew, care n-ar fi crezut vreodată că ar fi cu puțință una ca asta, murmură un "Da" care știa dînsa că o obligă să ofere o serbare de Anul Nou copiilor de pe străduța lui Murphy și unei tinere vînzătoare al cărui nume nici nu-l știa. Poate că în inima doamnei Carew se găsea o speranță nemărturisită că din toate acestea s-ar putea să-și găsească pacea sufletului, după care ofta și suspina de multă vreme.

Doamna Carew făcea o mulțime de planuri și de combinații în centrul cărora era Pollyanna și serbarea ei. Scrise destul de confuz sorei sale despre chestiunea aceasta, încheind astfel:

"Nu știu ce trebuie să fac, dar bănuiesc că e bine dacă procedez așa. Nu-i nici o posibilitate de a proceda altfel. Desigur, dacă Pollyanna ar începe să predice... Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat încă; în consecință, nu pot s-o expediez înapoi."

Citind scrisoarea aceasta, expediată pe adresa de la sanatoriu, Della rîse de concluzia ei.

- Nu, în adevăr, n-a predicat încă, își zise Della. Să fie binecuvîntată. Cu toate acestea, tu Ruth Carew, tu în persoană dai două serbări de Crăciun în casa ta care mai înainte avea aparența unui sicriu, iar acum e decorată de sus pînă jos. Și totuși Pollyanna n-a predicat încă. Nu, n-a predicat.

Serbarea a avut un mare succes. Chiar doamna Carew a admis acest lucru. Jamie în căruciorul lui, Jerry cu vocabularul său așa de expresiv și tînăra fată al cărei nume era Sadie Dean au făcut toate eforturile să-i distreze pe ceilalți. Sadie Dean, spre surprinderea tuturor și, poate, spre mirarea ei însăși, s-a dovedit a fi foarte pricepută în a juca jocuri plăcute, și jocurile acestea împreună cu povestirile lui Jamie și copilăriile lui Jerry i-au făcut pe toți să se amuze, toți erau bine dispuși, înainte să fie pusă masa; apoi generozitatea cu care s-au împărțit darurile au făcut ca fiecare musafir să se întoarcă încîntat la el acasă.

Jamie și Jerry au plecat cei din urmă. Băiatul olog privi în jurul lui cu atenție, dar nimeni nu-l luă în seamă. Însă doamna Carew îi șopti la ureche:

- Ei, Jamie, ți-ai schimbat părerea?

Băiatul stătu o clipă la îndoială:

- Dacă s-ar putea să fie totdeauna ca în seara aceasta, poate... zise el oftînd. Dar asta nu este cu putință.

Dacă cumva și-a închipuit că odată cu revelionul se va isprăvi și discursul Pollyannei despre Sadie Dean s-a înșelat, căci chiar de a doua zi de dimineață, Pollyanna începu din nou să vorbească despre ea.

- Și ***sînt așa de mulțumită*** c-am regăsit-o; căci fără nici o îndoială o veți iubi pentru că este în adevăr un alt mijloc de a iubi pe nepotul dumneavoastră.

Doamna Carew își reținu respirația și manifestă un fel de tulburare. Această credință de nezdruncinat în bunătatea inimii sale, o dezarma. În același timp, era foarte greu s-o dezamăgești pe Pollyanna, care o privea cu niște ochi plini de încredere și de bucurie.

- Ei bine, Pollyanna, obiectă dînsa luptînd contra unor porniri lăuntrice, eu spun că această fată nu poate fi tot una cu Jamie.

- O, știu bine asta, răspunse Pollyanna cu simpatie. Dar ea se aseamănă cu Jamie. La fel ca el, ea n-are pe nimeni aici care s-o iubească și să aibă grijă de ea. Mi se pare că de cîte ori vă veți gîndi la Jamie va trebui să vă gîndiți că este cineva pe care să-l puteți ajuta, tot așa cum vă gîndiți că se va găsi cineva să aibă grijă de Jamie, acolo unde se găsește el.

Doamna Carew tremură și scoase un oftat ușor.

- Dar eu doresc pe Jamie al meu, zise ea cu o tristețe adîncă.

Pollyanna o privi cu ochii plini de compătimire și înțelegere.

- Da, înțeleg, prezența băiatului. Domnul Pendleton mi-a explicat, dumneavoastră ați avut "mînă de femeie".

- Mînă de femeie?

- Da, pentru a vă face un cămin. Pentru aceasta voia să mă ia pe mine, dar eu am găsit pe Jimmy și el l-a adoptat în locul meu.

- Jimmy?

Doamna Carew o privi cu o oarecare expresie pe care o avea totdeauna cînd se vorbea în fața ei de un nume asemănător cu al nepotului ei.

- Da, Jimmy Bean.

- Oh!... Bean, zise doamna Carew, luîndu-și înfățișarea obișnuită.

- Da. El era într-un azil de orfani și a plecat de acolo. Eu l-am găsit. Îmi spunea că vrea o altă soartă și că vrea să aibă și el o mamă. N-am putut să-i găsesc o mamă, dar i-am găsit pe domnul Pendleton care l-a adoptat. Acum se numește Jimmy Pendleton.

- Dar mai înainte se numea Bean.

- Da, Bean.

- Oh! zise doamna Carew, scoțînd un oftat adînc.

În timpul zilelor ce urmau după sărbători, doamna Carew văzu adesea pe Sadie Dean. Mai văzu adesea și pe Jamie, căci, într-un fel sau altul, Pollyanna reușea să-i a-ducă acasă.

Dacă doamna Carew își dădea seama, ea învăța multe lucruri la care nici nu se gîndise mai înainte atunci cînd stătea închisă în casă după ce dăduse ordin Mariei să nu primească pe nimeni. Acum știa ce înseamnă pentru o fată tînră să trăiască într-un oraș mare, să muncească pentru a-și cîștiga pîinea fără ca cineva să aibă grijă de ea, în afară de cei ce-i stăteau în cale avînd alte gînduri.

- Ce voiai să-mi spui în ziua cînd te-am văzut la magazin, cînd era vorba de ajutorarea tinerelor fete? întrebă ea într-o seară pe Sadie Dean.

Sadie se roși.

- Cred că am fost prea repezită, răspunse ea scuzîndu-se. Asta pentru că am cunoscut o tînră fată și mă gîndeam la ea. Ea era venită din același loc ca și mine, era frumoasă și bună, dar nu era hotărîtă. Timp de un an am locuit împreună, împărțind aceeași cameră. Ne pregăteam mîncarea singure în grabă sau luam o masă sărăcăcioasă la același restaurant. Camera noastră nu era tocmai plăcută; vara era prea caldă și iarna prea rece, iar gazul care ilumina era așa de slab încît nu puteam nici coase, nici citi. Adesea eram așa de obosite că nu mai eram în stare să facem nimic. De altfel, deasupra noastră era un plafon care se crăpase și cineva mergea continuu prin cameră, iar la etajul de jos, un oarecare învăța să cînte la trompetă.

Cîteodată, mai ales de Crăciun sau de alte sărbători, ne plimbam pe această Cale sau pe alte străzi, căutînd să vedem ferestre ale căror perdele să fie trase la o parte, pentru a putea privi interiorul casei. Vă puteți închipui, ne

simțeam așa de singure mai ales de sărbători și ne făcea deosebită plăcere să vedem case locuite, iluminate ca lumea și cu copii care se joacă. Apoi ne simțeam și mai triste fiind străine și lipsite de orice bucurie. Aveam nevoie de distracție și, încet, încet, prietena mea a găsit-o.

Pentru a încheia, vă voi spune că într-o zi ne-am separat; ea s-a dus urmîndu-și drumul său, iar eu pe al meu. Îi făcusem observație că nu-mi plac persoanele cu care se întâlnea adesea. S-a supărat și ne-am despărțit. N-am mai văzut-o doi ani. Într-o zi am primit o scrisoare de la ea. M-am dus s-o văd luna trecută. Am găsit-o într-unul din acele localuri de refugiu care sînt localuri foarte plăcute, cu covoare frumoase, tablouri minunate, plante, flori, cărți, un pian, și tot confortul posibil. Prietena mea învățase stenografia și avea nevoie de un serviciu. Fiecare era bun cu ea și dorea s-o ajute în tot felul. Într-o zi mi-a zis:

"Sadie, dacă ar fi avut cineva grijă de mine și m-ar fi ajutat cînd eram încă o fată tînă și cînstită care muncea din greu și cu o leafă pe cît se poate de proastă, n-aș fi venit aici și aceste doamne n-ar fi avut nevoie să mă ajute atîta acum".

N-am uitat niciodată vorbele ei. Asta nu înseamnă că aș critica operele de redresare morală, fiindcă ele sînt necesare. Numai mă gîndesc că ar fi mult mai bine dacă s-ar găsi cineva să se intereseze mai degrabă de fetele tinere și cînstite, înainte să fie nevoie de redresarea lor morală.

- Dar eu credeam că se găsesc "oameni" și asociații care se ocupă de tinerele fete, zise doamna Carew cu o voce pe care prietenii săi nu o recunoșteau.

- Da, sînt. Dar le-ați vizitat vreodată?

- Nu, nu, dar le-am dat bani. Sadie Dean surise cu înțeles.

- Da, știu. Sînt multe doamne bune care le dau bani și care n-au vizitat niciodată aceste "persoane". Eu am fost o dată. Acolo domnește o atmosferă care îți face o impresie proastă. Poate că nu este chiar așa cum mi s-a părut mie, poate că eram indispusă. Dacă v-aș vorbi mai mult, nu m-ați înțelege; trebuie să fi trăit acolo ca să înțelegi bine. Nu voi conțeni să mă întreb de ce doamnele bune nu vor să pună tot sufletul în a preveni alunecarea fetelor cînstite, și acționează cu atîta sîrguință după, pentru redresarea morală a fetelor? Scuzați-mă, am vorbit prea mult, însă dumneavoastră mi-ați pus întrebarea.

- Da, sigur, eu te-am întrebat, zise doamna Carew, îndreptîndu-se spre ieșire.

Nu numai de la Sadie Dean aflase doamna Carew lucruri pe care nu le știa, ci și de la Jamie. Căci Jamie petrecea ore întregi la doamna Carew. Pollyanna avea bucurie să-l aducă acolo, și lui Jamie, firește, îi plăcea.

La început el nu îndrăznea să vină, se rușina; dar foarte repede a renunțat la îndoielile sale și s-a supus dorinței ascunse spunîndu-și și spunînd și Pollyannei că nu este totuna a veni în vizită cu a veni să "rămîi de tot acolo".

Adeseori, doamna Carew găsea pe tînărul băiat și pe Pollyanna instalați confortabil în bibliotecă, lîngă fereastră, iar căruciorul lui Jamie, gol,

lîngă ei. Cîteodată băiatul povestea lucruri pe care Pollyanna le asculta făcînd ochii mari și fiind complet absorbită de cele ce auzea.

Doamna Carew nu înțelegea care era motivul pentru care Pollyanna îl asculta pe Jamie cu atîta interes așa că într-o zi se opri și ea să-l asculte. Oricît de incorect și nestilat era limbajul băiatului, totuși, totdeauna era minunat, viu și pitoresc, încît foarte curînd, doamna Carew, cu ochii strălucitori, se simți antrenată ca și Pollyanna, și purtată în epoca de aur, suspendată pe buzele băiatului.

Cam nelămurită la început, doamna Carew reuși să înțeleagă ce înseamnă să fii prin însuflețire și ambiție eroul unor acțiuni frumoase sau al unor aventuri minunate, în timp ce în realitate cel ce trăia aveau poveștile sale nu era decît un băiat sărac, olog, și pironit într-un cărucior de invalizi. Dar doamna Carew nu știa ce însemnătate va avea în viața ei acest copil strivit de soartă.

Februarie, martie și aprilie trecură astfel și veni mai și, odată cu această lună, veni și ziua plecării Pollyannei. și deodată, doamna Carew înțelese ce va fi pentru ea această despărțire.

Surprinsă, dar și amorțită în același timp, își zise că, toate își vor relua cursul de dinainte, casa își va relua din nou liniștea și întunecimea ei. Ea va fi din nou în pace și se va putea retrage din această lume zgomotoasă și obositoare. Din nou va fi liberă să se gîndească la micul băiețaș pierdut de atîta timp.

Dar plecarea Pollyannei nu-i aduse liniștea dorită, ci dimpotrivă. Casa liniștită cu zăvoarele trase îi părea tristă și insuportabilă. Pacea atît de mult dorită avea să-i fie o singurătate amară.

Apoi își dădu perfect seama că, fără Pollyanna, casa îi părea goală, și fără Jamie, va fi și mai rău. Constatarea aceasta nu se împăca deloc cu mîndria ei. Pentru inima ei, aceasta era o tortură, pentru că tînărul băiat refuzase deja de două ori să vină să locuiască aici, la ea. În timpul ultimelor săptămîni de ședere a Pollyannei, lupta a fost amară, dar orgoliul, mîndria ei nu-i permiteau să se recunoască învinsă. Cînd, însă, și-a dat seama că odată cu plecarea Pollyannei, Jamie nu va mai veni, a cuprins-o o tristețe apăsătoare, și încă o dată i-a propus băiatului să vină să stea la ea, considerîndu-l Jamie cel pierdut.

Ceea ce i-a spus ea nu-și mai amintește, dar ceea ce a răspuns băiatul n-a uitat niciodată. N-au fost decît șase cuvinte foarte scurte. într-o clipă, care pentru ea a fost destul de lungă, ochii băiatului i-au căutat privirea, apoi s-au luminat de o dulce strălucire, în timp ce i-a răspuns: "Oh, da, fiindcă acum mă iubiți!"

***

De data aceasta, Beldingsville nu-i făcu Pollyannei o primire cu muzică și cu flori, poate din cauză că sosirea ei era cunoscută de puține persoane. Cu toate acestea, ea n-a fost lipsită de o primire frumoasă din partea

celor care au întâmpinat-o, începînd cu mătușa ei și cu unchiul Chilton, chiar din momentul cînd a coborît din tren.

Pollyanna n-a pierdut timpul, ci a și început să facă vizite scurte pe la toți prietenii săi vechi. Dar totdeauna pe unde se ducea auzea aceeași întrebare: "Cam ți-a plăcut la Boston?" Dar poate nimănui nu i-a răspuns așa de explicit ca domnului Pendleton. Cînd el a întreat-o, ea i-a dat răspunsul puțin cam tulburată:

- Ah, mi-a plăcut, dar nu întru totul.

- Dar, nu înțeleg! zise domnul Pendleton zîmbind.

- Nu. Sînt lucruri... Dar *sînt mulțumită* că am fost, îi explică grăbită; obiceiurile erau străine și deosebite de ale noastre. Acolo se lua masa seara, nu la prînz. Dar toată lumea a fost bună cu mine și am văzut o mulțime de lucruri minunate: grădina publică, muzeul de pictură, automobile și străzi care nu mai aveau sfîrșit. și oameni, niciodată n-am mai văzut așa mulți ca acolo.

- Ei bine, eu credeam că tu iubești mult oamenii.

- Desigur, răspunse Pollyanna, din nou gînditoare. Dar la ce servește să vezi atîta lume dacă nu poți face cunoștință cu nimeni?

Urmă o tăcere, apoi cu un oftat Pollyanna continuă:

- Probabil că ceea ce nu mi-a plăcut acolo a fost faptul că oamenii nu se cunosc între ei; în afară de asta, totul este foarte plăcut! Gîndiți-vă, domnule, sînt acolo atîtea persoane care locuiesc pe străzi strîmte și murdare și care n-au nici ce să mănînce și nu primesc nici cel puțin daruri misionare. Apoi sînt alte persoane, ca doamna Carew, care locuiesc în case mărețe și au de mîncare mai mult decît le trebuie și mai multe haine decît pot să îmbrace. Acum, dacă aceste persoane le-ar cunoaște pe celelalte...

Dar domnul Pendleton o întrerupse printr-o izbucnire în rîs.

- Scumpa mea fetiță, nu te-ai gîndit niciodată că toate aceste persoane nu doresc să se cunoască unele cu altele? întrebă el cu un ton impunător.

- O, unele doresc asta! zise Pollyanna, convinsă de ceea ce spune. Dau un exemplu, pe Sadie Dean. Ea vinde rubine și mărgelile într-un magazin mare; ea voia să cunoască lumea și am introdus-o în casa doamnei Carew; a făcut cunoștință cu Jamie și alte persoane și a fost așa de mulțumită că le-a cunoscut! Dacă oamenii s-ar cunoaște în așa fel încît bogații să poată da săracilor puțin din banii lor...

Domnul Pendleton o întrerupse din nou, rîzînd.

- Ah! Pollyanna, Pollyanna! Mă tem că tu nu te-ai adîncit în apele mari și involburate ale vieții.

- Eu nu știu dacă m-am izbit sau nu îndeajuns de greutățile vieții, dar știu că eu îi iubesc pe toți oamenii și aș vrea ca cei bogați să dea și celor săraci din avutul lor.

- Mă îndoiesc, Pollyanna, zise domnul Pendleton, că cel bogat ar fi dispus vreodată să împartă cu cel sărac averea sa; chiar tu dacă ai ajunge să împărți bogățiile, te-ai izbi de tot felul de greutăți, de tot felul de piedici.

Pollyanna oftă adânc.

- Știu, doamna Carew spune același lucru. Dînsa pretinde că eu nu înțeleg nimic. E drept, nu pot înțelege de ce unele persoane au bogății așa de mari, în timp ce alții n-au nimic; nu-mi place aceasta, și dacă vreodată voi avea ceva bogății, voi da o parte celor ce n-au nimic, chiar dacă acest gest mi-ar fi spre pagubă.

- Nu scumpă fetiță, mă tem că tot nu vei înțelege nimic, zise domnul Pendleton devenind grav, privind spre Pollyanna cu ochii plini de dragoste. Nici noi nu vom proceda așa, și nici alții. Dar spune-mi cine este acest Jamie de care vorbești toată ziua?

Pollyanna îi povesti istoria lui. Vorbind de Jamie, ea se liniști. Îi plăcea să vorbească de el. Erau unele lucruri care-i plăceau și nu era nimic care s-o împiedice de a le discuta. Vorbea tuturor de Jamie; credea că toți se interesează de el cum se interesa ea însăși. Nu fusese contrazisă de nimeni, însă într-o zi, Jimmy Pendleton i-a spus:

- Deci nu mai era nimeni la Boston, decît acest atît de pomenit Jamie? o întrebă el pe un ton iritat, într-o după-amiază.

- Ei bine, Jimmy Bean, la ce te gîndești tu? se răsti Pollyanna.

Băiatul se ridică și zise:

- Eu nu sînt Jimmy Bean. Sînt Jimmy Pendleton. Din spusele tale mi se pare că nu mai era nimeni la Boston, decît acest Jamie, copil părăsit, care da mîncare păsărelelor și le pusese nume fiecareia, spunînd tot felul de prostii.

- Ei, află Jimmy Be... Pendleton, că Jamie nu este un copil părăsit. Este un băiat foarte drăguț. El a citit o mulțime de cărți și știe multe istorioare pe care le povestește din memorie. Dacă și tu ai ști cîte știe el, bine ar fi! îi zise cu ochii înflăcărați.

Jimmy Pendleton se roși și deveni deodată răutăcios.

- Hm! Nu-mi pasă de numele lui, zise triumfător Jamie. Ce nume fără nici o rezonanță! Cunosce pe cineva care are aceeași părere ca și mine.

- Cine este acela?

- Tata! zise el cu o voce înnăbușită.

- Tatăl tău? repetă Pollyanna mirată. Îl cunoaște el pe acest Jamie?

- Nu era vorba de Jamie al tău, era vorba de mine.

- De tine?

- Da. Cu puțin timp înainte de moartea sa, ne oprisem aproape o săptămînă la un fermier. Tata și cu mine îi ajutam la strînsul finului. Soția fermierului se purta bine cu mine și într-o zi începu să-mi zică Jamie, nu știu de ce. Tata o auzi și se supără grozav. În supărarea lui zise că Jamie nu era un nume pentru un băiat, și că fiul său nu va purta niciodată acest nume. Nu l-am mai văzut niciodată așa de mînios. N-a vrut să rămînă nici pînă la terminarea

lucrului; a trebuit să plecăm chiar în noaptea aceea. Eu m-am supărat, din cauză c-o iubeam pe soția fermierului; era așa de bună cu mine.

- Și ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Pollyanna.

Băiatul suspină.

- Am mers pînă am găsit un alt loc, și acolo tatăl meu a murit. După aceea, m-au internat într-un azil.

- De acolo ai fugit cînt te-am întâlnit eu în apropiere de casa doamnei Snow? zise Pollyanna cu bucurie în glas. Și după aceea te-am cunoscut.

- O da, de atunci mă cunoști și mă știi mereu, repetă Jimmy cu o voce deosebită.

Jimmy își reveni îndată în fire.

- Dar eu nu sînt Jamie, mă înțelegi? adăugă cu un aer de dispreț plecînd și lăsînd în urma lui pe PoUyanna tulburată și întristată.

- Ei bine, eu mă pot bucura că nu este așa în fiecare zi, zise încet fetița în timp ce privea cum se depărtează silueta voinică a fanfaronului neplăcut.

***

Pollyanna venise acasă de aproape o săptămînă, cînd o scrisoare de la Della Wetherby îi sosi doamnei Chilton:

Aș vrea să vă fac să înțelegeți ceea ce a făcut fetița dumneavoastră pentru sora mea - scria miss Wetherby. Dar mă tem că nu voi reuși. Pentru aceasta ar fi trebuit s-o cunoașteți înainte de sosirea fetiței. Cînd ați trimis pe Pollyanna, poate v-ați dat seama de liniștea și tristețea la care era condamnată de mai mulți ani. Asta era atunci cînd a venit Pollyanna. Nu v-am spus că sora mea regretase promisiunea de a lua fata la ea chiar din ziua cînd a apucat să promită; de aceea punea condiția că în momentul cînd Pollyanna va începe să-i predice, o va trimite înapoi acasă. Și cu toate acestea, permiteți-mi, vă rog, să vă povestesc ce am constatat ieri cînd m-am dus s-o văd. Nimic altceva nu v-ar da o idee mai lămurită asupra celor ce a putut să înfăptuiască micuța, dar minunata dumneavoastră Pollyanna.

Apropiindu-mă de casă, am văzut că toate perdelele erau date la o parte; altădată erau lăsate, cu ferestrele închise. Cînd am ajuns în vestibul, am auzit muzică; se cînta Parsifal. Saloanele erau ocupate, iar aerul era parfumat cu miros de trandafiri. "Doamna Carew și Mister Jamie sînt în salonul cel mare" îmi zise camerista. Am intrat. Băiatul era într-un cărucior de invalizi. Era palid, dar avea înfățișarea unui copil fericit deplin. Sora mea părea cu zece ani mai tînără. Obrajii ei, de obicei fără culoare, erau acum roșii și ochii îi erau sclipitori. După ce vorbisem cîteva minute cu băiatul, sora mea și cu mine ne-am urcat în camera ei și acolo mi-a vorbit de Jamie: «Della, este minunat - a început ea. Tot ce este mai bun în literatură, muzică,

în artă, în general, se pare că-i este foarte familiar; are încă puțină nevoie numai de dezvoltare și instruire. Acestea i le voi furniza eu. Mîine va veni un meditator. Fără îndoială, pregătirea lui Jamie prezintă lacune, dar, cum dorește să învețe, totul va fi îndreptat repede. Iubește muzica; îl voi îndemna și îndruma întocmai cum va dori el. Aș fi vrut să vezi ce înfățișare avea cînd a auzit prima oară muzica lui Saint Graal. Cunoaște toată istoria regelui Arthur, cu masa sa rotundă; vorbește de cavaleri și de lorzi așa cum ai vorbi tu de membrii familiei tale. Și, dragă Della, cred că vom ajunge să-l putem face să meargă. Vreau să fie examinat de doctorul Ames.»

Și ea continuă astfel tot timpul cît am ascultat-o cu emoție, dar așa de fericită. V-am spus toate acestea, scumpă doamnă Chilton ca să vă puteți da seama dumneavoastră singură cît se interesează de acest băiat, ale cărui creștere și educație vrea să le supravegheze, și cum, fără voia ei, toate acestea i-au schimbat cursul vieții. Acum cred că sora mea nu va mai putea fi femeia morocănoasă și nervoasă cum a fost înainte. Și toate acestea nu sînt altceva decît opera Pollyannei.

Pollyanna, copil scump! Și, ce este mai bine, este că ea nu e conștientă de binele ce l-a făcut. Cred că nici chiar sora mea nu-și dă perfect seama de schimbarea minunată care s-a produs în viața și în inima ei. Și acum, scumpă doamnă Chilton, cum aș putea să vă mulțumesc? Știu că aceasta este imposibil, de altfel nici n-aș îndrăzni. Cu toate acestea, cred că dumneavoastră veți înțelege cît de recunoscătoare trebuie să fiu față de dumneavoastră și de Pollyanna.

Della

Wetherby

- Ei bine, se pare că Pollyanna a efectuat o cură de succes, zise doctorul Chilton zîbind, cînd soția sa a terminat citirea scrisorii.

- Tom, nu zice asta, te rog, zise doamna Chilton implorîndu-l.

- Dar nu ești mulțumită că medicamentul a produs efectul dorit?

Doamna Chilton se întoarse cu un aer disperat în fotoliul ei:

- Iar începi, Tom? zise ea oftînd. Desigur că sînt mulțumită că această femeie rătăcită și-a dat seama că este pe un drum greșit. Sînt de asemenea mulțumită că Pollyanna a ajutat-o. Dar nu sînt mulțumită deloc cînd o compari, mereu, pe fetiță cu o sticlă de doctorii sau cu un medicament. Nu înțelegi aceasta?

- Prostii! Unde vezi tu ceva rău în asta?

- Rău? Tom Chilton, acest copil crește zi cu zi. Vrei tu să fie răsfățată? Pînă acum a fost cu totul inconștientă de puterea ei extraordinară și în aceasta constă tot secretul reușitei sale. Din clipa în care va încerca în mod conștient să îndrepte pe cineva, tu știi tot așa de bine ca și mine, că-i va fi imposibil.

- Nu cred asta, zise doctorul rîzînd.

- Totuși eu mă tem de asta, Tom.

- Dar, Polly, gîndește-te la tot ce a făcut ea. Gîndește-te la doamna Snow, la John Pendleton și la mulți alții; ei sînt toți cu totul altfel de cum erau altădată, ca și doamna Carew. și aceasta este opera Pollyannei pe care a binecuvîntat-o Dumnezeu.

- Știu, confirmă doamna Chilton, dar nu doresc s-o știe și Pollyanna. Ea știe că ***i-a învățat să joace jocul mulțumirii și că ei îl joacă împreună.*** Pollyanna ne-a predicat una din cele mai puternice predici pe care am auzit-o vreodată, dar ziua cînd se va îndoii de forța jocului ei, aș dori să fie cît mai îndepărtată. Aceasta este tot, și îngăduie-mi să-ți spun că m-am hotărît s-o luăm pe Pollyanna cu noi în Germania anul acesta.

- De ce nu? Este o idee foarte bună.

- Vreau s-o îndepărtez de Beldingsville pentru un timp oarecare. Vreau s-o păstrez nevinovată și dulce cît mai mult timp, cu puțință. Ai vrea tu, Tom, ca acest copil să devină o pedantă insuportabilă?

- Nu, zise doctorul rîzînd. În privința aceasta cred că nimeni și nimic nu va fi în stare s-o facă așa cum spui tu: pedantă. Cu toate acestea, ideea de a merge în Germania îmi place. Să știi că nu mă voi reîntoarce fără Pollyanna. Vom pleca cît mai repede cu puțință. Vreau să stau acolo pentru a practica medicina și pentru studii.

- Totul este în regulă.

După toate acestea, tanti Polly scoase un oftat de ușurare.

***

Tot orășelul Beldingsville era în fierbere. Din ziua cînd Pollyanna venise din sanatoriu mergînd pe propriile-i picioare, principalul subiect de discuție, cînd se întâlneau doi oameni, era ea.

Acum, din nou, Pollyanna este în centrul atenției. Azi vine iarăși acasă, dar venirea ei este deosebită și Pollyanna însăși este atît de schimbată! Are douăzeci de ani. Timp de șase ani a petrecut iernile în Germania și verile în călătorii de vacanță cu doctorul Chilton și soția sa. Acum revine acasă ca să rămînă aici cu mătușa ei.

Doctorul nu va mai fi cu ele. Cu șase luni în urmă, întreg orașul s-a întristat la aflarea veștii că doctorul murise subit. Întrebări puse în șoaptă se răspîndiseră foarte repede în oraș cu privire la situația financiară a doamnei Chilton.

Unele întreprinderi de căi ferate în care proprietara moșiei de la Harrington era interesată în mod foarte serios, se zdruncinaseră, apoi s-au desființat. Aceasta a fost un dezastru. Celelalte plasamente se găseau, de ase-

menea, într-o situație precară. Cît timp a trăit doctorul, el nu s-a ocupat de afaceri, așa că din partea lui nu te puteai aștepta să redreseze situația.

Pentru aceasta, Beldingsville nu a fost deloc surprins cînd, la șase luni de la moartea doctorului, doamna Chilton și Pollyanna reveniseră acasă.

Încă o dată, vechiul castel de la Harrington, închis și liniștit un timp așa de îndelungat, își redeschise ușile și ferestrele. Încă o dată, Nancy, acum doamna Durgin (căsătorită cu Timotei Durgin), mătura, freca și curăța.

- Nu, n-am primit nici un ordin să fac aceasta, explica ea prietenilor și vecinilor curioși. Doamna Chilton a scris numai că dînsa și domnișoara Pollyanna vor sosi vineri, săptămîna aceasta, rugînd să avem grijă ca odăile și paturile să fie aerisite și să lăsăm cheile la îndemînă în acea zi. La îndemînă. Hm! Parcă ar trebui să lași aceste ființe să vină singure în această casă părăsită! Parcă întoarcerea lor fără doctorul n-ar fi destul de tristă; Dumnezeu să-l ierte! Și apoi, și fără bani.

Poate Nancy n-a spus nimănui lucruri așa de interesante, decît unui tînar cu o aparență elegantă, cu ochii sinceri și cu un surîs care te obligă, unui tînar care trecea călare, în galop reținut, pe un cal pur sînge prin fața porții castelului, într-o joi dimineață.

Poate n-ar fi vorbit cu nimeni așa de deschis cum a vorbit cu domnul Jimmy, domnul Bean și cu domnul Pendleton. Acesta, cum îi zicea Nancy, îi răspunse cu o repezeală nervoasă:

- N-are importanță, Nancy. Cheamă-mă pe numele care îți vine în minte... Eu știu ce trebuie să știu. Doamna Chilton și nepoata sa sînt așteptate mîine, nu-i așa?

- Da, domnule, zise Nancy făcînd un compliment respectuos. Mi-e milă de ele, nu pentru că nu sînt mulțumită că le revăd, mă înțelegeți cred, ci pentru felul și condițiile în care vin înapoi.

- Da, știu. Înțeleg, răspunse tînarul, serios.

În picioare, pe treptele scării, Nancy dădu din cap, semn că a înțeles reacția gravă a tînarului.

- Nu mă miră deloc, domnule Jimmy, zise ea cu voce tare, urmărind cu admirație calul și călărețul, și nu sînt surprinsă că dumneavoastră nu ați lăsat să crească iarba sub picioarele dumneavoastră înainte de a vă informa de domnișoara Pollyanna. Încă de mult timp mi-am zis că se va întîmpla ceva. V-ați făcut așa de mare și așa de frumos. Cine ar mai zice acum că sînteți acel Jimmy mic care erați odinioară? N-am văzut în viața mea o persoană care să se fi schimbat așa de mult în cîtiva ani ca dumneavoastră! zise Nancy, aruncînd o ultimă privire cavalerului care dispărea ca fulgerul în lungul șoselei.

Un gînd asemănător puse stăpînire, poate, în acea dimineață și pe mintea domnului Pendleton, atunci cînd, de pe veranda frumoasei sale case, cu ziduri de culoare gri, privea mulțumit apropierea în goană a aceluiași cavaler; în ochii săi se putea citi aceeași expresie ca și în ochii doamnei Nancy Durgin.

Peste cinci minute, tînărul ocoli colțul casei și urcă ușurel scările verandei.

- Ei, băiatul meu, este adevărat? Vor veni? întrebă domnul Pendleton cu o oarecare nerăbdare.

-Da.

- Cînd?

- Mîine.

Tînărul se instala pe un scaun. Vorbele lui scurte făcuseră pe tatăl lui adoptiv să-și încrunte sprîncenele.

- Dar ce s-a întîmplat?

- Nimica, domnule.

- Prostii! Eu văd clar. Ai plecat acum o oră cu o grabă vizibilă; nimeni n-ar fi putut să te rețină. Acum te-ai așezat pe scaun calm, rece, parcă nimic n-ar fi în stare să te miște. Dacă nu te-aș cunoaște, aș putea crede că nu ești mulțumit de venirea prietenelor tale. Ei, spune adevărul, nu ești mulțumit că ele se întorc?

Tînărul începu să rîdă și să se miște nerăbdător.

- Ba da, desigur.

- Nu se prea vede.

- Mă gîndeam numai la... Pollyanna.

- Pollyanna? Eu credeam că tu o să mori de dorul ei.

- Așa este. Ai spus-o acum un minut. Ieri nimeni nu m-ar fi putut opri s-o văd pe Pollyanna, iar astăzi, cînd știu că vine, nimic nu m-ar putea împinge spre ea.

- De ce Jimmy?

- Nu știu nici eu și poate părea stupid acest lucru. Nu vă pot explica, dar mi se pare că eu aș fi preferat ca Pollyanna să nu se facă mare. Era așa de gentilă! îmi place să mă gîndesc la ea așa cum am văzut-o ultima oară, cu fața ei serioasă, cu pete roz, codițele ei blonde și bunul rămas plin de tristețe atunci cînd zicea: ***"Da, sînt mulțumită că plec, dar voi fi și mai mulțumită cînd mă voi întoarce"***.

- Înțeleg perfect ce vrei să spui. Eu am văzut-o iarna trecută la Roma.

- Este adevărat că ai văzut-o? Spune-mi te rog despre ea, zise Jimmy cu multă nerăbdare.

O expresie de curiozitate se ivi în privirea lui John Pendleton.

- O! Eu credeam că tu nu vrei s-o vezi pe Pollyanna domnișoară!

Tînărul se strîmbă și întrebă din nou, prefăcîndu-se că n-a auzit nimic:

- Este drăguță?

- Ei, ei, voi tinerilor, prima întrebare pe care o puneți cînd e vorba de o fată este totdeauna: "Este drăguță?"

- Bine, bine, este deci drăguță? insistă tînărul.

- Te las să judeci tu singur. Pollyanna este drăguță dacă este vorba de trăsăturile fizice, nu are, însă, bucle și gropițe. În realitate, cred că Pollyanna a crezut pînă acum că ea nu este drăguță. Mai demult îmi spunea că atunci cînd va fi în cer va avea bucle negre, iar anul trecut, la Roma, îmi spunea că ar prefera să scrie un roman a cărui eroină să aibă părul neondulat și pistrii pe față.

- Aceasta s-ar asemena bine cu Pollyanna de odinioară.

- O! și tu o găsești la fel? De altminteri, eu o găsesc drăguță. Are ochi frumoși, este plină de sănătate și peste tot duce cu ea farmecul tinereții. Fața i se luminează cînd vorbește, și atunci uiți îndată dacă trăsăturile ei sînt sau nu regulate.

- Mai joacă încă... jocul?

John Pendleton surîse cu un aer de drăgălășenie.

- Eu cred că-l joacă, dar nu mai vorbește atîta de el ca în trecut.

După o clipă de liniște, tînărul Pendleton zise încet:

- Acesta este un lucru care mă miră mult. Jocul a fost așa de binefăcător pentru atîtea persoane, încît nu pot concepe ca ea să reziste să nu-l joace; În același timp nu-mi pot închipui pe Pollyanna, tînăra fetiță de odinioară, matură acum, provocînd pe fiecare persoană să fie mulțumită de ceva. De altfel, cum v-am spus, aș fi vrut ca Pollyanna să nu se facă mare.

- Cred că tu o să te convingi că trăiește după aceleași principii și că se comportă la fel ca pînă acum. Sărmana fetiță! Mă tem că va avea nevoie de jocul ei pentru a-și face existența posibilă și suportabilă pe un timp cît de scurt.

- Din cauză că doamna Chilton a pierdut averea, vor fi ele în adevăr foarte sărace?

- Probabil. Averea doamnei Chilton s-a micșorat într-un mod de necrezut. Ceea ce avea bietul Tom era prea puțin. Ce avea el consta mai ales în note de plată ale bolnavilor ce nu fuseseră încă plătite și nici nu vor fi plătite vreodată. Tom nu știa să refuze cînd cineva apela la serviciile sale și cînd toți cei răi de plată din oraș se duceau la el. Pe lîngă aceasta, în ultimii ani, el a făcut prea multe cheltuieli.

- Hm! Văd. E groaznic! E groaznic!

- Dar aceasta nu este totul. La vreo două luni după moartea lui Tom am văzut pe doamna Chilton și pe Pollyanna la Roma, și doamna Chilton era într-o stare de plîns. În afară de întristarea ei, datorată pierderii lui Tom, ea începea să întrezărească situația detestabilă a finanțelor ei și lucrul acesta a adus-o într-o stare vecină cu nebunia. Refuza să mai vină acasă. Spunea că niciodată nu vrea să mai revadă Beldingsville și nici pe locuitorii lui. Tu știi că a fost întotdeauna foarte mîndră și că se simțea foarte bine situată în noua ei poziție, căsătorită. S-ar simți grozav de umilită de faptul că locuitorii de aici o știu cum era singură, cum era căsătorită și acum s-o vadă văduvă și săracă. De altfel, doamna Chilton căzuse într-o stare de moleșală foarte primejdioasă pentru sănătatea ei. Sărmana Pollyanna! Ar fi un lucru minunat s-o mai vezi așa de zburdalnică! Dar, dacă doamna Chilton va fi mereu în halul acesta, copila se va

întrista și se va posomori. De aceea ziceam că Pollyanna ar avea nevoie de un joc care s-o ajute să trăiască.

- Încerc un sentiment adânc de compasiune, când mă gândesc în ce stare a ajuns Pollyanna, zise Jimmy, cu o voce în care se simțea emoția.

- Da, și se pare că nu este totul în ordine, judecînd după faptul că ele sosesc fără să fi anunțat pe nimeni. Ea n-a scris decît soției bătrînului Tom, doamna Durgin, care avea cheile casei.

- Da, lucrul acesta mi l-a spus Nancy, acest suflet minunat. A aerisit toată casa și a căutat să-i dea altă înfățișare decît aceea a unui sicriu al speranțelor pierdute. Grădina este frumoasă, pentru că bătrînul Tom a întreținut-o bine. Dar cu toate acestea simt o întristare în inimă.

Urmă o tăcere lungă, apoi John Pendleton zise scurt:

- Trebuie, totuși, să le aștepte cineva la gară. Te duci tu?

-Da.

- Dar știi cu ce tren sosesc?

- Nu. Nu știe nici Nancy.

- Cum faci atunci?

- Mă voi duce la fiecare tren, pînă cînd vor sosi, zise tînărul rîzînd.

Timotei va merge ca și mine cu trăsura.

Afară de acesta nici nu sînt multe trenuri pe zi, o știți, cred.

- Da, știu, zise domnul Pendleton, și îți doresc succes.

- Mulțumesc, zise tînărul Jimmy surîzînd, însă puțin cam trist. În adevăr, cum ar zice Nancy, am nevoie de urări de bine.

***

Pe măsură ce trenul se apropia de Beldingsville, Pollyanna o privea cu discreție, dar și cu teamă pe mătușa ei. În timpul călătoriei, doamna Chilton devenise din ce în ce mai agitată și mai tristă.

Inima Pollyannei se sfîșia de durere privindu-și mătușa. Nu credea că ar fi posibil ca cineva să se poată schimba și îmbătrîni în numai șase luni. Ochii doamnei Chilton își pierduseră toată strălucirea lor, obrajii îi erau palizi și zbîrciți, iar fruntea cu totul încrețită. Buzele îi erau uscate, iar părul îi era strîns pe cap așa cum îl purta cu mulți ani înainte, cînd o văzuse Pollyanna pentru prima oară.

- Pollyanna, se auzi vocea doamnei Chilton.

Pollyanna tresări. I se părea că mătușa sa îi citise gîndurile.

- Da, tanti.

- Unde este sacul cel negru și mic?

- Aici, lîngă noi.

- Bine, vreau să-mi scoți voalul cel negru. Ne apropiem.

- Mătușă scumpă, dar este așa de cald și așa de greu!

- Pollyanna, ți-am cerut voalul cel negru. Tu crezi că țin să fiu văzută la Beldingsville cum arăt, suportînd nenorocirea care s-a abătut asupra mea?

- Vai, mătușă, ei n-au sentimente așa de neplăcute cum îți închipuiești mata, protestă Pollyanna. De altfel, nu va fi nimeni care să ne aștepte, deoarece noi n-am spus nimănui cînd vom sosi.

- Da, știu. N-am cerut nimănui să ne aștepte, dar i-am scris doamnei Durgin să aerisească bine camerele pentru astăzi. Crezi tu că ea a păstrat această informație numai pentru ea? Jumătate din locuitorii orașului trebuie să știe că sosim, și cel puțin douăsprezece persoane, dacă nu mai mult, vor fi la gară, vei vedea; eu îi cunosc. Ei vor să vadă cum arată Polly Harrington săracă. Ei...

- O, mătușă dragă, o rugă Pollyanna cu ochii plini de lacrimi.

- Dacă n-aș fi așa de singură. Dacă doctorul ar fi cu noi și ...

Ea se opri din vorbă și întoarse capul. Gura ei avea mișcări convulsive. Întrebă brusc:

- Unde este voalul?

- Iată-l, răspunse Pollyanna, întinzîndu-i-l. Aproape am ajuns. O, mătușă, mi-ar fi plăcut ca bătrînul Tom sau Timotei să fi venit să ne aștepte la gară.

- Pentru a ne duce cu trăsura? Cum vrei să păstrăm trăsura și caii cînd mîine va trebui să-i vindem?

Cînd cele două femei sosiră pe peronul gării, doamna Chilton, acoperită toată cu voalul cel negru, nu privi nici în dreapta nici în stînga. Cu toate acestea, Pollyanna salută și surise trist în mai multe direcții.

- Ei bine, nu... ba da, acesta este Jimmy! strigă ea veselă, întinzînd o mîna prietenească. Cred că acum trebuie să-ți spun domnule Pendleton, acum cînd ești așa de mare și așa de frumos! se corectă ea cu un surîs.

- Aș vrea să te văd mai bine, zise tînărul cu un ton și un gest provocator.

Apoi se îndreptă spre doamna Chilton, cu intenția să-i vorbească; dar dînsa, cu capul sus, țațoșă, se depărtase deja. El reveni spre Pollyanna și o privi cu multă simpatie.

- Veniți pe aici amîndouă, le zise grăbit. Timotei este aici cu trăsura.

- Ce frumos din partea lui, zise Pollyanna. Scumpă mătușica, Timotei este aici, a venit cu trăsura, și iată-l pe Jimmy Bean! îți amintești de Jimmy Bean?

Din cauza emoției și a agitației sale, Pollyanna nu își dădu seama că îl numise pe tînăr cu numele lui din copilărie. Doamna Chilton, însă, observă aceasta. Cu un aer respingător ea își întoarse capul zicînd cu un ton rece ca gheața:

- Domnul Pendleton este foarte amabil, dar îmi pare foarte rău că el și Timotei s-au ostenit atît de mult pentru noi.

- Nici o oboseală, vă asigur. Dacă ați voi să-mi încredințați biletele, mă voi ocupa și de bagajele dumneavoastră.

Pollyanna, cu un "mulțumesc", bucuroasă, scăpă și de grija aceasta dându-i biletele, iar demnitatea doamnei Chilton rămase neschimbată, neavînd a zice nimic.

Drumul cu trăsura pînă acasă a fost parcurs în tăcere. Timotei, puțin cam supărat de primirea pe care i-o făcuse vechea stăpînă, stătea pe capră cu buzele strînse. Pollyanna nu era nici tristă și nici veselă. Cu ochii gînditori și plini de lacrimi contempla priveliștea copilăriei sale. Deodată luă cuvîntul și zise:

- Nu-i așa că Jimmy e frumos? Cît de mult s-a dezvoltat! Parcă tot zîmbește; da, sînt sigură, zîmbește.

Timotei era prea jignit și prea fricos ca să îndrăznească să-i spună doamnei Chilton ceea ce o aștepta acasă, astfel că porțile mari deschise, împodobite cu flori și Nancy pe prag, făcură o surpriză plăcută pentru doamna Chilton și pentru Pollyanna.

- Vai, Nancy, ce frumos este! zise Pollyanna sărind ușor din trăsură. Mătușica, iată că Nancy a venit să ne primească; vezi cum a împodobit totul cu flori?

Vocea Pollyannei era veselă, deși ea tremura puțin, întoarcerea acasă fără doctorul scump care o iubise așa de mult îi era foarte grea și deci înțelegea cu atît mai mult durerea care o stăpînea pe mătușa ei care se ferea să nu izbucnească în plîns de față cu Nancy. Totuși în dosul voalului negru i se zăreau ochii plini de lacrimi și gura tremurînd. Pollyanna știa că pentru a ascunde emoția, mătușa ei avea nevoie să găsească cuiva o greșeală spre a transforma tristețea în mînie. Din această cauză, nu a fost surprinsă de răceala cu care doamna Chilton o trată pe Nancy zicîndu-i scurt:

- Natural că e frumos din partea ta, Nancy, dar în realitate aș fi preferat să nu fi făcut absolut nimic.

Orice bucurie dispăru din ochii Nancyei. Se părea că-i speriată și mînioasă în același timp.

- O, domnișoară Polly, madam Chilton, vreau să zic, am crezut că nu trebuie să vă las...

- N-are importanță, Nancy, o întrerupse doamna Chilton; să nu mai vorbim.

Și cu capul sus, intră în casă. Un minut mai tîrziu se auzi ușa camerei închizîndu-se. Nancy se întoarse tulburată.

- Domnișoară Pollyanna, ce este? Ce să fac? Credeam că va fi mulțumită. Ziceam că am făcut bine.

- Fără îndoială, răspunse Pollyanna plîngînd. Este foarte frumos din partea ta, foarte frumos!

- Da, dar doamnei nu i-a făcut plăcere.

- Ba da, i-a plăcut, dar n-a vrut să-și arate mulțumirea pe față. Se temea ca nu cumva s-o cuprindă plînsul și... O Nancy, Nancy, ***eu sînt mulțumită că pot să plîng***, zise Pollyanna plecîndu-și capul suspinînd pe umărul Nancyei.

Mă înțelegi că nu pot să plîng de față cu ea și este foarte greu să revii aici după atîta timp și în condiții cu totul schimbate. O înțeleg și are dreptate să fie nervoasă.

- Fără îndoială, iubita mea, dar gîndește-te că primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o supăr, și...

- Nu, nu, n-ai supărat-o. Așa este ea, Nancy. Nu vrea să știe nimeni cît de greu suportă pierderea doctorului. Îi este teamă să arate lumii lucrul acesta, și ca să se scuze, caută motive de supărare și de izolare. Tot așa se poartă și cu mine. Eu însă o înțeleg.

- O! Da, da, înțeleg și eu, răspunse Nancy strîngînd la pieptul ei cu multă dragoste pe tînăra fată. Îngeraș drag, sînt fericită că te văd iarăși!

- Și eu sînt mulțumită, de asemenea, zise Pollyanna retrăgîndu-se încetișor de la pieptul Nancyei și ștergîndu-și ochii de lacrimi. Mă simt mai bine aici ca oriunde, îți mulțumesc Nancy. Apreciez tot ce ai făcut pentru noi. Să nu te mai rețin mult, că este ora cînd trebuie să pleci.

- Dar eu nici nu mă gîndesc să plec, răspunse Nancy mirată.

- Vrei să rămîi? O, dar Nancy, noi nu te putem ține. Va trebui ca eu însămi să fac menajul. Pînă cînd vom vedea cum se aranjează lucrurile, vom trăi foarte modest; așa a spus mătușa Polly.

- Cum crezi că eu aș primi bani pentru... începu Nancy supărată.

Numai după ce s-a servit masa și totul a fost pus în ordine, doamna Durgin a înțeles că poate să plece acasă cu soțul ei, dar totuși continua cu insistență, cerînd să-i fie îngăduit ca din cînd în cînd să vină să ajute la treburi. Cînd Nancy plecă, Pollyanna veni în salon unde doamna Chilton stătea singură pe scaun, cu mîinile acoperindu-și ochii.

- Nancy n-a fost destul de drăguță că a pregătit toate cu atîta bunăvoință?

Nici un răspuns.

- Mă întreb unde a găsit atîtea flori. A pus în toate camerele, chiar și în dormitor.

Iarăși nici un răspuns. Pollyanna scoase un oftat adînc și aruncă o privire spre fața mătușii. Peste o clipă făcu o nouă încercare.

- Am văzut pe bătrînul Tom în grădină. Sărmanul, are tot timpul dureri, din cauza reumatismului său. S-a cocoșat și mai mult. Este îngrijorat și el de matală și...

Doamna Chilton o întrerupse brusc.

- Pollyanna, ce ne vom face?

- Ce să facem? Desigur, dragă mătușica, vom face cum va fi mai bine.

- Lasă, lasă, Pollyanna, fii serioasă măcar o singură dată. Precum știi, veniturile mele au dispărut aproape complet. Totuși mai am niște titluri, deși domnul Hart zice că în prezent acestea nu aduc aproape nici un venit. Am ceva bani la bancă, o mică rentă și casa aceasta. Dar la ce servește casa aceasta? Este

prea mare pentru noi și n-aș putea s-o vînd decît cu jumătate din valoarea ei, asta în cazul cînd aș găsi pe cineva căruia să-i trebuiască.

- S-o vinzi? Vai, tanti! N-ar trebui să vinzi această casă măreață și plină de atîtea lucruri frumoase!

- Probabil voi fi silită, Pollyanna. Trebuie să mîncăm, din nenorocire.

- Știu, și am o poftă de mîncare așa de mare... zise Pollyanna răspîndind puțină veselie. Totuși, ***cred că trebuie să fii mulțumită că am poftă de mîncare.***

- Desigur, tu găsești totdeauna motive de mulțumire. Dar pe urmă ce se va alege de noi, copilă?

- M-am gîndit deja la toate acestea. Aș vrea să pot cîștiga ceva bani.

- O, copilă, copilă! Doar n-am trăit eu ca să te aud spunînd astfel! zise sărmana femeie deznădăjduită. O urmașă a Harringtonilor să trebuiască să cîștige pîinea muncind.

- Dar în asta nu este nimic înjositor, nimic grav, zise Pollyanna zîbind. Trebuie ***să fii mulțumită***, că o urmașă a Harringtonilor este așa de iscusită încît știe să-și cîștige existența. Nu-i nici o rușine, mătușica Polly! Numai dacă eu aș avea vreun talent și numai dacă aș fi în stare să fac ceva bun în lumea aceasta, zise ea oftînd. Știu puțin să cînt, să cînt la pian, să lucrez broderii și să fac menajul; dar nu știu nimic așa de bine, încît să pot cere o plată pentru lucrul meu. Cred că ceea ce aș putea face, adăugă ea după un timp de tăcere, ar fi să gătesc și să conduc o casă. Dar lucrînd în bucătăria noastră proprie n-aș putea aduce nici un ban, zise Pollyanna întristată. Și ceea ce ne trebuie nouă sînt tocmai banii.

- Așa este, oftă doamna Chilton.

Urmă o tăcere lungă, care fu întreruptă tot de Pollyanna.

- Scumpă mătușica, asta nu poate merge așa, strigă ea cu o schimbare completă a felului ei de a se exprima. Nu te mai tulbura. Într-una din zilele ce urmează îmi voi descoperi un talent minunat. Este foarte distractiv să descoperi că-ți lipsesc multe lucruri, apoi să aștepti venirea lor. A trăi știind că vei primi tot ce-ți lipsește este foarte odihnitor, zise ea terminînd printr-o izbucnire veselă de rîs.

Dar doamna Chilton nu rîse. Se mulțumi să ofteze și să zică:

- Pollyanna, ce copil ești!

Primele zile la Beldingsville n-au fost ușoare nici pentru doamna Chilton, nici pentru Pollyanna. Cu toate că erau libere tot timpul, totuși nu găseau un anumit scop pe care să-l urmărească. Prietenii și vecinii veneau să le facă vizite, și Pollyanna îi primea totdeauna foarte bine. Doamna Chilton, însă, ori de cîte ori prindea ocazia se scuza că nu-i poate primi.

Doamna Chilton vorbea rar de doctor, dar Pollyanna știa bine că el era tot timpul prezent în gîndul ei și că tăcerea nu era decît un fel de manta în care se înfășură pentru a-și ascunde emoțiile ei adînci pe care nu voia să le lase să iasă la iveală.

În timpul primei luni, Pollyanna văzu de multe ori pe Jimmy Pendleton. El veni mai întâi cu John Pendleton pentru a face obișnuita vizită oficială și ceremonială. Apoi Jimmy a mai venit o dată cu flori, altădată cu o carte pentru doamna Polly și de vreo două ori fără nici un motiv. Pollyanna îl primea întotdeauna cu mare plăcere. Celor mai mulți dintre prieteni, Pollyanna le vorbea foarte puțin despre schimbarea survenită în viața lor. Lui Jimmy, însă, îi vorbea deschis și niciodată nu uita să-i spună: "Numai dacă aș putea să fac ceva care să-mi aducă un venit, să pot câștiga bani".

- Am devenit cea mai bună negustoreasă ființă mică din câte există, zicea ea zîbind trist. Mă înțelegi cred; tanti Polly se simte așa de săracă. Se crede mai săracă decît este în realitate, și acest gînd o deprimă rău, o obsedează de-a dreptul. Aș vrea s-o ajut cumva.

Jimmy privi fața serioasă a Pollyannei cu ochii plini de lumină și cu privirea ei blîndă.

- Ce-ai vrea să faci? întrebă el.

- Aș vrea să gătesc și să fac menajul, zise Pollyanna gînditoare. Dar aceasta nu aduce bani cînd o faci în casa ta proprie, și în altă parte n-aș vrea să merg să fac serviciul acesta.

- Desigur, zise tînărul.

Mai privi încă o dată fața ei întrebătoare care era întoarsă spre el. De data aceasta, se roși de-a binelea și zise:

- Dacă te-ai mărita? Te-ai gîndit la aceasta, domnișoară Pollyanna?

Pollyanna se puse pe un rîs vesel.

- O! nu, eu nu mă voi mărita niciodată. În primul rînd că nu sînt drăguță și, afară de asta, vreau să trăiesc cu mătușa Polly și să am grijă de ea.

- Nu ești drăguță? Nu te-ai gîndit niciodată că s-ar putea să aibă cineva altă părere în privința aceasta?

Pollyanna dădu din cap.

- Nu poate să fie nimeni. Eu am o oglindă. Cred că știi, nu?

Pentru orice altă fată, acest răspuns ar fi putut însemna o cochetărie, cum gîndea Pendleton. Dar privind fata din fața lui, văzu lămurit că nu putea fi vorba de nimic fals. Ceva din felul ei de a se purta din copilărie persista și acum în toate mișcările și gesturile ei.

- De ce nu ești drăguță? o întrebă el.

Oricît era de sigur de caracterul Pollyannei, totuși lui Pendleton îi era teamă de îndrăzneala lui punînd această întrebare...

- Ei bine, pentru că nu sînt, zise Pollyanna rîzînd. N-am fost creată frumoasă. Poate îți amintești că atunci cînd eram fetiță credeam că cel mai frumos lucru pe care mi l-ar fi dăruit Dumnezeu ar fi fost să am bucle de păr negru.

- Și acum ai tot acea mare dorință?

- Nu, nu cred. Dar totuși mi-ar plăcea și acum ca și oricînd. De altfel, n-am nici gene lungi, și nasul meu nu-i nici grec nici roman, de nici un tip; am

un nas simplu, și fața mea este prea lungă, sau prea scurtă, am și uitat cum este. Am măsurat-o cu aceea a unei frumuseți consacrate și am constatat că nu are dimensiunile cerute. Se zice că lățimea feței trebuie să fie egală cu cinci ochi, iar mărimea ochilor cu o altă dimensiune de care nu-mi aduc aminte.

- Ce descriere frumoasă! zise Pendleton zîmbind. Apoi, contemplînd tînăra fată cu o privire plină de admirație, o întrebă:

- Nu te uiți niciodată în oglindă, cînd vorbești așa, Pollyanna?

- Desigur că nu.

- Ei bine, încearcă o dată.

- Ce idee curioasă.

Pendleton începu să rîdă și o privi cu încîntare.

- Atunci, înseamnă că tu joci în continuare jocul?

Pollyanna îl privi mirată.

- Da, sigur. Ei bine, Jimmy, nu cred că aș fi putut răzbi în aceste șase luni fără acest joc binefăcător.

- Nu te-am auzit de mult vorbind despre el. Ea își schimbă culoarea.

- Mă tem că am vorbit prea mult celor indiferenți, pe care nu-i interesează. Ei nu l-ar accepta de la mine la douăzeci de ani, așa cum o făceau cînd eram de zece ani, știi bine aceasta. Oamenilor nu le place să le predici, adăugă ea cu un surîs puțin răutăcios.

- Mă întreb adesea, Pollyanna, dacă tu însuși înțelegi într-adevăr acest joc și mai ales dacă îți dai seama ce a făcut el pentru cei care-l joacă.

- Știu numai ce a făcut pentru mine. Vocea ei era scăzută și privea în altă parte.

- Cineva spunea odată că acest joc ar revoluționa lumea dacă l-ar juca fiecare, și cred că așa este.

- Da, însă sînt oameni care nu iubesc «revoluția», răspunse Pollyanna zîmbind. Am întîlnit anul trecut în Germania un om care și-a pierdut averea. Cineva, în prezența mea, l-a încurajat puțin zicîndu-i: "Gîndește-te că lucrurile ar fi putut ieși mai rău". Ar fi trebuit să-l auzi: "Dacă era ceva care putea să mă înnebunească - zicea el -era cînd auzeam că mi se spune că s-ar fi putut întîmpla ceva mai rău și că trebuie să mă mulțumesc cu ce mi-a rămas. N-am ce face cu astfel de oameni care au veșnic zîmbetul pe buze și care repetă întruna că sînt foarte mulțumiți pentru că pot să respire, să mănînce, să se plimbe sau să doarmă. Cînd mi se spune că trebuie să mă mulțumesc cu astfel de baliverne, simt că înnebunesc; aș vrea să mă arunc asupra unuia din aceștia și să-l omor", Îchipuiește-ți ce gafă aș fi făcut dacă vorbeam cu acel om despre jocul mulțumirii.

- Ai dreptate! Dar eu cred că oricum, cu ideile lui greșite despre lume și viață, el a rămas foarte nenorocit și la fel ceilalți din jurul lui, nu-i așa?

Pollyanna zîmbi.

- Lucrul acesta îmi aduce aminte de ceea ce i-am spus într-o zi unei doamne sărace. Era una din doamnele de la Asistența Socială din vest; una dintre

acele persoane care se bucură în adevăr că este nenorocită și că poate să-și povestească necazurile. Atunci aveam vreo șase ani și încercam să învăț jocul. Trebuie să-ți mărturisesc că n-am avut prea mare succes, și la urmă am înțeles foarte puțin, căci am zis triumfând: "în tot cazul, poți fi mulțumită că ai atâtea lucruri care să te facă nenorocită, de vreme ce îți place să fii nenorocită".

- Cred că aceasta "i-a făcut mult bine", zise Jimmy.

Pollyanna încruntă sprâncenele.

- Mă tem că nu i-a făcut nici o plăcere, după cum nici neamțului nu i-ar fi folosit cu nimic dacă i-aș fi spus același lucru.

- Dar trebuia să le spui, și ar trebui...

- Ei bine, Jimmy, ce înseamnă asta?

- Nimic, numai mă gîndeam că poate sînt în stare să te conving să faci un lucru pe care mă tem că l-ai făcut.

El se opri brusc, încurcat și roșu la față.

- Ei bine, Jimmy Pendleton, te rog încă o dată, ce înseamnă aceasta?

- Nimic...

- Aștept, șopti Pollyanna. Purtarea și vocea ei erau calme și încrezătoare, cu toate că în ochi i se citea o expresie puțin răutăcioasă.

Tînrul nu îndrăznea.

- Vezi, iată eu am puțină grijă de acest joc, de teamă că o să-mi vorbești ca altădată, poate mă înțelegi.

- Asta vrei să-mi spui? Ce-ți spuneam altădată? Mi se pare că mă crezi că sînt la douăzeci de ani ca și la zece ani.

- Nu, nu asta voiam să-ți spun Pollyanna; cu adevărat mă gîndeam...

Dar Pollyanna își astupă urechile cu palmele și plecă de acolo rîzînd.

***

Pe la sfîrșitul lui iunie, Pollyanna primi o scrisoare din partea domnișoarei Wetherby:

Vă scriu pentru a cere o favoare. Cred că îmi veți putea spune care familie liniștită din Beldingsville ar putea s-o țină în pensiune pe sora mea în timpul verii. Sînt trei persoane: doamna Carew, secretara ei și fiul ei adoptiv Jamie. Cred că vă amintiți de Jamie, nu-i așa? Ei n-ar vrea să stea nici la hotel și nici la o pensiune obișnuită. Sora mea este foarte obosită, iar doctorul i-a recomandat să meargă la țară pentru a face o schimbare și a avea un repaus complet. Ne-am gîndit numaidecît la Beldingsville și la dumneavoastră. Ar vrea să plece, dacă e posibil, la începutul lui iulie. Oare ar fi o îndrăzneală prea mare dacă v-aș ruga să-mi răspundeți cît mai curînd? Rămîn din toată inima a dumitale,

Wetherby.

După ce a citit această scrisoare, Pollyanna a rămas câteva minute pe gânduri. Apoi o idee care i-a trecut prin minte a făcut-o să scoată o exclamație și, sculându-se brusc, s-a dus la mătușa ei.

- Tanti dragă, strigă ea răsufliând de oboseală, am o idee foarte bună. Ți-am spus că o să se întâmple ceva care să-mi dea posibilitatea să-mi arăt talentele. Ascultă-mă: am primit o scrisoare de la domnișoara Wetherby, care îmi spune că doamna Carew și familia ei doresc să petreacă vara la țară și mă întreabă dacă aș putea să le găsesc o gazdă convenabilă. Ei nu vor să meargă la vreun hotel și nici la vreo pensiune, ci ar vrea să cunoască o familie care să-i primească. Mai întâi n-am găsit nimic, dar acum știu pe cine să le recomand; ghicește tanti.

- Sărmana de mine, zise doamna Chilton, tu îmi scoți sufletul cu graba ta. S-ar părea că ai numai doisprezece ani, în loc să fii o fată cu judecată. Despre cine e vorba?

- Să găsim o familie care să primească pe doamna Carew și pe Jamie. Am găsit-o.

- Chiar? și de ce m-ar interesa asta pe mine? șopti doamna Chilton dezinteresată.

- Să-i primim aici, dragă tanti!

- Pollyanna! strigă doamna Chilton cu spaimă în glas.

- Te rog foarte mult să nu zici nu. Nu vezi dumneata că acesta este norocul care vine de la sine, norocul pe care-l așteptam? Camere avem destule, și dumneata știi că mă pricep să conduc gospodăria. Putem deci să-i primim bine, și lucrul acesta o să-ți aducă bani.

- Dar Pollyanna, înțelege-mă că nu pot transforma casa mea într-o pensiune - vila Harrington nu poate ajunge o pensiune! O, Pollyanna, nu pot suporta gândul acesta!

- Dar nu va deveni o pensiune obișnuită. Aceștia pe care-i primim sînt prietenii noștri, musafiri care vin să ne vadă; numai că ei vor fi musafiri care plătesc și în același timp ne vom bucura de tovărășia lor și vom avea și bani, banii de care avem nevoie, scumpă mătușica, accentua Pollyanna.

Un sentiment de mîndrie jignită făcu să roșească fața doamnei Chilton, care se aruncă într-un fotoliu gemînd.

- Ei, și cum o să faci tu toate acestea? o întrebă în sfîrșit. Tu nu poți face toate treburile singură, copilă!

- O, nu, îi răspunse plină de bucurie, simțindu-se acum pe un teren sigur, știind că a ajuns la victorie. Voi putea să fac bucătăria și să supraveghez totul, și sînt sigură că una din surorile mai mici ale Nancyei va veni să facă restul. Madame Durgin s-ar ocupa de spălat rufe, cum deja face și acum. Vai,

dragă tanti, va fi o plăcere! Îmi pare un lucru foarte frumos cum și este în adevăr, să-mi cadă bani în mână așa pe negîndite.

- Îți cad în mână, într-adevăr! Mai ai multe de învățat, Pollyanna. Cînd vei cădea moartă de oboseală, după ce vei fi gătit și vei fi făcut menajul, cînd vei fi aproape distrusă pentru a satisface pe alții, atunci vei înțelege ceea ce spui acum.

- Bine, o să-mi aduc aminte, răspuse Pollyanna rîzînd. Dar nu voiesc să-mi fac inimă rea de pe acum; mă duc repede să-i scriu domnișoarei Wetherby. Cînd va veni Jimmy Bean după-masă, îl voi ruga să-mi pună scrisoarea la poștă.

Doamna Chilton nu-și găsea astîmpăr în fotoliul.

- Pollyanna, aș vrea să-l numești pe tînărul acesta pe numele lui adevărat.

- Da, afirmă Pollyanna, dar l-am cam uitat.

Cînd sosi Jimmy la ora patru, scrisoarea era gata. Pollyanna tremura încă de emoție și îndată își puse vizitatorul la curent cu cele aranjate.

- Și voi fi așa de fericită! adăugă, cînd isprăvi de spus toate planurile. Nu i-am mai văzut niciodată din iarna cînd am fost la Boston. Ți-am vorbit de Jamie, nu-i așa?

- Da, mi-ai vorbit, zise el cu un tremur nervos în voce.

- Ei, nu-i așa că e splendid că vine și el?

- Nu sînt convins că venirea lui poate fi un lucru splendid.

- Nu găsești splendid că am acest noroc s-o ajut pe mătușa mea? Află Jimmy că eu sînt încîntată.

- Mie mi se pare că va fi destul de neplăcut pentru tine, răspuse Jimmy cam iritat.

- Desigur, cîteodată, dar voi fi mulțumită să cîștig ceva și la aceasta mă voi gîndi tot timpul. Vezi, dar, Jimmy cum devin negustoreasă?

Urmă o clipă de liniște, apoi tînărul o întrebă brusc:

- Ce vîrstă are Jamie ăsta acum?

- Nimeni nu știe exact; îmi închipui că este cam de vîrsta ta. Sînt curioasă să știu cum îi merge acum. Am întrebat și în scrisoare.

- Da, într-adevăr!

Pendleton privi scrisoarea pe care o avea în mână și oftă cu un aer de neîncredere. Se gîndea că ar trebui s-o rupă, s-o dea la oricare altul, s-o arunce undeva sau să facă orice ca s-o distrugă numai să n-o pună la poștă.

Jimmy își dădea seama că este gelos, că totdeauna fusese gelos pe acest tînăr. Acum, cînd iubea pe Pollyanna, era supărat și nu mai voia să-și arate gelozia. Pur și simplu nu voia ca acest tînăr ce-i purta numele să vină aici la Beldingsville ca să le tulbure liniștea.

În cîteva zile se văzu că Jimmy nici nu rupsesse scrisoarea și nici n-o aruncase, căci Pollyanna primi un răspuns prompt și încîntător de la domnișoara Wetherby, și la vizita lui următoare, Jimmy o auzi pe Pollyanna spunîndu-i:

- Firește, în prima parte a scrisorii îmi arată cât sînt ei de mulțumiți cu răspunsul meu; aceasta nu te interesează. Restul însă vreau să ți-o citesc. Contez mult pe tine Jimmy, și sper că mă vei ajuta să le fac cât mai plăcută șederea lor aici.

- Da, desigur!

- Nu fi ironic, pentru că nu-ți place numele lui Jamie, zise Pollyanna cu un ton de reproș și cu o severitate fină. Îl vei iubi și pe el și o vei iubi și pe doamna Carew.

- Crezi asta? replică Jimmy, cu oarecare aroganță. Să sperăm că dacă voi începe s-o iubesc pe acea doamnă, dînsa va fi așa de amabilă să-mi plătească cu aceeași monedă.

- Fără îndoială. Acum ascultă. Scrisoarea aceasta este de la sora ei, domnișoara Della Wetherby, care este infirmieră la sanatoriu.

Și Pollyanna, zîmbind mereu răutăcioasă, începu să citească:

"îmi ceri să-ți spun tot ce mă interesează și pe mine. Este o chestiune cam grea, totuși, pe cât se poate, îți voi îndeplini dorința. Pentru a începe, cred că o vei găsi pe sora mea cu totul schimbată. Noile interese, care au intrat în viața ei, au făcut minuni timp de șase ani. În momentul de față ea este puțin supărată și obosită, dar un bun repaus o va vindeca repede. Vei vedea și tu cât pare de tînă, de înfloritoare și de mulțumită. Notează că am zis mulțumită.

Lucrul acesta nu te va mira atît ca pe mine, deoarece erai prea tînă pentru a observa cît era de nenorocită, cînd ai venit tu la Boston. Atunci, pentru ea, viața era lipsită de orice speranță și de orice fericire; acum o găsește plină de veselie și de mulțumire.

Mai întîi, îl are pe Jimmy, și cînd îi vei vedea împreună nu vei mai avea nevoie să te informez ce înseamnă el pentru ea. Este drept că noi nu știm bine dacă este Jamie al nostru, cel adevărat, însă sora mea îl iubește ca pe copilul ei propriu; l-a adoptat în mod legal, cred că știi aceasta.

Îți mai amintești de Sadie vînzătoarea? Ei bine, tot căutînd s-o ajute și să-i facă o viață mai plăcută, sora mea a tot mărit eforturile sale puțin cîte puțin, așa de bine, încît acum are douăsprezece fete tinere care o consideră ca îngerul lor salvator. A înființat o societate pentru tinerele lucrătoare. Poți să-ți închipui că lucrul acesta cere efort fizic și consum nervos. Ajutorul ei cel mai prețios este secretara sa, Sadie Dean. O vei găsi mult schimbată și pe această tînă; cu toate acestea ea este mereu aceeași Sadie Dean.

Pe cînd pentru Jamie, bietul Jamie, cea mai mare întristare a vieții sale este de a ști că nu va mai putea merge niciodată. Într-un timp, noi toți nutream oarecare speranțe. Timp de un an, doctorul Ames a venit aici la sanatoriu și l-a îngrijit așa de bine, încît Jamie poate să meargă acum în cîrje. Bietul băiat va rămîne infirm toată viața. El și-a păstrat într-o măsură minunată entuziasmul copilăresc și plăcerea de a trăi. Un singur lucru ar putea să-l arunce într-o completă disperare și să-i altereze inteligența, dacă ar

descoperi că el nu este Jamie Kent, nepotul nostru. Cred că numai datorită forței lui de sugestie și de gândire a ajuns să creadă că este adevăratul Jamie; chiar dacă nu este așa, sper că el nu va ști aceasta niciodată".

- Aceasta este tot ce scrie despre ei, zise Pollyanna îndoind scrisoarea. Nu-i interesant?

- Da, într-adevăr! răspunse Jimmy cu un ton mai ridicat.

Se gîndea acum ce înseamnă pentru el două picioare sănătoase. Și, de asemenea, ar fi dorit în acea clipă ca sărmanul invalid să aibă și el parte de atenție și de gîndire din partea Pollyannei, dar nu prea multă!

- Nu este o greșeală, este ceva inviorător pentru sărmanul băiat, își zise el.

- Tu nu știi nimic, Jimmy Bean, răspunse Pollyanna mișcată; eu însă îl pot înțelege, că un timp oarecare nici eu n-am putut merge și deci știu ce înseamnă asta.

- Da, desigur, răspunse Jimmy mișcîndu-se agitat pe scaunul său.

Jimmy, văzînd fața atît de radioasă și ochii Pollyannei atît de strălucitori, nu mai era așa de sigur dacă dorește ca Jamie să vină la Beldingsville, căci vedea că, atunci cînd se gîndea la el, Pollyanna avea o înfățișare cu totul deosebită.

***

Zilele care mai erau pînă la sosirea «acestor oameni teribili», cum îi numea doamna Chilton pe musafirii care plătesc ai nepoatei sale, trecură repede pentru Pollyanna.

Chemînd în ajutor pe Nancy și pe sora ei mai mică, Betty, Pollyanna inspecta toată casa, cameră cu cameră, aranjînd-o pentru confortul și plăcerea musafirilor așteptați. Doamna Chilton nu putea s-o ajute decît foarte puțin, mai întîi pentru că nu se simțea bine, apoi pentru că starea ei psihică nu-i permitea să facă nici un efort. Pe de altă parte mai era și mîndria numelui ei de Harrington și veșnica bombăneală:

- Pollyanna, Pollyanna, n-am crezut că o să ajungă vreodată pensiune castelul familiei Harrington!

- Nu tanti, nu trebuie să ne facem gînduri negre, răspunse blînd Pollyanna. Cei ce vin sînt familia Carew, care ne întorc vizita aici, la castelul Harrington.

La ziua fixată, Pollyanna însoțită de Timotei se duse la gară pentru a aștepta sosirea trenului de după-amiază. Pînă atunci se dovedise a fi încrezătoare și veselă, gîndindu-se la clipele acestea.

Dar acum, cînd aștepta fluieratul trenului, era cuprinsă de o adevărată panică formată din îndoială, timiditate și teamă. Își amintea de situația și averea doamnei Carew și de gusturile sale aristocratice. Își dădea seama că va

întîlni un nou Jamie, un tînăr cu totul deosebit de băiatul pe care îl cunoscuse. Pentru un moment, avu o dorință să fugă oriunde.

- Timotei, mă simt rău. Cred că trebuie să le spunem să nu mai vină, zise ea încet.

- Domnișoară! strigă Timotei.

Privind la figura speriată a lui Timotei, Pollyanna își reveni. Clătină capul și începu să rîdă.

- Nu te mai gîndi la aceasta, nu știam ce spun, Timotei. Nu peste mult timp, ei vor fi aici.

Trenul oprise deja și Pollyanna se grăbi să se apropie, revenindu-și complet în fire. Recunoscu îndată pe cei ce sosiră. Urmară cîteva minute de strîngeri de mînă, exclamații de mirare și de bucurie, apoi ea se urcă în trăsură alături de doamna Carew, cu Jamie și Sadie Dean în fața lor. Atunci putu să privească cu toată atenția pe fiecare din musafiri și să constate schimbările pe care anii le aduseseră. În ceea ce privește pe doamna Carew, Pollyanna rămase surprinsă. Uitase că această doamnă era așa de frumoasă, că avea gene așa de lungi și ochii așa de frumoși. Prin mintea ei își făcu loc un sentiment vag de gelozie, dar repede își aduse aminte de tristețea de odinioară care o stăpînea pe doamna Carew și se bucură de această schimbare.

Apoi se întoarse către Jamie, spunîndu-și în sine că în adevăr el era o figură distinsă. Ochii săi adînci, fața puțin palidă și părul ondulat îl făcea atrăgător. Apoi aruncă o privire spre cîrjele așezate lîngă el și simți un sentiment de simpatie vie în toată ființa ei.

De la Jamie, Pollyanna trecu cu privirea la Sadie Dean. În ceea ce privește trăsăturile, Sadie era la fel cum o văzuse întîia oară în grădina publică la Boston. Dar nu avu nevoie să o privească prea mult pentru a constata că pieptănătura, hainele, felul de a se exprima, precum și dispoziția ei erau cu totul deosebite.

Jamie zise Pollyannei:

- Ce bună ești că ne-ai permis să venim. Știi tu la cine mă gîndeam eu cînd ai scris că poți să ne primești? Mă gîndeam la fetița din grădina publică cu sacul plin de hrană pentru păsărele.

- Cu sacul plin! zise Pollyanna rîzînd.

- Desigur că în cazul de față, sacul de alimente s-a transformat în camere drăguțe la țară, în lapte bun și ouă proaspete, replică Jamie. Dar, pe acestea sînt sigur că le vom avea.

- Foarte bine, voi face tot posibilul să fiți mulțumiți, zise Pollyanna simțindu-se fericită că tanti Polly nu este de față ca să audă cît de repede s-au realizat prezicerile sale. Sărmanul Lancelot! Oare cine îl hrănește, dacă mai trăiește?

- Dacă trăiește, este desigur hrănit, zise doamna Carew bucuroasă. Băiatul acesta merge încă cel puțin o dată pe săptămînă în grădină, cu buzunarele pline de nuci și de alte alimente. De multe ori cînd vreau să comand

cereale pentru dejun, mi se răspunde: "Le-a reținut domnul Jamie pentru porumbei, doamnă!"

- Da, dar lasă-mă să-ți spun, strigă Jamie cu entuziasm.

Și după o clipă, Pollyanna asculta cu aceeași fascinație din trecut povestea unei perechi de turturele din grădina plină de soare. Mai târziu înțelese cele scrise de miss Wetherby când văzu pe Jamie că apucă cîrjele și cu ajutorul lor se coborî singur din trăsură. Mai înțelese că timp de zece minute cît a mers cu trăsura, uitase că este olog.

Spre marea ei mirare, Pollyanna observă că întrevederea scurtă dintre tanti Polly și musafiri se petrecuse în condiții mult mai bune de cum se aștepta.

Musafirii erau vădit încîntați de vechea casă și de tot ce era în ea, încît era imposibil ca doamna Chilton să-și păstreze atitudinea rece și resemnată în prezența lor. De altfel, în mai puțin de o oră, farmecul personal și magnetismul lui Jamie au alungat orice neîncredere și tristețe care mai dăinuia în sufletul închis al doamnei Chilton.

Dar cu toată schimbarea de atitudine a mătușii sale, Pollyanna găsi că lucrurile nu merg tocmai "pe roate". Era multă treabă de făcut. Sora Nancyei, Betty, era gentilă și bine dispusă, însă nu era Nancy. Trebuia s-o învețe, și aceea era cea mai mare problemă. Pollyanna avea fel de fel de griji. Acum, un scaun acoperit cu praf era o crimă pentru ea, iar o mîncare nepreparată ca lumea, o tragedie.

Încet, încet, datorită argumentărilor și rugămintelor doamnei Carew și a lui Jamie, Pollyanna își îndeplinea îndatoririle mult mai repede și înțelese că adevărata crimă și tragedie în ochii prietenilor ei nu era nici praful de pe scaun și nici mîncarea prost gătită, ci mai curînd grija și oboseala care începuseră să lase urme pe figura ei.

- Parcă n-ar fi destul că ne-ai îngăduit să venim! zicea Jamie. Nu te mai omorî atîta cu pregătutul mîncării.

- De altfel, nici nu trebuie să mîncăm mult, adăugă doamna Carew rîzînd. Doar nu vreți să facem indigestie?

Era minunat să vezi cum cei trei membri ai familiei se adaptau la viața de aici.

La numai cîteva zile de la sosire, doamna Carew stîrni interesul doamnei Chilton cu privire la societatea tinerelor funcționare pe care o înființase la Boston, iar Sadie Dean și Jamie se certau cum să ajute pe Pollyanna la cules flori sau la strîns legume.

Cam la vreo săptămînă de la venirea musafirilor, în castelul Harrington, într-o seară, John Pendleton și Jimmy veniră să facă o vizită. Pollyanna se așteptase ca ei să vină mai curînd.

- Sînteți prieteni scumpi pentru mine și doresc să vă cunoașteți bine cu toții și să fiți prieteni între dumneavoastră, zise ea.

De altfel, nu era surprinsă de faptul că atât Jimmy cât și domnul Pendleton au fost impresionați de frumusețea doamnei Carew. Dar privirea pe care o îndrepta doamna Carew spre Jimmy era curioasă; părea că îl cunoaște.

- Domnule Pendleton, nu te-am mai văzut eu niciodată?

Ochii sinceri ai lui Jimmy o priviră pe doamna Carew drept în față, cu admirație.

- Nu cred, răspunse el zîbind. Sînt sigur că dacă v-aș fi întîlnit vreodată, n-aș fi uitat acest lucru.

Sentimentul care inspirase aceste cuvinte era așa de vizibil, încît toată lumea începu să rîdă, iar domnul John Pendleton zise:

- Bine a zis fiul meu, avînd în vedere vîrsta dumneavoastră. Nici eu n-aș putea spune altceva.

Doamna Carew se înroși și începu să rîdă.

- Nu, dar fără glumă, insistă ea, mi se pare că te cunosc. Chiar dacă nu ne-am întîlnit, cred totuși că te-am văzut undeva.

- Este foarte posibil, zise Pollyanna. Poate l-ai văzut la Boston, căci Jimmy a urmat Politehnica timp de trei ani. Cînd va fi mare, va construi poduri și diguri.

Din nou toată lumea începu să rîdă, afară de Jamie, și numai Sadie Dean a remarcat că Jamie, în loc să rîdă, închise ochii ca și cum unele vorbe rostite îl dureau. Numai Sadie Dean înțelese de ce și ea schimbă subiectul conversației, îndreptîndu-l în altă direcție. Avu ocazia să vorbească de cărți și flori, de animale și păsări, subiect care îi convenea mai mult lui Jamie decît cel al podurilor și digurilor pe care n-ar fi putut să le construiască vreodată. Dar nimeni, nici măcar Jamie, nu observă că asta era strategema domnișoarei Sadie.

După ce oaspeții plecară, doamna Carew spuse din nou că este urmărită de ideea că văzuse undeva pe Jimmy Pendleton.

- În tot cazul, este un băiat bun și îl iubesc.

- ***Sînt foarte mulțumită***, deoarece și eu îl iubesc, zise Pollyanna. Totdeauna l-am iubit pe Jimmy.

- Îl cunoști de mult? întrebă Jamie cu interes.

- O, da, îl cunosc de mulți ani! Eram atunci o fetiță, iar el era Jimmy Bean.

- Jimmy Bean? Nu este fiul domnului Pendleton? întrebă doamna Carew surprinsă.

- Nu. E numai fiul său adoptiv.

- Fiu adoptat! zise Jamie. Atunci nici el nu este un fiu adevărat, ca și mine.

Se simțea multă bucurie în vocea acestui tînăr.

- Nu. Domnul Pendleton n-a avut copii deloc. Nici n-a fost însurat vreodată. A vrut să se însoare odată, dar... nu a reușit.

Pollyanna se roși și tonul vocii ei se schimbă. Nu uitase că mama ei refuzase pe domnul Pendleton cu mulți ani în urmă și că ea era responsabilă de celibatul așa lung al acelui om.

În acest timp, doamna Carew și Jamie, neștiind nimic din toate acestea și remarcînd numai fisticirea Pollyannei, au ajuns îndată la aceeași concluzie:

- Este posibil, își ziceau amîndoi, ca acest om, John Pendleton, să fi fost îndrăgostit de Pollyanna, un copil?!

***

Înainte de sosirea musafirilor, Pollyanna spuse lui Jimmy că se bazează pe concursul lui pentru a-i distra.

La început, Jimmy nu se arăta deloc dispus să-și îndeplinească acest rol, dar după o săptămînă, nu numai că se grăbea să facă aceasta, dar era chiar încîntat de rolul său.

Între el și doamna Carew se stabilise o caldă prietenie, bazată pe ceea ce părea să fie o puternică atracție, foarte deosebită, pe care o simțeau amîndoi. Ei se plimbau și vorbeau împreună, făceau planuri pentru asociația tinerelor funcționare, planuri care urmau să fie puse în execuție iarna următoare cînd Jimmy avea să fie la Boston. Ei însă nu uitau nici de Jamie și de Sadie Dean, iar aceștia, ca membri ai familiei, participau la toate discuțiile despre organizarea planurilor pentru distracția societății. Jimmy nu venea totdeauna singur. Din cînd în cînd, era însoțit de domnul Pendleton. Se organizau multe plimbări cu trăsura, multe curse de călărie și multe și plăcute după-amieze de lectură și de lucru de plăcere, care aveau loc în veranda castelului Harrington.

Pollyanna era încîntată. Nu numai că musafirii ei nu se plictiseau, dar prietenii ei din familia Carew făcuseră cunoștință cu ceilalți prieteni buni, cu cei din familia Pendleton. Se părea că ea este un fel de mamă cloșcă înconjurată de puișorii ei. Pollyanna trona la reuniunile din verandă și făcea tot ce-i sta în putință pentru a menține întregul grup al prietenilor unit și fericit. Nici familia Carew și nici Pendleton nu erau mulțumite cînd vedeau că Pollyanna rămîne simplă spectatoare la petrecerile lor și o rugau cu insistență să ia parte și să se bucure împreună cu ei.

- Cum să putem noi accepta ca tu să te mărginești la a sta în această bucătărie caldă? bombăni Jamie într-o zi cînd el intrase acolo. În dimineața aceasta este un timp superb și cu toții vom merge la pădure, unde vom prinzi. Vei veni și tu.

- Dar, Jamie, eu nu pot, îmi este imposibil! Zise Pollyanna.

- De ce nu? Nu trebuie să prepari masa pentru seară pentru noi, că nu vom fi aici.

- Dar trebuie preparat dejunul.

- Din nou te îngrijești peste măsură. Vom cumpăra dejunul, așa că nu va fi nevoie să rămii acasă ca să mai gătești. Ai vreo obiecție?

- Ei bine, Jamie, asta nu pot. Trebuie să pun prăjiturile la gheață.

- Nu e nevoie de aceasta!

- Apoi este de făcut curățenie.

- Nu vom face murdărie.

- Dar nu pot să-ți înșir toate treburile pe care le am de făcut astăzi.

- Nici nu vreau să mi le-nșiri, replică Jamie, vesel. Vreau ca să încetezi odată cu "nu". Hai vino, pune-ți pălăria! Am văzut-o pe Betty în sufragerie și mi-a spus că va împacheta ea mâncarea pentru prânz. Să mergem, grăbește-te!

- Să vedem, băiețică! Este imposibil, zise Pollyanna rîzînd și încercînd să scape, deoarece el o ținea de mîneacă. Nu pot merge cu voi așa cum sînt îmbrăcată.

Și totuși a mers, și nu numai de data aceea, ci chiar de mai multe alte ori. Nu mai putea să refuze, căci avea contra ei nu numai pe Jamie, ci și pe Jimmy și domnul Pendleton, ca să nu mai vorbim de doamna Carew, de Sadie și de însăși doamna Chilton.

- De bună seamă, sînt fericită să merg, zicea ea cu un oftat de mulțumire. Dar cu siguranță că nu s-au mai văzut musafiri ca ai mei care să ceara biscuiți, lapte și mîncăruri reci; și niciodată pînă acum nu s-a văzut ca o proprietară de pensiune ca mine să meargă la pădure împreună cu musafirii ei.

Punctul culminant a fost atins într-o zi cînd John Pendleton a propus să plece toți într-o plimbare de două săptămîni la un lac de munte, la patruzeci de mile de Beldingsville. Tanti Polly nu înceta să se minuneze, gîndindu-se cît de mult se schimbase John Pendleton.

Ideea a fost primită cu entuziasm de toată lumea, în afară de tanti Polly care îi spuse Pollyannei că ar fi mai bine și de dorit că, dacă domnul John Pendleton voia să iasă din singurătatea lui morocănoasă în care se închisese de atîția ani, nu era cazul să facă acuma pe tînărul de douăzeci de ani. Ea spuse în public că nu era încîntată de o călătorie de durată la țară, timp în care să fie obligată să doarmă pe pămîntul umed și să mănînce tot felul de fructe sălbatice sub pretext că se distrează, fapt care nu poate constitui nici pe departe distracție pentru persoanele trecute de patruzeci de ani.

Dacă John Pendleton a fost mîhnit de această declarație, nu a voit totuși s-o arate; interesul și entuziasmul lui nu s-au micșorat deloc și planurile pentru excursia la țară continuau să fie perfecționate. S-a luat hotărîrea ca și în cazul în care doamna Chilton nu avea să ia parte la această expediție, să nu se contramandeze planul deja stabilit.

- Și doamna Carew, în acest caz, va avea misiunea de șef al expediției! zise Jimmy, cu multă bucurie.

Timp de o săptămână n-a fost vorba decît de corturi, de îmbrăcăminte, de provizii, de undițe pentru pescuit, și aproape tot ce se făcea se făcea numai în scopul călătoriei.

- Ce-o fi să fie! zise Jimmy chiar cu riscul de a fi pedepsit de doamna Chilton. Totuși, vrem cu adevărat o expediție la țară, cu foc în aer liber și cartofi copti în cenușă; ne vom așeza în jurul focului, vom povesti diferite istorioare și vom frige carnea înfiptă într-o țepușă.

- Și vom merge cu vaporul, vom înota, vom merge cu barca și vom pescui, declară Pollyanna. și... se opri deodată cu ochii fixați la fața lui Jamie. Ce să mai discutăm? Nu vom face nimic din acestea, se corectă ea; vom sta liniștiți, vom citi și vom discuta.

Ochii lui Jamie se întunecară și fața i se îngălbeni. El deschise gura, dar înainte să înceapă vorba, Sadie Dean zise:

- O! dar cînd se fac astfel de excursii, urmează desigur lungi popasuri în aer liber care sînt așa de necesare. Vara trecută eram la Maine și să fi văzut dumneavoastră peștele pe care l-a prins domnul Carew. Era... povestește tu, zise ea îndreptîndu-se către Jamie.

Jamie rîse și dădu din cap.

- Poate n-o să creadă o poveste cu pești, zise el.

- Încearcă, zise Pollyanna.

Jamie dădu din cap, culoarea feței îi revenise, și ochii lui nu mai aveau o expresie dureroasă. Pollyanna privi spre Sadie Dean și se miră văzînd că se înfundă degajată în fotoliul ei.

În sfîrșit, ziua fixată sosi și plecară cu automobilul nou al lui John Pendleton, cu Jimmy ca șofer. Un zgomot, o vîjiitură, un concert de adio și iată-i plecați cu un țipăt de sirenă, Jimmy acționînd îndelung claxonul. La capătul a patru ore de mers, voiajul lor de patruzeci de mile în auto mobil se sfîrși. Locul de oprire era cunoscut încă de mulți ani de domnul Pendleton, de data aceasta inspecta împrejurimile cu o mulțumire amestecată cu o oarecare grijă.

- O, ce frumos este! ziseră în cor pasagerii.

- *Sînt foarte mulțumit* că vă place locul acesta! răspunse domnul Pendleton. Cu toate acestea, eram cam îngrijorat gîndindu-mă că poate l-aș fi găsit schimbat; știți că lucrul acesta se întîmplă foarte des. Desigur pomii au mai crescut, dar nu așa de mult încît să ne rătăcim în pădure.

Fiecare se puse pe treabă, să pregătească terenul, să ridice cele două corturi, să descarce automobilul, să construiască cuptorul și să aranjeze bucătăria și dormitorul. Abia acum, Pollyanna începu să se intereseze în mod deosebit de Jamie și să aibă grijă de el. Ea înțelese că gropile, văile cît și movilele acoperite cu pietriș sau spini nu erau pentru o pereche de cîrje ceea ce este un parchet acoperit cu covoare. Ea văzu că sfîdînd infirmitatea lui, Jamie căuta să ia parte la lucru, și faptul acesta o tulbură. De două ori se repezi să-i ia din mîna scaunul pe care încerca să-l ducă.

- Lasă-mă să-l duc, o rugă el. Tu ai făcut destule treburi.

La a doua intervenție ea adăugă:

- Te rog să mergi să te odihnești, Jamie. Pari foarte obosit.

Dacă ar fi privit mai atent, ar fi văzut roșeața care se așternu pe fruntea lui. Văzu cu toate acestea, spre marea ei mirare, pe Sadie Dean cu brațele pline de cutii zicînd:

- Vai, domnule Carew, te rog ajută-mă puțin. După cîteva secunde, Jamie se îndrepta spre corturi luptîndu-se să ducă două cîrje și o mulțime de cutii. Cu vorbe de reproș pe buze, Pollyanna se îndreptă spre Sadie Dean, dar n-a apucat să-și rostească reproșurile, căci Sadie, cu un deget pe buze, se apropia de ea în grabă.

- Știu că nu ai nici o intenție rea, zise ea cînd era aproape de Pollyanna, dar nu vezi cît se consumă la gîndul că tu îi spui că el nu poate să facă nimic? Vezi cît de fericit este acum?

Pollyanna își aruncă privirile spre el și-l văzu aplecat pe una din cîrje, silindu-se să descarce pe pămînt încărcătura de cutii. De atunci Pollyanna supraveghea pe Jamie foarte atentă, dar avea grijă ca nimeni să n-o observe, și în timp ce îl supraveghea, în inima ei suferea. De două ori îl văzu că încearcă să facă un lucru, și de fiecare dată renunță; o dată era un scaun prea greu pe care nu-l putea ridica, iar altă dată era o masă pliantă care era prea grea de transportat cu cîrjele lui. De fiecare dată îl văzu cum se uită în toate părțile să vadă dacă a observat cineva neputința lui. Pollyanna mai observă că el era foarte obosit, dar, cu tot surîsul său, fața îi era palidă și trasă, ca a unui om care suferă.

- Cred că nu ne-am gîndit destul la el cînd am acceptat să venim într-un loc ca acesta, zise ea cu ochii plini de lacrimi. Să faci excursii în cîrje? De ce nu ne-am dat seama înainte de a pleca?

Peste o oră, însă, în jurul focului, după masă, Pollyanna găsisese răspuns la această întrebare; așa cum stăteau în jurul focului, fața Pollyannei, luminată de flăcările focului, contrasta puternic cu întunericul din jur, fiind fermecată de-a dreptul de modul mișcător în care povestea Jamie. Ba, mai mult, uită de cîrjele acestui tînăr minunat.

***

Toți șase formau o societate veselă. Se părea că șirul bucuriilor ce se iveau în fiecare zi nu mai avea sfîrșit, cu atît mai mult cu cît o camaraderie desăvîrșită era între ei toți. Lucrul acesta îl constată și Jamie într-o seară cînd erau toți în jurul focului:

- Parcă acum am făcut cunoștință unul cu altul în ultima săptămînă mai mult decît ne-am cunoscut în oraș timp de un an.

- Asta este adevărat, dar mă întreb de ce? zise doamna Carew cu ochii visători, privind flacăra focului.

- Cred că secretul e în aer, declară Pollyanna veselă.

- Eu mă gîndesc că aceasta este din cauza restrîngerilor la care sînt siliți oamenii în orașe, zise Sadie Dean cu o oarecare tremurare în voce. Aici totul este natural, real și adevărat, încît ne putem arăta firea noastră adevărată, nu sub aspectul pe care-l cunoaște lumea, că am fi bogați sau săraci, mari sau mici; sîntem deci ceea ce sîntem în realitate.

- Vai! zise Jimmy glumeț. Toate ar fi bune aici dacă am avea pe doamna Tom sau doamna Dick sau doamna Harry care să stea undeva într-un colț retras și să discute ce facem, unde mergem, de ce mergem și cît timp vom sta acolo.

- Vai, Jimmy! zise Pollyanna, cum îți place să alungi farmecul discuțiilor cu glumele tale.

- Dar asta este contribuția mea, răspunse Jimmy.

Apoi doamna Carew se sculă,

- Veniți, veniți copii, șeful vostru declară că este timpul de culcare!

Și cu un schimb voios de "Noapte bună!" se despărțiră.

Astfel treceau zilele. Pentru Pollyanna era un timp minunat, dar mai important decît orice era încheierea acestei camaraderii intime, care, deși în amănunt era deosebită pentru fiecare, era totuși plăcută tuturor.

Cu Sadie Dean, ea vorbea de "societatea de binefacere" și de opera minunată pe care o îndeplinea doamna Carew. Vorbea de zilele de tumult, cînd Sadie vindea mărgelile și de tot ce făcuse doamna Carew pentru ea. Astfel, află cîte ceva despre părinții ei, despre casa unde locuise mai înainte și în fine de bucuria de care era cuprinsă la gîndul că doamna Carew a introdus-o în casa și în familia sa.

- Și, după toate acestea, tu ești persoana care mi-a schimbat soarta în bine, zise ea într-o zi Pollyannei.

Aceasta dădu din cap și zise:

- Ba deloc! Doamna Carew a făcut toate acestea, nu eu.

Cu doamna Carew, Pollyanna de asemenea vorbea despre "societate" și de planuri noi cu privire la viitorul acestei societăți. O dată, în liniștea unui apus de soare, pe cînd erau la plimbare amîndouă, doamna Carew vorbi despre ea însăși și de schimbarea care se produsese în concepția ei asupra vieții, și, la fel ca Sadie Dean, zise:

- Tu, Pollyanna, ești aceea care a reușit să mă schimbe complet.

Pollyanna însă nu voia să admită cele ce i se atribuiau și începu să vorbească de Jamie și de ceea ce făcuse el.

- Jamie este un băiat foarte bun, răspunse doamna Carew cu dragoste, și-l iubesc ca pe propriul meu copil. Dacă chiar ar fi cu adevărat copilul sorei mele, n-aș putea să-l iubesc mai mult ca acum.

- Atunci, dumneavoastră nu credeți că este?

- Nu știu. N-am aflat nimic care să mă lămurească pe deplin dacă e sau nu nepotul meu. Cîteodată sînt sigură că este el, apoi, din nou mă îndoiesc. Cred că el este convins că este nepotul meu și sînt fericită pentru aceasta.

- Desigur, dădu din cap Pollyanna și atît timp cît îl veți iubi astfel, n-are importanță dacă este sau nu nepotul dumneavoastră.

Doamna Carew se îndoi.

- Da, însă cîteodată îmi trece prin minte această idee: dacă el nu este Jamie al nostru, unde este atunci Jamie Kent? Este el bine? E fericit? A găsit el pe cineva care să-l iubească? Cînd mă gîndesc la aceasta, Pollyanna, îmi vine să înnebunesc, și aș da tot ce am, numai să pot ști dacă acest băiat este Jamie Kent.

Pollyanna își amintea de convorbirea aceasta ori de cîte ori discuta cu Jamie. El era așa de sigur că este Jamie Kent.

- Cred că așa este, îi zise el o dată Pollyannei. Cred că sînt Jamie Kent. Cred asta de așa de mult timp, încît nu știu ce s-ar întîmpla cu mine, dacă s-ar descoperi că nu sînt eu acela.

- Dar dînsa te iubește, Jamie.

- Asta o știu, și cu atît mai mult aș fi nenorocit. Dorește să fiu adevăratul Jamie. Dacă cel puțin aș fi în stare să fac ceva ca să fie mîndră de mine. Dacă aș putea cel puțin să-mi cîștig existența ca orice om. Dar ce pot face eu cu acestea? adăugă el amărît punînd mîna pe cîrjele sale.

Pollyanna se întrista.

- Te rog uită de toată amărăciunea; n-am avut intenția să te întristez vorbind astfel, zise el oarecum bine dispus. Aceasta este o trădare a jocului, nu-i așa? Sînt mulțumit că am cîrje, fiindcă este mult mai plăcut să ai cîrje, decît un cărucior!

- Dar, agenda mulțumirii o mai păstrezi? întrebă Pollyanna, cu o voce tremurătoare.

- Desigur. Acum, am o bibliotecă întreagă de agende ale mulțumirilor. Toate sînt legate în piele roșie cu excepția primului caiet care este cel mai mic carnet de notițe, cel pe care mi l-a dat Jerry.

- Jerry! M-am gîndit adesea la el și voiam să-mi spui ceva noutăți, cu privire la el, zise Pollyanna. Unde este acum?

- La Boston. Jerry se ocupă tot de ziare, însă nu le mai vinde, ci el caută noutăți. Acum este reporter. Am putut să-l ajut și pe el și pe Mumpsy. Îți închipui ce fericit am fost. Mumpsy este într-un sanatoriu pentru a-și îngriji reumatismul.

- Este mai bine?

- Mult mai bine. Va ieși în curînd și va merge să-i facă menajul lui Jerry care și-a putut recupera anii de studiu pierduți mai înainte. El mi-a îngăduit să-l ajut, însă numai sub formă de împrumut.

- Foarte bine, zise Pollyanna aprobîndu-l. Eu înțeleg că nu este plăcut să ai obligații de care să nu te poți achita. Pentru asta voiam așa de mult să o ajut pe mătușa mea după cît bine a făcut dînsa pentru mine.

- Dar văd că o ajuți.

Pollyanna încruntă sprîncenele.

- Da, pentru că țin musafiri în vara aceasta. Se vede, nu-i așa? zise ea arătînd cu mîna spre toți cei ce o înconjurau. Să fi auzit predicile mătușii Polly cu privire la musafiri.

Apoi izbucni în rîs. Se opri și oftă. Fața ei luă o expresie de teamă.

- Asta nu va dura mult, o știi. Ați venit aici pentru vară, numai pentru vară. Și trebuie să găsesc ceva de lucru și pentru iarnă. M-am gîndit la aceasta și cred că voi scrie povești.

Jamie se întoarse dintr-o dată.

- Vei face... ce?

- Voi scrie cărți de povești pentru a le vinde. Mulți oameni fac lucrul acesta. Am cunoscut în Germania două fete tinere care scriau povești.

- Ai încercat vreodată? întrebă Jamie, oarecum neîncrezător.

- Nu încă, răspunse Pollyanna. Apoi ca și cum ar fi vrut să se apere de insinuarea lui Jamie, adăugă: Ți-am spus că în momentul de față țin musafiri în pensiune; nu pot face două lucruri deodată.

- Desigur că nu.

Ea îi aruncă o privire în care se putea citi un ușor reproș.

- Tu nu crezi că aș fi capabilă?

- N-am zis asta.

- Nu, dar se pare că ai vrea să zici. Nu văd de ce n-aș putea să încerc. Aceasta nu este ca și cum ai cînta și ți-ar trebui o voce bună. Nu este ca și un meșteșug pe care trebuie să-l înveți în cîtiva ani.

- Dimpotrivă, eu cred că este cam același lucru.

Vocea lui Jamie era mai scăzută iar privirea și-o îndreptă în altă parte.

- Cum? Ce vrei să spui? Ei bine, Jamie, nu trebuie decît hîrtie și creion. Nu este ca învățătura croitoriei, muzicii sau picturii.

Urmără cîteva momente de liniște pînă veni răspunsul tot pe o voce scăzută și tot cu privirea în altă parte.

- Meșteșugul scrisului este mult mai greu și mai delicat ***pentru că scrisul se adresează direct inimilor și mi se pare că este cel mai minunat dintre toate talentele și deci acesta trebuie învățat cu multă atenție, pentru că nu oricine poate să-l mînuiască. Opera literară alcătuită cu iscusință și pricepere, atingînd simțurile oamenilor, îi va face să răspundă prin zîmbet sau prin lacrimi, după cum voiești tu.***

Pollyanna suspină iar ochii i se umplură de lacrimi.

- Ah, Jamie, cît de bine știi să spui orice lucru! Nu mă gîndisem niciodată la aceasta, cu toate că am citit în reviste fel de fel de povestiri. Cred că și eu aș putea scrie, îmi place să spun povești. Totdeauna le spun pe acelea pe care mi le spui tu, și totdeauna rîd sau plîng, așa cum spui tu.

Jamie se întoarse repede.

- Te fac ele să rîzi sau să plîngi cu adevărat, Pollyanna?

Iarăși în vocea lui se simțea o seriozitate neobișnuită.

- Desigur, și tu știi lucrul acesta demult, de când ne întâlneam în grădina publică. Nimeni nu știe povesti ca tine. Tu trebuie să scrii, nu eu. Jamie, de ce nu încerci?

Nici un răspuns. Jamie parcă nici nu auzise. Poate că în acel moment își amintea de porumbeii ce se îngrămădeau în jurul lui în grădină.

Pollyanna nu făcea plimbări și nu purta discuții interesante numai cu Jamie, cu Sadie Dean sau cu doamna Carew. Pollyanna discuta și se plimba adesea cu Jimmy și cu domnul Pendleton. Acum Pollyanna era sigură că pînă atunci nu-l cunoscuse deloc pe John Pendleton. Tăcerea și răceala lui de odinioară dispăruseră cu totul de când veniseră împreună în excursie. El se plimba cu barca, înota, pescuia și făcea alergări cu același entuziasm și aproape cu aceeași forță ca și Jimmy. Seara, în jurul focului, se întrecea cu Jamie povestind aventuri cîteodată hazlii, cîteodată înfricoșătoare, care i se întîmplaseră în voiajurile lui în străinătate. Dar mai mult decît toate acestea, Pollyanna prefera clipele cînd John Pendleton îi vorbea de mama ei, cum o cunoscuse și o iubise odinioară. Aceasta era pentru ea o bucurie foarte mare și o surpriză nu mai puțin mare, pentru că, mai înainte, John Pendleton nu-i vorbise niciodată așa de deschis despre iubirea lui fără speranță. Poate că el însuși era mirat de atîta sinceritate, pentru că într-o zi îi zise Pollyannei:

- Mă întreb și eu cum pot să-ți vorbesc așa.

- Ah! îmi place mult cînd faceți acest lucru, răspunse ea.

- Știu, dar n-am crezut niciodată că voi face aceasta. Trebuia să se întîmple, deoarece tu semeni cu mama ta. Ești la fel ca ea.

- Dar am crezut că mama mea era frumoasă, răspunse Pollyanna foarte mirată.

John Pendleton zîmbi întrebător.

- Da, a fost frumoasă, scumpa mea.

Pollyanna păru și mai mirată.

- Atunci nu văd cum pot eu să semăn cu ea.

Domnul Pendleton rîse și mai tare.

- Pollyanna, dacă o altă fată tînră mi-ar fi spus aceasta, eu... i-aș fi zis... n-are importanță ce i-aș fi zis.

Pollyanna aruncă o privire muștrătoare celui ce o privea atît de vesel.

- Te rog, domnule, nu mă privi așa, și nu mă mai tachina. Am ținut mult să fiu frumoasă, chiar dacă lucrul acesta s-ar părea stupid.

- Ai ochii mamei tale și același zîmbet, Pollyanna; și pentru mine, amîndouă sînteți frumoase, zise John Pendleton încet.

Pollyanna, cu ochii plini de lacrimi, nu mai dădu nici un răspuns. Oricît de plăcute îi erau aceste discuții, tot nu erau la fel de plăcute ca cele cu Jamie. Cînd erau amîndoi împreună, nu aveau nevoie să vorbească pentru a fi fericiți.

Jimmy, în schimb, știa că n-are nevoie să-și exprime simpatia. El era sănătos și fericit. Nu era trist din cauza unui nepot pierdut de multă vreme și nici

că a pierdut o prietenă din copilărie. El nu trebuia să se târască cu ajutorul unei perechi de cîrje care nu erau plăcute nici să le privești, darmite să le folosești. El putea fi mulțumit și liber. El era un băiat scump; așa fusese întotdeauna.

***

Întîmplarea ce urmează se petrecu în ultima zi a excursiei la țară. Pollyanna era tare mîhnită din cauză că incidentul acesta a adus primul nor de regret și nenorocire asupra întregii excursii.

- Aș fi fost fericită dacă plecam ieri, își zise suspinînd. Nu s-ar mai fi întîmplat asta.

În dimineața ultimei zile luaseră hotărîrea să facă o plimbare pînă la un lac mic, la o distanță de două mile.

- Vom mai avea încă o dată pește la cină, zise Jimmy, și tot grupul a aprobat propunerea cu bucurie.

Cu provizii și cu undițe de pescuit, plecară de dimineață. Tot rîzînd și punîndu-și întrebări, mergeau unul după altul pe o cărare strîmtă, trecînd prin pădure sub conducerea lui Jimmy care cunoștea drumul. În frunte după Jimmy, mergea Pollyanna, dar încet, încet ea și-a schimbat pasul pentru a rămîne în urmă cu Jamie, fiindcă văzuse pe fața lui că, din cauza suferinței, puterile nu-l mai ajutau. Prezența ei lîngă Jamie era o adevărată binefacere pentru el. Fața i se înveseli îndată și Pollyanna era mulțumită de ușurința cu care Jamie trecu peste un arbore căzut în drumul lor, chiar ajutînd-o și pe ea la aceasta, neștiind se prefăcea că nu poate trece peste trunchi, tocmai pentru a-i da posibilitatea lui s-o ajute.

Imediat ce ieșeau din pădure, drumul trecea pe lîngă un zid vechi de piatră, care avea de o parte și de alta pășuni înșorite. Undeva mai departe, se afla o frumoasă fermă. Pe una din pășunile acestea, Pollyanna văzu un loc minunat unde erau multe flori galbene. Imediat se duse într-acolo și începu să culeagă.

- Jamie, zise ea, voi face un buchet frumos pentru masa noastră.

Sări deci zidul de partea cealaltă. Ce ispită erau florile acelea. Cu exclamații de veselie adresate lui Jamie, Pollyanna, îmbrăcată într-o bluză roșie, sărea de la o floare la alta nerăbdătoare să-și completeze cît mai repede buchetul.

Era cu mîinile pline de flori cînd auzi dintr-o dată sunînd clopotul de la gîtul unui taur furios, strigătele de groază ale lui Jamie și zgomotul furtunos al copitelor grele ce coborau de pe colină. Ceea ce a urmat în secunde următoare n-a fost lămurit pentru ea. Își amintește doar că a aruncat buchetul și a fugit. A fugit către zid și către Jamie cum n-a mai fugit niciodată în viața ei. Știa că în urma ei zgomotul creștea mereu, creștea și se apropia.

Nelămurit, departe de ea, văzu figura speriată a lui Jamie și auzi strigăte disperate. Apoi din altă parte auzi o altă voce, vocea lui Jimmy, care o făcu să prindă curaj.

Ea continuă să fugă orbește, auzind mereu zgomotul care se apropia. Simțea că puterile o părăsesc cînd, deodată se împiedică și era gata să cadă. Se

îndreptă și continuă înainte când din nou, chiar lângă ea, auzi vocea lui Jimmy. Se simți apucată, luată pe sus și ținută strâns lângă ceva care bătea cu lovituri puternice ca de ciocan și înțelese că aceasta era inima lui Jimmy. Era o senzație de strigăte înăbușite amestecate cu sunete furtunoase de copite, cu lacrimi și cu răsuflări puternice.

Apoi, în momentul când își dădu seama că era gata să fie strivită de copitele animalului, se simți în brațele lui Jimmy în afară de orice pericol. Imediat, Jimmy o duse în brațe dincolo de zid și aplecat deasupra ei o imploră să-i spună că nu era moartă.

- Moartă? Nu! Ți mulțumesc, Jimmy, sînt bine. Sînt foarte bine. Vai **ce mulțumită, mulțumită, mulțumită** am fost când ți-am auzit vocea! O, era splendid! Cum ai reușit? zise ea gîfîind.

- Ei! n-a fost mare lucru. Tocmai veneam...

Un strigăt nearticulat îi opri cuvintele. Se întoarse și-l văzu pe Jamie în apropiere cu fața la pămînt. Pollyanna se îndreptă grăbită spre el.

- Jamie, Jamie ce s-a întîmplat? Ești rănit? Ai căzut?

Nici un răspuns.

- Ce ai dragă prietene? Ești rănit? întrebă și Jimmy la rîndul lui.

Din nou, nici un răspuns. Apoi, deodată, Jamie se sculă și se întoarse. Ei văzură atunci fața lui tristă și speriată.

- Rănit? Sînt rănit? repetă el tare, ridicînd amîndouă mîinile. Crezi că nu sînt rănit să văd un astfel de incident și să nu pot face nimic? Să fiu **legat de două cîrje**, neputincios. Vă spun că nu este nici o altă rană din lume mai grea decît aceasta.

- Dar... dar, Jamie, șovăi Pollyanna.

- Nu, o întrerupse ologul aproape aspru. Nu mai spune nimic. N-aveam intenția să fac o scenă ca aceasta, adăugă el întorcîndu-se și depărtîndu-se pe cărarea strîmtă care îl ducea spre tabără. Pentru un minut, încremeniți, cei doi îl priviră cum se îndepărta.

- Ei bine, nu mai înțeleg nimic, zise Jimmy cu o voce tremurîndă. De ce acest incident, al nostru a fost foarte greu pentru el?

- Nu m-am gîndit că, lăudîndu-te de față cu el, s-ar putea să-l rănesc se vaită Pollyanna. Dar ai văzut palmele lui? Se părea că sîngerau acolo unde unghiile i-au intrat în carne, termină ea întorcîndu-se la întîmplare și luînd-o pe cărare.

- Dar Pollyanna, unde te duci? întrebă Jimmy.

- La Jamie, bineînțeles. Crezi că pot să-l las în starea asta? Vîno, trebuie să-l convingem să vină înapoi.

Și Jimmy, cu un oftat care nu era în totul pentru Jamie, plecă.

***

Din dorința de a nu strica mai mult buna dispoziție a grupului, petrecerea la țară a fost proclamată drept un mare succes, dar în realitate...

Pollyanna se întreba câteodată dacă numai ea singură își dă seama de tensiunea care domnea între toți membrii grupului lor.

Observă însă că fiecare știe tot ce știe și ea. Cauza acestor divergențe credea că era excursia la lac din ultima zi petrecută la tabără.

Ea și cu Jimmy îl jigniseră pe Jamie și după multe scuze, îl convinseseră să continue drumul cu ei. Dar cu toate eforturile făcute de fiecare pentru a calma lucrurile, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, totuși nimeni nu reușise să facă aceasta pe deplin.

Pollyanna, Jamie și Jimmy poate că exagerau puțin cu veselia lor, și ceilalți, neștiind exact ce se petrecuse, simțeau totuși că ceva nu era în ordine cu toate că se prefăceau că habar n-aveau. În astfel de împrejurări, nu exista prea multă odihnă și fericire. Chiar cina de pește proaspăt nu s-a bucurat de nici un succes și îndată, după amiază, a fost dat semnalul de reîntoarcere acasă.

Pollyanna spera că odată întorși acasă întâmplarea cu taurul va fi uitată. Dar cum nici ea însăși nu o uita, nu putea să învinuiască nici pe alții de același lucru. Se gîndea la aceasta de câte ori se uita la Jamie. Revedea agonia feței lui și sîngele pe palme. Inima ei suferea pentru el și fiindcă suferea, însăși prezența lui o făcea să fie nenorocită, își zicea că nu iubește prezența lui și conversațiile cu el, dar asta nu însemna ca să nu fie totdeauna cu el. Ba mai mult, stătea pe lîngă el mai mult decît înainte căci avea atîtea remușcări. Se temea că va rămîne în această stare sufletească și de aceea nu pierdea nici o ocazie să se arate ca o bună prietenă, ba câteodată căuta să rămînă numai și numai cu el. La rîndul lui, Jamie se apropia tot mai mult de ea.

Pollyanna credea că explicația tuturor acestor fapte se găsea în întâmplarea cu taurul. Jamie însă nu făcea nicicînd vreo aluzie la aceasta; nu vorbea niciodată de incidentul cu taurul. Era mai vesel ca de obicei și Pollyanna vedea o amărăciune în umbra acestei veselii. Nu putea să nu observe că el nu putea să se abțină să nu o vadă, părea că fuge de alții și scotea un oftat de ușurare cînd rămînea numai cu ea. Pollyanna credea că știe de ce era Jamie așa, pînă într-o zi, cînd, în timp ce priveau la ceilalți cum jucau tenis, el îi zise:

- Îmi dau seama, Pollyanna, că nimeni nu mă înțelege așa de bine ca tine.

- Să te înțeleagă?

Pollyanna nu pricepu imediat ce vrea să zică.

- Da, fiindcă și tu ai suferit de picioare ca și mine, cîndva.

- A, da, înțeleg, răspunse Pollyanna cu oarecare tristețe pe față, tristețe care-l făcu pe Jamie să schimbe repede subiectul și să-i spună rîzînd:

- Hai, Pollyanna, de ce nu-mi zici să jucăm jocul? Eu aș face asta dacă aș fi în locul tău. N-am vrut să te întristez.

Și Pollyanna răspunse rîzînd.

- Nu, nu!

Dar ea nu uitase jocul, nici nu putea să-l uite. Și cuvintele acestea o făcură să fie mai îndrăzneată față de Jamie și să-l ajute din toate puterile sale.

- Parcă l-aș fi lăsat vreodată să înțeleagă că nu sînt mulțumită cînd el este cu mine! își zise ea grăbindu-se să ia parte la meci.

Cu toate acestea, nu numai Pollyanna se simțea apăsată; Jimmy Pendleton era în aceeași situație, dar nici el nu voia să se arate pe față.

Jimmy nu era prea fericit zilele acestea. Dintr-un tînr fără griji, obișnuit să trăiască cu un ideal, el devenise un om care se temea de un rival în dragostea lui pentru Pollyanna.

Căci Jimmy știa perfect de bine acum că iubea pe Pollyanna. El suspecta că fusese îndrăgostit de ea de mult timp. Se mira văzînd ce putere aveau surîsul și vorbele Pollyannei asupra lui. Ar fi vrut să scape de teama și de îndoiala care-l torturau cu privire la prietenia ei cu Jamie. Nu înțelesese cît de tristă se simțea lumea fără Pollyanna pînă în ziua cînd i s-a întîmplat pericolul cu taurul în pădure. Numai cînd a ținut-o în brațe, a văzut cît de scumpă este ea pentru el. O clipă, cît ea a stat cu brațele încheștate pe după gîtul lui i-a fost de ajuns s-o simtă că este a lui și chiar în pericolul cel mai mare, el a avut iluzia unei fericiri negrăite.

Apoi, încet, și-a amintit de fața și palmele lui Jamie. Pentru el acestea îi adevereau un singur lucru, anume că și Jamie iubea pe Pollyanna, deși a trebuit să rămînă nemișcat, *legat de două cîrje* în timp ce el a salvat-o. Și Jimmy era obligat să mărturisească că și el ar fi avut același sentiment dacă ar fi fost în situația lui Jamie.

Jimmy revenise la corturi în acea zi plin de teamă și de revoltă. El își punea întrebarea dacă Pollyanna îl iubește pe Jamie, și gîndul acesta îl umplea de teamă. Dar dacă ținea la el mai puțin, ce trebuia să facă? Să rămînă numai un simplu spectator și să renunțe la luptă?

Revolta își făcu loc în sufletul lui. Se hotărî să nu lase lucrurile să meargă mai departe, ci să provoace o luptă loială între ei doi. Atunci, cu toate că era singur, Jimmy s-a înroșit pînă la rădăcina părului. Ce fel de luptă loială? Își aminti de cele ce pățise cînd era copil, cînd se bătuse cu un alt băiat pentru un măr, cînd de la prima lovitură reușise să-și doboare adversarul cu un singur pumn.

Acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu mai era vorba de un măr, era vorba de însăși fericirea vieții lui și poate chiar fericirea Pollyannei. Poate că Pollyanna nu-l iubea pe Jamie, ci pe el, ca cel mai vechi prieten, dar pentru aceasta trebuia și el să-i arate că ține la ea. Și i-o arătase. El voia...

Încă o dată Jimmy se înroși și își încruntă sprîncenele cu un fel de supărare. Dacă cel puțin ar fi putut uita ce a zis Jamie chiar în dimineața aceea: *legat de două cîrje*. Dar... la ce bun? Nu mai putea fi vorba de o luptă loială; știa aceasta.

El veghea și aștepta. îl va lăsa pe Jamie să-și încerce norocul, iar dacă se va dovedi că Pollyanna îl iubește, el se va retrage și nimeni, niciodată, nu va ști cît de amară este suferința lui. Se va consacra podurilor, n-are importanță cum și ce fel de pod; chiar dacă ar duce pînă la lună, tot nu va uita nici o

clipă pe Pollyanna. Așa va face. Va trebui să o facă. Toate aceste idei erau frumoase și eroice, iar Jimmy era așa de entuziasmat când s-a culcat în seara aceea, încît a avut chiar un sentiment de fericire. Dar martirii în teorie se deosebesc foarte mult de martirii în practică. Era ușor să te hotărăști singur și în întuneric să-l lași pe Jamie să-și încerce norocul, dar era cu totul altceva să-i știe pe Pollyanna și pe Jamie împreună. Era, de asemenea, surprinzătoare amabilitatea ei față de tî-nărul infirm. Avea atîta grijă de confortul lui și dorea atît să fie cu el, încît nu putea fi altceva la mijloc decît numai iubire.

Atunci, pentru a-și alunga definitiv îndoielile, avu într-o zi o discuție cu Sadie Dean.

Erau cu toții la o partidă de tenis. Sadie stătea jos singură, când Jimmy se apropie de ea.

- Jocul următor îl veți juca cu Pollyanna? întrebă el. Ea dădu din cap, dezaprobat și-i răspunse:

- Pollyanna nu va juca în dimineața aceasta.

- De ce nu? întrebă Jimmy foarte mirat, căci și el nădărduse să joace cu ea.

Timp de un minut, Sadie nu răspunse nimic, apoi complet degajată zise:

- Pollyanna mi-a spus ieri seara că i se pare că a jucat prea mult tenis, ceea ce nu este deloc gentil față de domnul Jamie Carew atît timp cît el nu poate să joace.

- Înțeleg, dar...

Jimmy se opri încruntîndu-și sprîncenele. Pentru un minut, Sadie nu zise nimic, apoi continuă:

- Dacă el nu poate să joace asta înseamnă că este împotrivă ca Pollyanna să joace. Jamie nu se simte jignit, dacă noi jucăm, iar el nu poate. Ea nu poate crede aceasta, eu însă înțeleg.

Cîteva din vorbele și din gesturile domnișoarei Sadie Dean îl enervară pe Jimmy. El o privi fix și o întrebare îi veni pe buze. Mai întîi o reținu, apoi încercînd să-și ascundă seriozitatea sub un surîs vesel, în cele din urmă zise:

- Domnișoară Dean, nu-i așa că ei au un prea mare interes unul față de altul?

Ea îi aruncă o privire de dispreț.

- Unde ai dumneata ochii? Ea îl adoră! Vreau să spun că ei se adoră reciproc, se corectă ea numaidecît.

Jimmy scoase un oftat înnăbușit, apoi se întoarse și plecă. Nu mai putea să se stăpînească și nu mai avea nici o poftă de discuție cu Sadie. Plecă așa de repede și de brusc, încît nici nu avu timp să observe că și Sadie se întoarse imediat și începu să caute un obiect pierdut în iarbă. Evident că nici ea nu voia să lungească discuția.

Jimmy își zicea că toate acestea nu pot fi adevărate și că Sadie se înșelase. Totuși, adevărat sau nu, el nu putea să uite. Toate gândurile i se îndreptau în aceeași direcție. În cele din urmă ajunse la convingerea că ei se adorau unul pe altul. Inima lui deveni grea, ca plumbul. Credincios promisiunii ce făcuse, se depărta hotărît din calea lor; își zicea că Pollyanna nu-i pentru el.

După aceea au urmat zile triste pentru Jimmy. Se ferea să se mai ducă pe la castelul Harrington fiindu-i teamă să nu-i afle cineva secretul. A fi pe lângă Pollyanna era o adevărată tortură. Chiar și tovărășia domnișoarei Sadie Dean nu-i convenea, deoarece ea îi deschisese ochii. Lui Jamie nu-i putea spune nimic, așa că nu-i mai rămînea alt refugiu decît să discute cu doamna Carew. Nu se simțea liniștit decît numai în tovărășia ei. Fie că era vesel, fie că era serios ori îngîndurat, ea știa cum să-i vorbească. Lucrul acesta i se păru foarte straniu cînd constată că dînsa știa foarte mult despre poduri, poduri pe care Jimmy avea să le construiască mai tîrziu. Dînsa era simpatică și bine informată avînd totdeauna foarte juste aprecieri despre chestiunile care i se prezentau. Odată, Jimmy începu să-i vorbească de "pachet", însă John Pendleton interveni tocmai la timp și discuția rămase neterminată. În inima lui era oarecum supărat pe domnul Pendleton pentru această intervenție, însă sentimentul de recunoștință îl făcu să se retragă rușinat.

Pachetul exista de cînd era Jimmy copil și nu fusese vorba de el niciodată, afară de ziua cînd domnul Pendleton l-a adoptat pe Jimmy. El consta dintr-un plic mare, uzat din cauza vechimii și adăpostit într-un fel de sac de stofă roșie. Îi dăduse tatăl lui și purta pe plic următoarele inscripție scrisă chiar de mîna lui: "Fiului meu Jimmy. Nu trebuie să fie deschis pînă nu va împlini vîrsta de treizeci de ani, afară de cazul cînd el va muri. În acest caz, plicul să fie deschis imediat."

La început, Jimmy își făcea fel de fel de închipuiri asupra conținutului aceluia pachet. Uneori uita complet de existența lui. Cînd era la orfelinat, îi era frică să nu găsească cineva acel plic și să i-l fure, de aceea îl purta ascuns în căptușeala hainei lui. De cîțiva ani, după sfatul domnului Pendleton, îl încuiase într-o casetă a sa personală.

- Pentru că nu se știe precis care este valoarea acestui plic, zise domnul Pendleton zîmbind, și tatăl tău dorea să-l păstrezi, nu trebuie deci să riscăm a-l pierde.

- Nu, nici nu aș vrea să-l pierd, răspunse Jimmy surîzînd, dar nu cred să aibă o valoare prea mare.

Despre acest pachet voia să discute Jimmy cu doamna Carew în ziua cînd domnul Pendleton l-a întrerupt.

- Poate că este mai bine că n-am spus nimic, își zise Jimmy după multă gîndire. Ar fi crezut că tata avea ceva de ascuns și n-aș fi voit ca dînsa să aibă astfel de bănuieli cu privire la noi.

***

Înainte de cincisprezece septembrie, familia Carew și Sadie Dean și-au luat rămas bun și au plecat la Boston. Cu toate că știa că o să regrete mult, totuși Pollyanna, când trenul părăsi Beldingsville, scoase un oftat de ușurare. Față de alte persoane nu și-ar fi permis să mărturisească acest sentiment de ușurare, însă în mintea ei se scuza în felul următor:

- N-aș putea spune că nu-i iubesc din suflet pe toți, își zise văzînd cum trenul dispare la o curbă; sînt tristă numai de soarta lui Jamie, apoi sînt foarte obosită. Voi fi mulțumită cîtva timp revenind la viața liniștită cu Jimmy. Cu toate acestea, Pollyanna nu-și regăsi viața liniștită cu Jimmy. Zilele care urmară plecării familiei Carew au fost cam grele, și ea nu le trăia cu Jimmy. El venea tot mai rar pe la castel, iar cînd venea nu era Jimmy de odinioară, cum îl cunoscuse. Acum era fie tăcut și liniștit, fie prea vesel, vorbind mult și cu un fel de nervozitate care o tulbura și o plictisea. Peste puțin timp, el plecă la Boston și Pollyanna nu-l mai văzu. Abia atunci a simțit cît îi lipsește. Cînd era la Beldingsville cu speranță că-l va vedea sosind era mult mai liniștită decît acum cînd trebuia să suporte tristețea unei lipse mai îndelungate. Dar într-o zi, cu obraji roșii și, rușinîndu-se de sine, își puse întrebarea astfel: "Ei bine, Pollyanna Whittier, s-ar fi putut crede că iubești cu atîta dragoste pe Jimmy Bean Pendleton? Nu te mai poți gîndi la altceva decît la el."

De atunci se gîndi să fie veselă și să gonească orice gînd care l-ar mai avea despre Jimmy Bean Pendleton. Se întîmplă că fără să vrea o ajută pe această cale și pe tanti Polly. Plecarea familiei Carew însemna pentru ele plecarea unor posibilități bănești imediate, iar tanti Polly reîncepu să plîngă în gura mare de starea lor financiară: "Nu știu ce vom ajunge Pollyanna, zicea adesea. Desigur, noi mai avem ceva de cheltuială din cîștigul din vara aceasta și din acela pe care mi l-a adus proprietatea mea, dar nu știu cît va dura aceasta. Dacă am mai putea face ceva care să ne aducă bani!"

Tocmai după una din aceste tînguiri, s-a întîmplat ca Pollyanna să găsească un anunț într-un ziar, cu privire la un concurs cu premii pentru cel ce ar trimite cea mai frumoasă povestire unei edituri oarecare. Premiul era mare, și condițiile foarte atrăgătoare. Numai cîntindu-le se părea că este cel mai ușor lucru din lume cu ajutorul căruia cineva să poată cîștiga bani. Articolul conținea și un apel special care se părea că a fost făcut anume pentru Pollyanna:

"Pentru voi care citiți acestea - zicea anunțul - nimic nu vă împiedică să scrieți o povestire, chiar dacă n-ați mai făcut lucrul acesta niciodată. Încercați, aceasta este totul. Nu v-ar conveni să cîștigați trei mii de dolari, sau două mii, sau o mie, sau cinci sute, sau chiar o sută? De ce nu vă încercați norocul?"

- Da, așa este! strigă Pollyanna bătînd din palme. Sînt foarte mulțumită că am citit acest anunț. El însuși zice că și eu pot să încerc. Mă voi duce să-i spun mătusei să nu se mai frămînte atîta, fiindcă lucrurile se vor aranja.

Pollyanna se repezi spre ușă, dar se opri brusc, cuprinsă de următorul gând: "La drept vorbind, cred că e mai bine să-i fac o surpriză, dacă aş reuşi să câştig premiul."

Adormi în seara aceea gândindu-se la tot ce ar putea face cu trei mii de dolari.

Ea începu povestirea sa chiar în ziua următoare. Luă cu un aer de mare importanță o cantitate oarecare de hîrtie, șase creioane ascuțite și se instala la un pupitru de modă veche al castelului.

După ce a tocit vîrfurile a trei creioane, a scris trei cuvinte pe o pagină albă care se găsea în fața ei. Apoi a scos un oftat, a aruncat al doilea creion scos din uz și a luat în mînă altul foarte bine ascuțit. Se uita gînditoare la vîrfurile ascuțite al creionului și zicea: "De unde să iau titlul povestirii! Poate e mai bine să scriu întâi povestea și apoi să-i găsesc un titlu. Voi încerca."

Dar cu toată frămîntarea aceasta, ea nu se așeză numai decît la lucru. Peste o jumătate de oră, pagina era plină doar cu linii drepte și pe ici pe colo cîteva cuvinte care țineau, oarecum, de povestirea ce urma să înceapă.

În acel moment tanti Polly intră în camera ei. Pollyanna rîse dar se înroși ca un vinovat, cînd a fost întrebăta ce face.

- Aproape nimic, tanti dragă! De altfel ceea ce fac nu este un secret, dar nu pot deocamdată să spun nimic.

- Foarte bine, fă ce dorești, zise mătușa Polly oftînd. Te fac atentă, însă, să nu strici nimic din hîrțiile pe care domnul Hart le-a lăsat aici ieri.

Pentru încă o jumătate de oră, Pollyanna lucră cu mai mult interes căci prin fața ochilor ei trecea mereu viziunea celor trei mii de dolari. Scria, rupea vîrfurile creioanelor, apoi supărată își strîngea din nou hîrțiile și părăsea camera.

- Cred că va fi mai bine sus, își zicea ea urcînd scara. Voi încerca să scriu la fereastră, în camera mea.

Dar nici vecinătatea cu fereastra nu-i aduse inspirația de care avea nevoie. După altă jumătate de oră, observă că e timpul să meargă la bucătărie pentru a pregăti masa. "Sînt mulțumită, zise ea. îmi place, și mă pricep mai bine să pregătesc mîncare decît să scriu. Nu credeam că ar fi așa de greu să scrii o povestire."

Luna următoare, Pollyanna lucră cu stăruință și hărnicie și observă că nu este o țintă prea greu de atins a scrie povestiri. Astfel, trăia cu gîndul că va obține premiul de trei mii de dolari sau chiar un premiu mai mic dacă nu-l putea obține pe cel mare. Chiar și o sută de dolari n-ar fi de lepădat. Astfel, zi după zi, scria și ștergea, apoi scria din nou, pînă ce în sfîrșit reușea să termine povestirea.

Apoi, nu fără oarecare jenă, o duse la Milly Snow ca să i-o bată la mașină.

"Se poate citi lesne, zise Pollyanna cam cu îndoială dînd manuscrisul doamnei Snow ca să-l citească. Este povestirea unei fete tinere, bine crescută. Cred că pe ici pe colo sînt unele greșeli care trebuie îndreptate."

Și, mai mult ca pentru sine adăugă: "E mai bine să nu mă gîndesc prea mult la premiul întâi, căci astfel voi fi dezamăgită dacă voi cîștiga un alt premiu mai mic."

De cîte ori se ducea la doamna Snow, Pollyanna se gîndea la Jimmy, căci trebuia să meargă pe drumul unde l-a întîlnit întâi cînd el pleca de la azilul de orfani. Și acum se gîndea cu oarecare emoție la acea întîlnire.

Ca de obicei, familia Snow o primi foarte călduros pe Pollyanna, și ca altă dată începură să vorbească de jocul mulțumirii. În nici o casă din Beldingsville nu era jucat cu mai multă plăcere ca la doamna Snow.

- Ce mai faceți dumneavoastră? întrebă Pollyanna cînd își termină discuția asupra chestiunii sale.

- Splendid! declară Milly Snow. Aceasta este a treia lucrare pe care o primesc săptămîna aceasta. Vai, domnișoară Pollyanna, *sînt foarte mulțumită* că tu m-ai făcut să învăț deactilografia. Este un lucru pe care pot să îl fac acasă și totul vă datorez dumneavoastră.

- Nu-i adevărat! zise Pollyanna încet.

- Dar acesta este adevărul. În primul rînd nu aș fi ajuns aici fără jocul care i-a făcut mamei atît de mult bine. Apoi tu mi-ai vorbit de mașina de scris și m-ai ajutat să mi-o cumpăr. Deci aș vrea să știu, nu crezi că-ți datorez ție toate acestea?

Pollyanna obiectă din nou. De data aceasta însă o întrerupse doamna Snow care era în căruciorul ei aproape de fereastră, și doamna Snow vorbea așa de serios, încît Pollyanna, chiar fără să vrea, a trebuit să asculte ce zicea.

- Ascultă, copila mea, nu cred că tu știi tot ce ai făcut. Mi-ar place să-ți dai seama de lucrul acesta. Văd în ochii tăi azi o privire pe care nu-mi place s-o mai văd. Eu văd că ești tulburată de ceva, și nu mă miră, în special după moartea unchiului tău. Totuși sînt unele lucruri pe care trebuie să ți le spun, draga mea, și va trebui să mă lași să le spun, căci nu pot să văd umbra aceasta pe fața ta fără să încerc s-o alung, spunîndu-ți tot ce ai făcut pentru mine, pentru tot orașul și pentru numeroase persoane din alte părți.

- Vai, Doamnă Snow! protestă Pollyanna oarecum stînjenită.

- O nu! Eu știu ce spun, zise bolnava cu un aer triumfător. Pentru început, privește-mă pe mine. Nu m-ai găsit tu odinioară o creatură nerăbdătoare, plîngătoare și veșnic nemulțumită? Și nu mi-ai deschis tu ochii aducîndu-mi odată trei feluri de mîncare cu scopul ca să am ceea ce doream?

- O, doamnă Snow, aceasta a fost adevărat... o obraznicie din partea mea! zise Pollyanna roșindu-se.

- Nu, n-a fost obraznicie, obiectă doamna Snow hotărîtă. Tu n-ai avut intenția să fii obraznică și asta e important. Vezi ce-a făcut jocul acesta pentru mine și pentru Milly. Mă simt cu atît mai bine că pot să stau în acest cărucior. Doctorul spune că o datorez acestui joc. E mare lucru să pot să-i dau Milley o șansă să respire și doctorul spune că o datorez acestui joc. Apoi mai sînt multe alte persoane aici în oraș despre care aud vorbindu-se în fiecare zi. Nellie

Mahoney și-a strivit un deget și este mulțumită că nu și-a frânt piciorul, și deci nu se tulbură deloc. Bătrîna doamnă Tibbits și-a pierdut auzul dar e mulțumită că cel puțin vede. Chiar și Joe, de care cred că îți amintești că avea un caracter neplăcut, acum, datorită jocului, este cu totul un alt om. Dar ascultă-mă! Nu numai în orașul acesta ai făcut tu bine, ci și în alte părți. Am primit o scrisoare de la vreîșoara mea care locuiește la Massachusetts și care îmi scrie de doamna Payson care locuiește tot acolo. Îți mai amintești de ea? Odinioară locuia pe drumul care duce la Pendleton Hill.

- Da, da îmi amintesc, zise Pollyanna.

- Ele au plecat în iarna cînd tu ai fost la sanatoriu și s-au stabilit la Massachusetts unde locuiește sora mea. Ea îi cunoaște bine. Îmi spune că doamna Payson i-a vorbit de tine și i-a povestit cum jocul mulțumirii a ajutat-o să nu divorțeze. Dar această doamnă a mai învățat și pe alții jocul. Așadar, poți vedea că nu se știe unde se va opri jocul tău. Mi-ar plăcea să știi toate acestea. M-am gîndit că lucrul acesta poate să-ți ajute chiar și ție cîteodată ca să te faci să-ți joci jocul.

Pollyanna se ridică. Surîse, însă în timp ce-și lua rămas bun ochii ei se scaldau în lacrimi.

- Mulțumesc, doamnă Snow, îi zise cu vocea tremurîndă. Este greu cîteodată, și poate am nevoie de puțin ajutor ca să-mi joc jocul. Atunci cînd mi se va părea că nu voi mai putea juca jocul, îmi voi aminti că pot să mă bucur oricînd că sînt și alte persoane care-l joacă, zise ea cu ochii ce-i străluceau acum de veselia lor obișnuită.

Pollyanna însă se întoarse acasă cam indispusă și de data aceasta. Cu toate că fusese mișcată de cuvintele doamnei Snow, totuși în sufletul ei rămase un sentiment de tristețe. Se gîndea la mătușa Polly care juca jocul acum tot mai rar; și se gîndea dacă ea însăși ar juca jocul întotdeauna cînd i se va ivi posibilitatea.

- Se prea poate că eu n-am fost atentă în a căuta partea mulțumitoare a lucrurilor, se gîndea ea cu un vag sentiment de vinovăție. Dacă aș fi jucat jocul mai bine, l-ar fi jucat și tanti Polly măcar cîte puțin. În tot cazul, vreau să mai încerc, altfel tot orașul mă va depăși!

***

Cu o săptămînă înainte de Crăciun, Pollyanna trimise povestirea ei, acum scrisă bine la mașină, pentru a lua parte la concurs. Cîștigătorii urmau să fie anunțați de abia în aprilie; așa scria în revistă. Pollyanna deci se pregătea pentru o lungă așteptare cu o răbdare de filozof.

- Nu știu de ce, dar sînt mulțumită că va fi așa, își zicea ea, căci toată iarna îmi voi putea închipui că voi cîștiga premiul întîi, și dacă-l cîștig voi fi fericită tot timpul. Dacă nu-l cîștig cel puțin nu voi fi necăjită în timpul acestei lungi așteptări și la urma urmei, voi fi mulțumită cu un premiu mai mic.

Nu-i trecea deloc prin minte că s-ar putea să nu câștige nimic. Povestirea ei, scrisă așa de îngrijit la mașină de domnișoara Milly Snow, i se părea deja tipărită.

Crăciunul n-a fost un prilej de bucurie pentru castelul Harrington. Tanti Polly refuză să serbeze această zi și avu o atitudine foarte hotărâtă încît Pollyanna nu putu să-i facă nici cel mai mic cadou.

În seara de Crăciun, John Pendleton veni să-i facă o vizită. Doamna Chilton se scuza, dar Pollyanna, obosită de o zi așa de tristă petrecută cu mătușa ei, îl primi cu bucurie. Cu toate acestea, bucuria ei avu și o umbră de supărare, căci domnul Pendleton îi adusese o scrisoare dela Jimmy și acea scrisoare nu conținea decît planurile pe care el și doamna Carew le făcuseră pentru o strălucită serbare de Crăciun la Societatea tinerelor funcționare. Pollyanna nu prea avea chef să audă de serbări de Crăciun și în special de Jimmy.

Însă domnul Pendleton nu părăsi subiectul nici după ce termină citirea scrisorii:

- Amîndoi fac lucruri mari! zise el îndoind scrisoarea.

- Da, desigur, răspunse Pollyanna, încercînd să schițeze un oarecare entuziasm.

- Dar toate acestea se vor petrece în seara asta, nu? Mi-ar plăcea să fiu în mijlocul lor așa pe neașteptate.

- Da, zise Pollyanna tot cu un entuziasm forțat.

- Mă întreb însă și încerc să-mi închipui cum va putea Jimmy "să fie Moș Crăciun" pentru cincizeci de tinere deodată.

- Cred că va găsi foarte plăcut acest lucru, răspunse Pollyanna.

- Se poate. Însă asta este cu totul altceva decît a învăța să construiești poduri, cred că ești de acord. Îl cunosc pe Jimmy și sînt convins că acele tinere fete nu vor avea niciodată mai multă plăcere decît vor avea cu el în seara aceasta.

- Da, desigur, bodogăni Pollyanna cu vocea înecată încercînd să nu arate pe față comparația ce o făcea între seara ei de Crăciun petrecută la Beldingsville singură numai cu John Pendleton și seara celor cincizeci de tinere cu Jimmy petrecută la Boston.

Urmă o pauză în timpul căreia John Pendleton privea visător flacăra care juca în sobă.

- Doamna Carew este o femeie superioară, zise el însfîrșit.

- Da, într-adevăr! zise Pollyanna cu un entuziasm sincer.

- Jimmy mi-a scris tot ce face ea pentru tinerele fete, continuă el privind mereu focul. Spunea că a admirat-o totdeauna, dar niciodată așa de mult ca acum cînd vede cine este ea în realitate.

- Doamna Carew este o bunătate de femeie, declară Pollyanna cu căldură. Este admirabilă în toate și eu o iubesc mult de tot.

John Pendleton se întoarse spre Pollyanna și cu o privire puțin răutăcioasă îi zise:

- Știu lucrul acesta, scumpa mea; și poate mai este și altcineva care o iubește.

Inima Pollyannei bătea puternic. Un gând subit îi năvăli în minte: Jimmy! Oare domnul Pendleton își închipuie că Jimmy iubește pe doamna Carew în felul acesta?

- Vrei să spui că...? zise ea dar nu putut termina fraza.

John Pendleton se sculă.

- Vreau să spun... fetele tinere, răspunse cu un surîs răutăcios. Nu crezi oare că cele cincizeci de fete trebuie s-o iubească pînă la moarte?

- Da, fără îndoială, zise Pollyanna.

Dar gândurile ei erau foarte răvășite și își lăsă partenerul să conducă conversația din acea seară mai mult singur.

John Pendleton făcu vreo două sau trei tururi prin cameră, apoi își reluă locul. Cînd începu să vorbească, subiectul lui era tot doamna Carew.

Dar Jamie, străinul acesta pe care l-a adoptat, este oare nepotul ei?

Cum Pollyanna nu răspunse nimic, el continuă:

- Este un băiat bun și-l iubesc. Este ceva distins în ființa lui. S-a atașat mult de dînsa și asta se vede, chiar dacă este sau nu rudă cu ea.

Din nou se așternu liniștea, apoi cu o voce puțin schimbată John Pendleton continuă:

- Este ridicol cînd te gîndești că dînsa nu s-a măritat încă. Este încă o femeie foarte frumoasă, nu-i așa?

- Da, da, fără îndoială, răspunse grăbit Pollyanna, o femeie foarte frumoasă!

Zicînd aceste vorbe, Pollyanna își zări chipul în oglinda așezată în fața ei și își dădu seama încă o dată că ea nu este o fată foarte frumoasă.

Și John Pendleton continuă să bombănească satisfăcut, cu ochii mereu fixați la foc. Se părea că are mare poftă de vorbă. Totuși, se sculă, își luă rămas bun și plecă.

Cam de vreo jumătate de oră Pollyanna așteptase ocazia să rămînă singură dar după ce el plecă ea simți numaidecît lipsa lui. Acum își dădu seama că nu-i plăcea să rămînă singură numai cu gândurile ei.

Situația se prezenta limpede pentru Pollyanna. Jimmy iubea pe doamna Carew și de aceea fusese așa de posomorît și agitat după plecarea acestei doamne, și numai din cauza aceasta venea așa de rar să o vadă pe vechea lui prietenă, Pollyanna. De aceea...

Și nenumărate amănunte din timpul cît au fost împreună vara trecută treceau acum fulgerător prin mintea Pollyannei.

Și de ce să n-o iubească? Doamna Carew era desigur frumoasă și încîntătoare. E drept că dînsa era mai în vîrstă decît Jimmy, dar tinerii iau adesea în căsătorie femei mai în etate decît ei. Și dacă ei se iubesc...

În seara aceea Pollyanna adormi plîngînd.

În dimineața următoare, căută să dea altă înfățișare lucrurilor. Încercă chiar cu un surîs plin de lacrimi să facă o probă cu jocul ei de mulțumire. Își aminti de unele lucruri pe care i le spusese Nancy cu mulți ani în urmă: "Dacă există oameni în lume *căroră nu le este de folos jocul* tău, aceia nu pot fi, de bună seamă, decît o pereche de îndrăgostiți, certați între ei".

- Nu este vorba aici de ceartă sau de dragoste, se gîndea Pollyanna înroșindu-se. Chiar aş putea să mă bucur că el este fericit și ea de asemenea, numai...

Pollyanna nu îndrăznea să termine fraza.

Desigur că acum cînd era sigură că Jimmy și doamna Carew se iubeau, Pollyanna deveni foarte sensibilă la tot ceea ce ar fi putut să-i întărească această idee. Și sufletul ei mereu agitat, găsi desigur confirmarea căutată mai întîi în scrisorile doamnei Carew:

"Îl văd adesea pe prietenul tău, tînărul Pendleton -scria ea într-o zi - și îl iubesc tot mai mult. Aș vrea totuși de curiozitate să merg pînă la obîrșia acestui sentiment, spre a mă convinge dacă într-adevăr l-am mai văzut undeva mai înainte."

În felul acesta îi scria foarte des și asta o făcea să simtă o nespusă durere în inimă, căci prin scrisorile acestea se arăta că prezența lui Jimmy în casa doamnei Carew era ceva foarte obișnuit.

Și tot mai des, domnul Pendleton vorbea despre Jimmy și despre ceea ce făcea Jimmy, și totdeauna era pomenit și numele doamnei Carew.

Chiar și în scrisorile lui Sadie Dean se vorbea de Jimmy și de ajutorul pe care i-l da el doamnei Carew. Pînă și Jamie, care scria mai rar, îi dădea următoarele informații:

"Este ora zece. Sînt singur aici și aștept pe doamna Carew care nu s-a întors încă acasă. Dînsa și Pendleton au luat parte la o serbare organizată pentru operele de ajutoare ale societăților".

De la Jimmy însă, Pollyanna primea scrisori foarte rar și ea își spunea cu tristețe că poate să fie mulțumită pentru aceasta, deoarece dacă el nu vorbește decît de doamna Carew și de tinerele fete, în scrisorile lui, eu trebuie să fiu mulțumită că nu-mi scrie mai des, oftă ea.

***

Și astfel zilele iernii trecură una după alta. Ianuarie și februarie au fost bogate în zăpezi și gheață, iar martie veni cu vînturi năpraznice care loveau castelul, cu așa furie, încît porțile și ferestrele care nu erau prinse bine la locul lor se zgîlțiau din toate încheieturile. Și vîjîitul acesta napraznic al vînturilor aducea tristețe și ascuțirea neobișnuită a nervilor. Pollyanna nu găsea momentul potrivit să joace jocul în astfel de zile.

Tanti Polly n-avea nici o bucurie. Era posomorită și descurajată. Nu se simțea bine și de aceea se lăsa pradă unei tristeți fără margini.

Pollyanna nădăjduia să câștige unul din premii, dar nădejdea ei scădea de la primul premiu pînă la ultimul. Pollyanna mai scrisese și alte povestiri și le trimisese diferitelor reviste, și lucrul acesta o făcu să înceapă să creadă și să se considere în rîndul autorilor de cărți.

- O, ce bine că tanti Polly nu știe nimic, își zicea ea încîntată. Astfel nu va putea să fie tulburată în caz că nu voi câștiga.

Toată viața Pollyannei se concentra acum numai și numai pentru tanti Polly care își dădea seama în ce stare de nervi a ajuns și, de asemeni, cît de mult devotament îi arăta nepoata sa.

Într-o zi posomorită de martie, lucrurile au ajuns la punctul culminant. Sculîndu-se, Pollyanna privi cerul și suspină; știa că tanti Polly este mult mai indispusă în zilele noroase. Se coborî la bucătărie cîntînd cam forțat un cîntec mic, dar vesel. Trebuia să pregătească masa.

- Cred că azi am să fac prăjituri mici, zise confidențial cuptorului, căci știu că îi plac mult mătușii Polly.

După o jumătate de oră bătut la ușa mătușii sale.

Sculată deja? Ah, ce drăguță ești! Ți-ai pieptănat singură părul?

- Nu puteam dormi și a trebuit să mă scol, răspunse tanti Polly puțin cam obosită. Trebuia să-mi pieptăn părul fiindcă tu nu erai aici.

- Dar nici nu mă gîndeam că o să fii gata așa de repede, dragă mătușica, zise Pollyanna. Îți va părea bine că n-am fost aici cînd vei auzi ce ți-am pregătit.

- Nu cred, răspunse dînsa încăpățînată. Nimeni nu poate fi mulțumit în dimineața aceasta. Vezi cum cade ploaia? Este a treia zi cu ploaie, săptămîna aceasta.

- Este adevărat, dar știi că soarele apare și mai frumos după mai multe zile de ploaie, zise Pollyanna zîmbind și aranjînd dantelele și mărgелеle în jurul gîtului mătușii sale. Acuma vino și vezi ce am pregătit pentru dumneata.

Dar micile prăjituri n-au avut puterea s-o înveselească pe tanti Polly în dimineața aceea. Nimic nu era bun, nimic nu era de suportat în ochii ei, și răbdarea Pollyannei era pusă la o grea încercare în timpul mesei. Pentru a face lucrurile și mai greu de suportat, un burlan se desprinsese de lîngă marginea ferestrei de la mansardă și o scrisoare neplăcută sosi tot în aceeași zi. Pollyanna, potrivit principiilor sale, declară rîzînd că din partea ei *este mulțumită* că a venit acum și că nu mai are grijă s-o aștepte. Toate aceste întîmplări neplăcute amîneau munca obișnuită de dimineață pînă după-amiază, lucru care nu-i plăcea deloc doamnei Chilton.

- Pollyanna, știi că este trei și jumătate, iar tu n-ai făcut încă paturile?

- Nu tanti Polly, dar le voi face. Nu te tulbura pentru aceasta.

- Privește pendula, copilă. A trecut ora trei.

- Adevărat, însă n-are importanță. *Putem fi mulțumite că nu e încă ora patru.*

- Cred că tu poți fi mulțumită, răspunse doamna Chilton ironic.

Pollyanna începu să rîdă.

- Dar vezi, scumpă mătușica, pendulele sînt lucruri care se acomodează după împrejurări. Am descoperit lucrul acesta cînd eram la sanatoriu. Cînd se întîmpla vreun lucru care să-mi placă și nu doream să treacă timpul repede, priveam acul care arăta orele; el mergea foarte încet. Altă dată, cînd trebuia să suport un tratament care-mi făcea rău ore întregi, priveam acul care arăta secunde și astfel mi se părea că bătrînul timp îmi venea în ajutor fugind cît putea de repede. Astăzi privesc acul care arată orele pentru că nu vreau să treacă timpul așa de repede, mă înțelegeți? zise ea cu un zîmbet glumeț, grăbindu-se să iasă pe ușă înainte ca tanti Polly să-i fi putut da un răspuns.

Aceasta desigur a fost o zi grea, și seara Pollyanna era palidă și obosită, fapt care era încă un motiv de îngrijorare pentru tanti Polly.

- Copilă, tu pari moartă de oboseală. Nu știu unde o să ajungem, mi-e teamă să nu te îmbolnăvești.

- Nu te îngrijora, scumpă mătușica, nu sînt bolnavă deloc, răspunse Pollyanna întinzîndu-se pe pat; sînt numai obosită. Ah ce bine este să ai un pat! Totuși *sînt mulțumită că sînt așa de obosită*, că voi putea dormi mai bine.

Tanti Polly făcu un gest de nerăbdare.

- Mulțumită, mulțumită, mulțumită. Bineînțeles că tu ești mulțumită, Pollyanna. Tu ești mulțumită totdeauna pentru orice lucru. N-am mai văzut niciodată o fată ca tine. Ah, da, știu, așa este jocul; dar eu găsesc că tu mergi prea departe. Această veșnică doctrină că putea fi și mai rău mă enervează, Pollyanna. În adevăr, pentru mine ar fi o înviorare dacă măcar cîteodată tu nu ai fi mulțumită de toate nimicurile. Aceasta m-ar odihni. Încearcă o dată și ai să vezi.

- Dar tanti... eu...

Pollyanna se opri și privi pe mătușa ei cu atenție. Doamna Chilton, care își începuse lucrul, nu observă aceasta. Și Pollyanna, stînd culcată în patul ei, rămase cu un zîmbet curios pe buze fără să-și termine fraza.

A doua zi dimineața, cînd se sculă, afară încă ploua, iar vîntul urla sinistru prin hornuri. Apropiindu-se de fereastră, Pollyanna scoase un oftat fără să vrea, dar îndată fața ei se schimbă.

- O! Eu totuși *sînt mulțumită*... Vai, era să uit. Trebuie să țin minte să nu mă bucur de nimic astăzi, nici măcar o dată, zise Pollyanna punînd repede mîna la gură.

Pollyanna nu mai făcu prăjituri în dimineața aceea. Pregăti masa și apoi se duse în camera mătușii sale.

- Văd că plouă ca de obicei, zise doamna Chilton în loc de salut.

- Da, este ceva grozav, grozav de tot, bombăni Pollyanna. A plouat aproape în fiecare zi în săptămîna aceasta. Nici nu mai pot suporta un astfel de timp.

Tanti Polly o privi mirată, însă Pollyanna își întoarse fața în altă parte.

- Dumneata te scoli acum? întrebă ea plictisită.

- Da, murmură tanti Polly cu o privire plină de mirare. Ce este, Pollyanna? Ești încă obosită?

- Da, sînt obosită în dimineața aceasta. N-am dormit bine. Îți pare noaptea așa de grea cînd nu dormi.

- Știi aceasta. În urmă cu vreo două ceasuri m-am trezit și eu, iar de atunci n-am mai putut dormi. Apoi, burlanul acesta și acoperișul sînt stricate. Cum am putea noi să le reparăm? Spune-mi ce facem dacă plouă mereu? Ai golit vasele cu apă?

- Da, am și pus altele, căci mai este o spărtură mai încolo.

- O nouă spărtură? Dacă merge așa, se va strica tot acoperișul.

Pollyanna deschise gura și începu să spună cu o voce foarte obosită:

- E foarte posibil. După toate aparențele, nici nu mai poate fi altfel. Și este așa de plictisitor să te ocupi acum cu reparația acoperișului.

Zicînd aceste vorbe, ieși din cameră.

- Este așa de caraghios și în același timp și foarte greu, mi-e teamă să nu mă înșel, șopti ea coborînd la bucătărie.

Tanti Polly, din camera ei, o privea cu multă mirare. Ea avu ocazia să se mire de foarte multe ori în acea zi și să-și privească nepoata cu multă tulburare și neliniște. Nimic nu mai mergea bine pentru Pollyanna. Focul nu voia să ardă și vîntu sufla așa de tare încît dărimă un geam și încă o a treia spărtură apăru în acoperiș. Poștașul aduse Pollyannei o scrisoare care o făcu să plîngă cu toate că ea n-a pomenit nimic de conținutul acelei scrisori.

- Nici chiar plînsul nu fusese ca lumea, iar după amiază surveniră atîtea întîmplări aducătoare de descurajare și tristețe.

Ziua trecuse mai mult de jumătate cînd o bănuială se observă în privirea întrebătoare a doamnei Chilton. Pollyanna, chiar dacă a observat aceasta, nu se manifesta în nici un chip, pentru că nerăbdarea și nemulțumirea ei nu se micșoraseră cu nimic.

Tîrziu, cam pe la orele șase seara, bănuiala doamnei Chilton a fost confirmată, iar privirea întrebătoare se transformă într-o privire veselă.

În sfîrșit, după o plîngere jalnică a Pollyannei, tanti Polly ridică mîinile cu un aer de disperare comică.

- Este destul, e prea destul, copilă, mă predau; mă declar învinsă. Acum **poți fi mulțumită** dacă aceasta îți face plăcere, zise ea cu un surîs trist.

- Știi, scumpă mătușă, dar dumneata ai zis... începu Pollyanna.

- Da, da, dar nu voi mai spune aceasta niciodată, întrerupse dînsa hotărîită. Ce zi mizerabilă a fost aceasta! N-aș vrea să mai petrec încă una la fel.

Rămase puțin descumpănită, se înroși, apoi continuă greoi:

- În orice caz, aș vrea să știi că îmi dau seama că în ultimul timp n-am jucat bine jocul, dar acum voi încerca. Unde este batista mea? zise ea scotocind prin poșetă.

Pollyanna se apropie repede și vioi de mătușa ei.

- Vai, dar mătușica dragă, nu voiam... Aceasta nu a fost decît o glumă, zise ea tulburată. Nu m-am gîndit că dumneata o să înțelegi așa lucrurile.

- Fără îndoială, replică tanti Polly cu vigoarea unei femei care detestă sentimentele și care se sperie ca de moarte atunci cînd nu poate ascunde că inima ei a fost mișcată. Crezi că nu știam că vrei numai să glumești? Crezi că dacă vei fi încercat să-mi dai o lecție, eu aș... eu aș...

Dar Pollyanna își înconjurase mătușa cu brațele ei robuste și o îmbrățișa așa de bine încît aceasta nu-și mai putu termina fraza.

***

Pollyanna n-a fost singura care a trebuit să treacă printr-o iarnă grea. La Boston, Jimmy Pendelton, cu toate eforturile făcute pentru a-și folosi bine timpul și gîndurile sale, descoperi că nimic nu putea să-i alunge viziunea unei perechi de ochi albaștri, rîzători și nimic nu putea să-i depărteze din mintea lui o voce plăcută și iubită.

Dacă se ducea la doamna Carew, asta nu-i aducea o prea mare bucurie, căci acolo îl vedea pe Jamie, iar Jamie îi aducea aminte de Pollyanna într-un fel nu tocmai plăcut.

Convins că Pollyanna și Jamie se iubeau, și deopotrivă convins că el însuși era ținut departe și că din considerații de onoare trebuia să-i lase drumul liber lui Jamie, el nu-și mai punea în minte nici o întrebare. Nu voia să vorbească de Pollyanna și nici să audă pe altcineva vorbind de ea.

Știa că doamna Carew și Jamie aveau noutăți de la ea, dar, cînd ei îi vorbeau despre aceasta, se forțau să asculte cu toate că îi sfîșiau inima. Dar totdeauna încerca să schimbe subiectul discuției pe cît mai repede posibil și căuta să-i scrie Pollyannei cît mai rar. Pentru Jimmy, o Pollyanna care nu era a lui, era doar un motiv de grijă și de întristare; pentru aceasta a fost el foarte mulțumit cînd a părăsit Beldingsville pentru a-și continua studiile la Boston, fiindcă fiind așa aproape de Pollyanna și totuși așa de departe ar fi fost o tortură pe care n-ar fi putut-o suporta.

La Boston se întovărășise și se alipise planurilor doamnei Carew pentru ajutorarea tinerelor fete funcționare și își sacrificase tot timpul liber pentru această lucrare, fapt pentru care doamna Carew era mulțumită și recunoscătoare.

Și astfel a trecut iarna și a venit primăvara, o primăvară veselă cu zefirul ei dulce, cu mugurii delicați și cu florile care răspîndeau un parfum îmbătător. Cu toate acestea, pentru Jimmy această primăvară nu era deloc glorioasă, căci inima lui era chinuită de o descurajare adîncă.

- Cel puțin dacă ar putea să-și aranjeze treburile și să anunțe logodna dintre ei, își zicea el în sine tot mai des. Numai dacă aș putea ști ceva sigur și atunci m-aș simți oarecum mai bine.

În sfârșit, într-una din ultimele zile de aprilie, dorința lui se îndeplinea când află ceva sigur. Era într-o sîmbătă seară la orele zece și Maria îl introduse în salonul de muzică zicînd:

- Mă duc să anunț pe doamna Carew că sînteți aici, domnule!

Intrînd în salon, se opri văzînd pe Jamie la pian, cu coatele pe clape și cu capul ținut între mîini. Pendleton era gata să se retragă cînd celălalt își ridică capul arătînd doi obraji roșii și ochii strălucind de emoție.

- Ei bine, Carew, rosti Pendleton, ți s-a întîmplat ceva?

- S-a întîmplat! S-a întîmplat! strigă tînărul întinzîndu-și mîinile în care Pendleton văzu o scrisoare deschisă. În sfârșit a sosit. Și tu ai fi avut o astfel de bucurie dacă toată viața ai fi fost într-o închisoare și deodată porțile ți s-ar fi deschis în fața ta! Nu te-ai simți tot așa cînd ai avea posibilitatea să ceri mîna unei tinere fete pe care o iubești? Tu crezi că eu sînt nebun, dar ascultă. Se poate întîmpla totuși să fii, dar sînt nebun de bucurie, vreau să-ți spun tot. Mă lași? Trebuie s-o spun cuiva.

Pendleton ridică capul. Devenise puțin cam palid, dar vocea sa era hotărîtă cînd răspunse:

- Desigur, poți să-mi spui, iubite prietene. Voi fi mulțumit să te aud.

Carew nu mai așteaptă răspunsul și începu:

- Asta n-ar fi mare lucru pentru tine, desigur. Tu ai picioarele bune, libertate destulă, ambițiile și podurile tale. Pentru mine însă, aceasta este totul. Este o fericire să trăiești o viață de om și să poți lucra ca oamenii, nu neapărat cu poduri sau diguri. M-am convins și eu că este un serviciu cu care pot face și eu treabă. Ascultă! Această scrisoare mă anunță că o povestire pe care am compus-o eu a cîștigat premiul întîi de trei mii de dolari la un concurs. Cea de a doua scrisoare este de la un mare editor care acceptă să-mi publice prima mea carte. Înțelegi acum de ce sînt nebun de bucurie?

- Da, da, ai dreptate! Eu te felicit, Carew, zise Jimmy cu căldură.

- Gîndește-te ce înseamnă asta pentru mine, că pot să fiu într-o zi independent, ca orice om. Gîndește-te ce înseamnă ca într-o zi s-o pot face pe madam Carew să fie mîndră și fericită că a făcut loc cu atîta dărnicie în casa și mai ales în inima ei unui dezmoștenit al soartei, cum eram eu. Îți închipui ce înseamnă pentru mine să fiu în stare să-i pot spune fetei: "Te iubesc, da, te iubesc!"

- Da, da, adevărat spui, fratele meu! răspunse Jimmy cu hotărîre, palid la față.

- Fără îndoială, ar fi mult mai bine să nu-i spun lucrul acesta chiar acum, continuă Jamie în timp ce un nor greu de tristețe îi întunecase fața așa de radioasă pînă acum. Sînt mereu legat de acestea, zise el arătînd cîrjele. Nu pot uita ce-am pățit vara trecută cînd am văzut pe Pollyanna în primejdie. Înțeleg ce greu mi-ar fi să văd în primejdie pe fata pe care-o iubesc, fără ca să-i pot veni în ajutor cu nimic.

- O, dar Carew... începu Jimmy să vorbească cu o voce stinsă.

Carew ridică mâinile să-l oprească.

- Știu ce ai de gând să-mi spui, dar nu mai spune. Tu nu poți înțelege. Nu ești legat de două bastoane. Tu ai salvat-o atunci pe Pollyanna, nu eu. Atunci am înțeles ce s-ar petrece mereu între mine și Sadie. Ar trebui să rămân deoparte și să privesc la alții.

- Sadie! întrerupse iute Jimmy.

- Da, Sadie Dean. N-ai ghicit deloc sentimentele mele față de Sadie? se miră Jamie. Le-am ascuns eu oare așa de bine?

- Ei, să știi că te-ai comportat chiar foarte bine, prietene drag; n-am ghicit nimic, zise Jimmy vesel. Culoarea obișnuită a feței îi reapăruse, iar ochii îi deveniseră dintr-o dată foarte strălucitori. Va să zică, Sadie Dean este...? Bun! Eu te felicit din nou cu adevărat, da, cu adevărat, cum ar zice Nancy.

Jimmy era foarte fericit datorită schimbării ce se produsese în sufletul lui, când a aflat că Jamie iubește pe Sadie și nu pe Pollyanna.

Jamie roși și dădu din cap cam trist.

- Nu, nu mă felicita, că nu i-am vorbit încă despre acest lucru. Mi se pare totuși că ea știe. Dar pe cine credeai tu că iubesc?

Jimmy nu îndrăzni să spună, dar în cele din urmă zise:

- Mă gîndeam că iubești pe Pollyanna.

Jamie surîse mușcîndu-și buzele.

- Pollyanna este o fată încîntătoare și o iubesc, dar nu în felul cum îți închipui tu, ea însă nu mă iubește în nici un chip. De altfel, eu cred că altcineva ar avea ceva de spus în chestiunea asta.

Jimmy se roși din nou ca un băiat fericit și sigur pe acțiunile sale.

- Cine este deci acela? întrebă el încercînd să vorbească pe un ton dezinteresat.

- Cine? John Pendleton.

- John Pendleton! strigă Jimmy întorcîndu-se mai atent spre Jamie.

- Cine vorbește de John Pendleton? zise doamna Carew venind în camera lor.

Jimmy, care vedea că speranțele se spulberă pentru a doua oară, cu greu își adună gîndurile spre a saluta pe doamna Carew și a-i da atenția cuvenită. Jamie însă, neintimidîndu-se de loc, răspunse triumfător și sigur:

- Tocmai îi spuneam că eu cred că între John Pendleton și Pollyanna există unele relații de dragoste.

- Pollyanna! John Pendleton!

Doamna Carew se așeză pe scaunul cel mai apropiat. Dacă cei doi tineri n-ar fi fost prea preocupați de chestiunile lor proprii, ar fi putut observa că surîsul îi dispăruse de pe buze, iar privirea ei devenise oarecum temătoare.

- Desigur, zise Jamie. Amîndoi ați fost așa de orbiți vara trecută? Nu era el totdeauna cu ea?

- Bine dar el era cu fiecare din noi în același timp, șopti doamna Carew.

- De altfel ați uitat ziua când noi eram de părere că ar fi posibilă o căsătorie a lui John Pendleton, că Pollyanna s-a roșit toată și a spus în cele din urmă că și el se hotărîse odinioară să se căsătorească? Nu vă mai aduceți aminte de aceasta?

- Da, mi se pare că mi-ai vorbit cîndva de aceasta, șopti din nou doamna Carew.

- Dar eu pot să explic foarte bine lucrul acesta, zise Jimmy. John Pendleton a avut o chestiune de dragoste cu mama Pollyannei.

- Mama Pollyannei! se miră deodată doamna Carew și Jamie.

- Da. El o iubea în timp ce ea iubea pe altcineva, un preot cu care s-a căsătorit - tatăl Pollyannei.

- Vai! zise doamna Carew cu un oftat de ușurare, pentru aceasta nu s-a mai căsătorit el niciodată!

- Da, zise Jimmy. Se vede prin urmare că nu-i nici un motiv să credeți că o iubește pe Pollyanna.

- Din contră, aceasta confirmă părerea mea, zise Jamie; el a iubit pe mama ei, este deci natural s-o iubească și pe fiica ei.

- Vai dragă Jamie, cum îți place să faci istorioare! zise doamna Carew cu un rîs nervos. Fata este prea tînăra pentru dînsul. El trebuie să se căsătorească cu o femeie nu cu o fetiță, asta în cazul cînd s-ar hotărî vreodată să facă pasul acesta, se corectă ea roșindu-se.

- Se poate, dar dacă el o iubește pe fetiță? replică Jamie încapățînîndu-se. Gîndiți-vă puțin, am primit noi vreo scrisoare de la Pollyanna în care să nu scrie că John Pendleton este la ea? De asemeni și el în toate scrisorile vorbește de Pollyanna.

Doamna Carew se sculă în picioare.

- Da, este adevărat, însă... și părăsi salonul fără să-și termine fraza.

Cînd reveni peste cinci minute se arată foarte surprinsă cînd văzu că Jimmy plecase așa de repede.

- Eu credeam că el o să meargă cu noi la masa fetelor noastre, zise ea.

- Și eu la fel. Însă mi-a spus că niște chestiuni neprevăzute îl silesc să părăsească orașul. Dar drept să spun n-am fost tocmai atent la ce mi-a spus pentru că mă gîndeam în altă parte.

Și cu o bucurie vădită, Jamie așeză cele două scrisori în fața doamnei Carew.

- Ah, dragă Jamie, strigă dînsa după ce le citi, cît de mîndră sînt de tine!

Apoi, deodată ochii ei se umplură de lacrimi văzînd bucuria nesfîrșită ce strălucea pe fața băiatului.

***

La stația Beldingsville în acea seară de sîmbătă, coborî din tren un tînăr foarte hotărît. A doua zi, cînd pe la orele zece dimineața se urca spre castelul Harrington, era și mai hotărît. Zărind un cap împodobit cu păr blond care se ascundea printre pavilioanele de vară, tînărul, urcînd scările fără să mai sune, traversă peluza și aleile grădinii pentru a se găsi față în față cu fetița cu părul blond.

- Jimmy! strigă Pollyanna uimită, de unde vii tu acum?

- Am venit aseară de la Boston. Voiam să te văd, Pollyanna.

- Să mă vezi?

Pollyanna încerca să-și vină în fire. Jimmy i se părea așa de mare, voinic și scump, încît se temea ca nu cumva ochii și privirile ei să-i dea pe față gîndurile și sentimentele.

- Da, Pollyanna, doream, ba mai degrabă mă temeam. Iată, acum nu mai este vorba să fii cavaler, ca în cazul cu Jamie. Acum e vorba de cineva care are mîini, picioare și cap ca și mine, și dacă vrea să cîștige trebuie să cîștige numai prin luptă dreaptă. Am și eu unele drepturi.

Pollyanna îl privea nedumerită.

- Jimmy Bean Pendleton, despre ce anume vorbești? Te rog, spune-mi! insistă Pollyanna.

Tînărul, puțin cam rușinat, începu să rîdă.

- Nu-i lucru de mirare că nu mă înțelegi, dar de ieri încoace nici nu știu unde sînt. Am aflat chiar de la Jamie.

- Ai aflat de la Jamie?

- Da. Premiul pe care l-a cîștigat a fost începutul discuției.

- A, da știu! întrerupse Pollyanna. Nu-i așa că este splendid? Gîndește-te, trei mii de dolari! I-am scris ieri seară. Cînd am citit numele lui și am înțeles că este Jamie, Jamie al nostru, eram așa de veselă încît am uitat să mai cercetez lista întreagă pentru a vedea dacă nu cumva am cîștigat și eu ceva. Eram *așa de mulțumită* de succesul lui Jamie, zise ea foarte încurcată.

Jimmy era așa de preocupat cu problema sa proprie, încît nici nu observă starea de spirit a Pollyannei.

- Da, da, și eu sînt mulțumit că el a cîștigat premiul; însă mai interesant, chiar foarte interesant, este ce mi-a spus el mai pe urmă. Pînă atunci am crezut că el te iubește, că tu îl iubești, în fine, că vă iubiți și...

- Tu crezi că eu și Jamie sîntem îndrăgostiți? zise Pollyanna roșindu-se puțin. Ei bine, Jimmy, află că el o iubește și este iubit de Sadie Dean. Ea l-a iubit întotdeauna și cred că rămîne statornică în iubirea ei.

- Eu nu știam lucrul acesta. Credeam că Jamie te iubește, și cum el era invalid, n-ar fi fost cavaleresc din partea mea dacă aș fi încercat să te cuceresc eu însumi.

Pollyanna se aplecă să ridice o foaie de hîrtie.

- Un tînăr nu s-ar simți deloc încîntat dacă ar duce o luptă cu un camarad bolnav, zise Jimmy. Deci am lăsat lucrurile la voia întîmplării, deși

renunțarea aceasta mi-a zdrobit inima, scumpa mea. Dar am făcut-o. Însă ieri dimineață am descoperit adevărul care este cu totul altul. Jamie mi-a spus că în calea mea este altă persoană, cineva cu care mă pot lupta, Pollyanna; numai că aceasta mi-ar fi imposibil, gândindu-mă la tot ce a făcut pentru mine. John Pendleton este un bărbat și este înarmat pentru luptă. Desigur, își va atinge ținta, dacă tu, bineînțeles, îl iubești cu adevărat.

Pollyanna se întoarse cu un aer plin de mirare.

- John Pendleton?! Jimmy, ce vrei să spui cu aceasta?

O mare bucurie se răspîndi pe fața lui Jimmy și își întinse brațele spre Pollyanna.

- Va să zică, tu nu-l iubești? Văd din ochii tăi că nu-l iubești.

Pollyanna se reculese. Era palidă și tremura.

- Jimmy, ce tot vrei tu să spui?

- Vreau să spun că tu nu îl iubești pe unchiul John în felul acela.

Jamie era sigur că sînteți îndrăgostiți, și eu am început să-l cred, pentru că unchiul vorbește despre tine întotdeauna în scrisori; apoi este chestiunea cu mama ta.

Pollyanna scoase un oftat adînc și își acoperi fața cu mâinile. Jimmy se apropie și trecu o mîină pe după umerii Pollyannei, dar ea din nou se dădu îndărăt.

- Pollyanna micuță și scumpă, nu te feri de mine! Nu mă iubești nicidecum? Nu-i așa că tu nu îndrăznești să-mi spui?

Ea îi dădu mîna la o parte și îl privi drept în față.

- Jimmy, tu îți închipui că domnul Pendleton mă iubește în felul acesta? șopti ea.

Jimmy își clătina capul cu nerăbdare.

- Nu te mai ocupa de aceasta, Pollyanna. Nu despre asta-i vorba. Dacă nu-l iubești, măcar dă-mi numai o speranță, măcar jumătate din nădejdea de a crede că mă vei iubi.

El îi apucă mîna și încercă s-o ducă la inima lui.

- Nu, nu Jimmy, n-ar trebui să fac aceasta, și nici n-o pot face!

- Pollyanna, nu cumva vrei să-mi spui că-l iubești? întrebă Jimmy îngălbenindu-se.

- Nu, nu-l iubesc în felul acesta. Dar înțelege-mă, te rog, că dacă el mă iubește trebuie să mă obișnuiesc cu ideea de a-l iubi și eu la fel.

- Pollyanna?!

- Nu mă privi așa, Jimmy!

- Vrei să-mi spui că te-ai căsătorit cu el? Pollyanna, nu vei face lucrul acesta niciodată! Nu vei putea! Pollyanna. îmi vei distruge inima și viitorul!

Din nou, Pollyanna își acoperi fața cu palmele. Pentru un moment ea suspină, apoi cu un gest tragic își înălța capul și privi drept în ochii plini de teamă și reproșuri ai lui Jimmy.

- Eu știu, știu foarte bine că-mi distrug și inima mea în același timp; dar totuși trebuie. E mai bine să-mi strivesc inima mea decât pe a lui.

Jimmy își înălță și el capul. Ochii îi străluceau și toată ființa lui suferi o transformare minunată. Cu un strigăt de iubire și de biruință apucă în brațe pe Pollyanna și o ținu strânsă la pieptul său.

- Acum știu că tu mă iubești! îi spuse el la ureche. Mi-ai spus că și inima ta ar fi zdrobită ca și a mea. Crezi tu că de acum înainte eu te voi ceda cuiva de pe pământ? Scumpă fetiță, ce puțin înțelegi tu o dragoste ca a mea! Pollyanna, spune-mi că mă iubești, spune-mi te rog!

Pentru un moment, Pollyanna se retrase din înlănțuirea brațelor care o rețineau, apoi cu un suspin fie de mulțumire, fie de renunțare, ea se dădu la o parte.

- Da, da Jimmy. Te iubesc, te iubesc mult. Dar n-aș putea fi fericită cu tine simțind... Jimmy, scumpule, nu mă înțelegi? Trebuie să știu mai întâi dacă sînt liberă.

- Ce greșală, Pollyanna! Desigur că ești liberă... Pollyanna dădu din cap.

- Nu mă înțelegi? Cu mulți ani în urmă mama mea i-a distrus viitorul, și de atunci încoace el trăiește singuratic, fără dragoste. Acum, dacă el m-ar cere în căsătorie, ar trebui s-accept, Jimmy. N-aș putea să-l refuz.

Dar Jimmy nu înțelegea nimic, cu toate că Pollyanna își apăra cauza și explica plîngînd. Pollyanna știa să se stăpînească cu toate că inima ei bătea numai pentru Jimmy, și cu toată durerea și supărarea, trebuia totuși să-l consoleze.

- Iubitul meu, Jimmy, zise în sfîrșit Pollyanna, noi vom aștepta. Aceasta este tot ce pot spune acum. Cred totuși că el nu mă iubește, dar trebuie să fiu sigură de aceasta. Să așteptăm deci puțin pînă cînd vom ști ce este de făcut.

Și Jimmy a trebuit să accepte cu toate că inima lui se revolta.

- Este bine și așa, draga mea. Va fi cum dorești tu. Dar, fără îndoială, nici un tînar pînă acum n-a fost nevoit să aștepte să vadă dacă fata cu care se iubește reciproc nu este iubită și de un altul.

- Știi aceasta, dar vezi tu, nimeni pînă acum n-a iubit pe mama acestei fete, oftă ea plină de groază.

- Foarte bine, mă duc înapoi la Boston, zise Jimmy, dar tu nu trebuie să-ți închipui că am renunțat la tine, căci aceasta nu ar fi adevărat. De altfel, eu sînt convins că mă iubești, micuța mea!

***

Jimmy se întoarse la Boston chiar în seara aceea într-o stare sufletească penibilă, compusă dintr-un amestec de fericire, speranță, disperare și revoltă.

În urma lui lăsa o fată care nu era într-o situație demnă de invidiat, căci Pollyanna, foarte fericită de dragostea lui Jimmy, era distrusă la gândul că ar fi posibil ca Pendleton să-i ceară mîna.

Din fericire, această stare n-a durat prea mult, căci John Pendleton, fără să știe, ținea în mîna cheia situației. În mai puțin de o săptămînă de la această întîmplare, veni să facă și el o vizită la castel, întoarse cheia și deschise ușa îndoielii. Se prezentă s-o vadă pe Pollyanna. Ca și Jimmy, o zări în grădină, și îndată se duse drept la ea. Văzîndu-l, Pollyanna avu un sentiment de nespusă groază.

- Iată-1, iată-1! își zise ea tremurînd și fără să vrea făcu o mișcare care dovedi că vrea s-o ia la fugă.

Pollyanna, te rog așteaptă un minut, zise domnul Pendleton, grăbindu-se spre ea. Tu ești persoana cu care doresc să vorbesc. Vino te rog, cred că putem intra în pavilionul acesta. Vreau neapărat să-ți spun anumite lucruri.

- Da sigur, fără îndoială, bombăni Pollyanna cu o veselie forțată, falsă.

Faptul că Pendleton alege pavilionul ca loc pentru discuție era prevestitor că nu se va ajunge la nici un rezultat, pentru că locul acela îi amintea de scumpul ei Jimmy.

Dar totuși ea zise cu voce tare:

- Este o seară splendidă, nu-i așa?

Nici un răspuns. Pendleton intră în pavilion și se așează pe un scaun de grădină. Pollyanna îi aruncă o privire piezișă și observă o expresie așa de tristă și așa de serioasă, încît își aminti de ziua cînd nu era decît o fetiță mică. Nemișcat, el rămase cufundat în gîndurile sale. În cele din urmă își înălță capul și privi drept în ochii fetei.

- Pollyanna, îți mai amintești ce fel de om eram eu cînd te-am cunoscut, cu mulți ani în urmă?

- Da, îmi amintesc.

- Nu-i așa că eram un specimen încîntător și agreabil?

Cu toată tulburarea sa, Pollyanna nu-și putu opri zîmbetul.

- Mie îmi erați simpatic și așa cum erați atunci, domnule.

- Știu aceasta. Dumnezeu să binecuvinteze inima ta așa de bună! Ea m-a salvat pe mine. Mă întreb, Pollyanna, dacă voi fi vreodată în stare să te fac să înțelegi tot ce-a făcut pentru mine încrederea și iubirea ta copilărească.

Pollyanna încercă să protesteze, însă el o întrerupse:

- O, da! Acesta este adevărul. Tu și nimeni altul. Mă întreb dacă îți amintești că într-o zi ți-am spus că numai mîna și inima unei femei sau prezența unui copil ar putea constitui un cămin.

Pollyanna simți că se roșește.

- Da... nu... vreau să spun, da, îmi amintesc, dar sînt sigură că dumneavoastră nu mai gîndiți așa acum; vreau să spun că acum căminul dumneavoastră este plăcut, și...

- Dar tocmai de căminul meu îți vorbesc acum. Pollyanna, tu știi ce fel de cămin speram să întemeiez altădată, și cum acea speranță s-a spulberat. Nu trebuie să crezi că am reproșuri la adresa mamei tale. Ea s-a supus dorinței inimii ei, crezând că așa este bine. După toate acestea, Pollyanna, nu vezi ce ciudat este că însăși mînuța fiicei sale m-a condus către fericire? adăugă el cu o voce plină de drăgălășenie.

Pollyanna își mușcă buzele de nervozitate.

- O, domnule, dar eu... eu...

Încă o dată el nu o lăsa să-și termine fraza.

- Da, Pollyanna, tu și jocul tău...

- Oh!

Pollyanna se liniști puțin; teama care i se întipărise pe față începu să se micșoreze.

- Și astfel, în timpul acestor ani, eu m-am transformat încetul cu încetul într-un alt om, Pollyanna. Dar mai este un lucru care nu s-a schimbat, scumpa mea.

El se opri, privi în depărtare, apoi, întorcînd grav privirea sa blîndă către fața tinerei fete, continuă:

- Încă cred că trebuie mîna și inima unei femei sau prezența unui copil pentru a face un cămin.

- Da, însă dumneavoastră aveți prezența unui copil! Răspuse Pollyanna cu privirea cuprinsă din nou de spaimă.

Domnul Pendleton zîmbi oarecum distrat.

- Știu, dar cred că nici tu n-ai putea susține că Jimmy mai este un copil, observă el. De altfel, Pollyanna, eu am luat o hotărîre. Acum vreau mîna și inima unei femei.

- O, chiar?

Pollyanna își frecă mîinile din cauza nervilor. În acest timp, Pendleton părea că nu vede și nu aude nimic. El se sculase în picioare și se plimba prin pavilion.

- Pollyanna! îi zise oprindu-se în fața ei, dacă... dacă tu ai fi în locul meu și dacă ai fi luat hotărîrea să-i ceri unei femei pe care o iubești să vină să-ți transforme o casă așa de mare într-un cămin, oare cum ai proceda?

Pollyanna se ridică de pe scaun. De data aceasta, ochii ei căutau ușa și momentul potrivit s-o ia la fugă.

- A, domnule, eu n-aș mai face aceasta, bombăni ea. Sînt sigură că dumneavoastră sînteți mai fericiți așa cum sînteți.

Domnul Pendleton tresări, apoi începu să rîdă oarecum forțat.

- Pe cuvîntul meu Pollyanna, oare ceea ce spun eu este un lucru chiar așa de rău? întrebă el.

- Așa de rău? repetă Pollyanna care părea mereu că este gata s-o ia la fugă.

- Da. Este acesta oare felul tău de a mai îndulci lovitura, lăsându-mă să înțeleg că ea n-ar voi?

- O, nu, cu adevărat nu. Ea va spune da, va trebui să spună da, explică Pollyanna distrusă. Dar eu mă gîndeam că dacă tînăra fată nu v-ar iubi, veți fi mai fericit fără ea, și...

Pollyanna se opri scurt văzînd privirea lui John Pendleton.

- N-am nevoie de ea dacă nu mă iubește, Pollyanna.

- La fel gîndesc și eu.

- De altfel, nu este vorba despre o fată tînăra, continuă Pendleton. Este o femeie matură care trebuie să știe ce vrea.

- Aha! strigă Pollyanna în timp ce o expresie de nespusă bucurie îi luminează fața. Atunci dumneavoastră iubiți pe...

Pollyanna era gata să zică "pe alta și nu pe mine", dar făcu o efortare supremă spre a-și reține cuvîntul.

- Dacă iubesc pe cineva? Am să spun imediat și acest lucru, răspunse Pendleton cu un aer mîhnit. Ceea ce doresc să știu este dacă mă iubește, și mă bazez pe ajutorul tău, Pollyanna, pentru a ajunge la un rezultat bun. Este una din prietenele tale scumpe.

- Într-adevăr? Atunci ea vă va iubi desigur. O vom "forța". Poate și acum vă iubește; dar cine este această persoană?

Urmă o tăcere cam lungă pînă veni răspunsul.

- Trebuie să ți-o spun, dacă cumva nu ghicești; este doamna Carew.

- Ah! exclamă Pollyanna cu fața strălucind de bucurie. Sînt așa de mulțumită cum nu vă puteți închipui!

După un ceas, Pollyanna cu fața strălucind de bucurie: sînt ***așa de mulțumită, mulțumită*** cum nu vă puteți închipui!

După alt ceas, Pollyanna trimitea lui Jimmy o scrisoare încurcată, greu de înțeles, totuși Jimmy înțelese destul de bine ceva din ceea ce era scris și mult mai mult din ceea ce nu era scris, și după toate acestea, mai avea el nevoie de altceva?

"O! Jimmy, el nu mă iubește cîtuși de puțin. Iubește pe altcineva. Nu pot să spun cine este, însă numele ei în nici un caz nu este Pollyanna."

Jimmy primi vestea cu o nespusă bucurie și fără să stea prea mult pe gînduri alergă la gară să prindă trenul de Beldingsville.

***

Pollyanna era așa de fericită, încît după ce trimise scrisoarea lui Jimmy, simțea nevoia să împărtășească și altuia bucuria ei. Avea obiceiul ca în fiecare seară să intre în camera mătușii ei să vadă dacă nu cumva îi lipsește ceva. În seara aceea, ca de obicei, își făcuse inspecția și era gata să stingă lumina, cînd ceva lăuntric o trimitea către patul mătușii. Plină de emoție, se așeză în genunchi lîngă patul ei.

- Mătușă Polly, sînt așa de fericită, încît neapărat trebuie să spun cuiva lucrul acesta. Îmi dai voie să-ți spun?

- Ce să-mi spui copilă? Fără îndoială, poți să-mi spui orice. Este vreo veste bună pentru mine?

- Da, cel puțin așa cred eu, răspunse Pollyanna înroșindu-se. Cred că dumneata vei fi mulțumită ca mine. Jimmy o să-ți spună totul cît de curînd, însă aș vrea să-ți spun eu mai întîi.

- Jimmy!

Fața doamnei Chilton se schimbă numaidecît.

- Da, cînd... va veni să-ți ceară mîna mea, se bîlbîi Pollyanna roșindu-se complet. Sînt așa de fericită, încît trebuia neapărat să-ți spun lucrul acesta.

- Să-mi ceară mîna ta, Pollyanna? Nu cumva vrei să-mi spui că este ceva serios între tine și Jimmy Bean?

Doamna Chilton se întoarse în pat.

- Dragă tanti, eu credeam că dumneata îl iubești pe Jimmy!

- Da, sigur, îl iubesc, dar nu ca pe viitorul soț al nepoatei mele!

- Tanti Polly!

- Lasă, lasă, fețișo, nu trebuie să fii așa de speriată. Plănuita voastră căsătorie sper că n-are caracter obligatoriu și eu sînt mulțumită că am putut să vă opresc înainte ca lucrurile să fi mers prea departe,

- Dar tanti Polly, au mers prea departe. Am început să-l iubesc din tot sufletul.

- Atunci trebuie să te dezobișnuiești, Pollyanna, deoarece eu niciodată, absolut niciodată, nu-ți voi putea da consimțămîntul să te căsătorești cu Jimmy Bean.

- Dar de ce, dragă tanti?

- Deoarece nu știm nimic despre el. Știm că a fost un mic vagabond care a fugit de la azilul de orfani. Nu știm nimic de familia lui și nici de purtările lui de mai înainte!

- Dar eu nu vreau să mă mărit nici cu familia lui, nici cu purtările lui anterioare.

Cu un gest de nerăbdare, tanti Polly se aplecă la urechea ei și zise:

- Pollyanna, tu vrei oare să mă îmbolnăvesc? Inima mea bate mai, mai să-mi spargă pieptul; nu poți lăsa lucrurile acestea pînă mîine dimineață?

Pollyanna, plină de mîhnire, se ridică în picioare.

- Da, fără îndoială, te las în pace. Dar mîine, tanti Polly, nu-i așa că vei judeca altfel? Sînt sigură de aceasta.

Însă tanti Polly nu vedea lucrurile altfel nici a doua zi. Din contră, opunerea ei la această căsătorie era și mai accentuată. Degeaba pleda și se ruga Pollyanna și degeaba căuta s-o facă să înțeleagă pe mătușă Polly cît de mult atîrna fericirea ei de acest consimțămînt. Tanti Polly rămase neînduplecată. Ea îi explică Pollyannei de pericolele căsătoriei cu o persoană dintr-o familie

necunoscută, familie care ar fi putut avea anumite vicii sau înclinări rele. În cele din urmă, îi reaminti de recunoștința ce trebuie s-o aibă față de dînsa și o rugă stăruitor să nu-i strice inima prin această căsătorie, așa cum făcuse și mama ei prin căsătoria cu păstorul misionar.

Cînd ajunse Jimmy, la ora zece, plin de veselie, a fost primit de o mică Pollyanna speriată și demoralizată, care încerca să-l respingă cu mîinile ei tremurătoare. Palid, însă în același timp strîngînd-o victorios la pieptul lui, el îi ceru o explicație.

- Scumpa mea Pollyanna, ce înseamnă aceasta?

- Vai Jimmy, nu trebuia să vii. Îți scriam eu.

- Dar mi-ai scris, dragă. Am primit scrisoarea ieri după amiază, cu puțin timp înainte de plecarea trenului.

- Nu, nu, eu voiam să-ți scriu din nou. Atunci nu știam că nu mă voi putea căsători cu tine.

- Nu poți să te căsătorești cu mine? Vrei să spui că iubești pe un altul?

- Nu, nu Jimmy! Nu mă privi așa, că nu pot suporta privirile tale.

- Atunci ce este? De ce nu ne putem căsători? Pollyanna, mă iubești?

- O da, da.

- Atunci ne vom căsători, zise Jimmy triumfător, cuprinzînd-o din nou în brațele sale.

- Nu, nu Jimmy, tu nu înțelegi. Cauza este tanti Polly.

- Tanti Polly?

- Da, ea nu-mi dă voie.

- O vom convinge noi pe tanti Polly. Dînsa își închipuie că te va pierde, însă o vom face să înțeleagă că va avea un nou nepot, zise el în glumă.

- Nu, nu Jimmy. Tu nu înțelegi. Ea face obiecțiuni cu privire la tine.

Jimmy încetă strîngerea și gluma.

- Ei bine, cred că n-am s-o fac de rușine cu nimic. Nu sînt un om extraordinar, dar cu toate acestea, voi face toate eforturile să te fac fericită, scumpa mea.

- Știi că vei face toate acestea, răspunse Pollyanna plîngînd.

- Atunci de ce nu mi se dă posibilitatea să încerc? De ce dînsa, chiar din capul locului, nu vrea să aprobe? Poate că cu timpul, după ce ne vom căsători, vom reuși s-o atragem de partea noastră.

- Vai, dar eu n-aș putea să fac aceasta, suspină Pollyanna. Nu mă pot mărita fără consimțămîntul ei. Înțelegi cît a făcut ea pentru mine? Și ea depinde în oarecare măsură de mine. Dînsa nu e prea sănătoasă. Jimmy, ea m-a rugat să nu-i stric inima așa cum i-a făcut mama mea cu mulți ani în urmă.

Urmă o clipă de liniște, apoi cu fruntea înroșită, Pollyanna vorbi din nou, rar și apăsător:

- Jimmy, dacă tu... dacă cel puțin ai putea să spui mătușii mele ceva de familia ta, de tatăl tău, și...

Mîinile lui Jimmy căzură jos dintr-odată.

- Asta este cauza?

- Da.

Pollyanna se apropie de el, și timidă, apucîndu-i mîinile într-ale ei zise:

- Nu crede, Jimmy, că... eu aș fi cauza. De altfel știu că familia ta a fost onorabilă și nobilă, pentru că și tu ești la fel. Dar dînsa..., Jimmy.

Jimmy, cu o bombăneală șoptită, se întoarse îndată de lîngă ea, și peste un minut, cu cîteva cuvinte înăbușite pe care ea nu le înțelese, părăsi castelul. De acolo, el se duse acasă și căută pe domnul Pendleton. îl găsi în biblioteca cea mare cu perdele roșii.

- Dragă unchiule, îți mai amintești de pachetul pe care mi l-a dat tatăl meu? întrebă Jimmy.

- Da. Ce vrei să faci cu el, fiule?

Pendleton făcu o mișcare de mirare văzînd fața lui Jimmy.

- Pachetul acesta trebuie deschis îndată.

- Dar... condițiile?

- Eu nu mai pot aștepta; trebuie deschis. Vreți să faceți dumneavoastră lucrul acesta?

- Fără îndoială, copilul meu, dacă tu ții așa de mult, dar...

- Unchiule, cum cred că și dumneata ai ghicit, eu iubesc pe Pollyanna. I-am cerut să-mi fie soție și a consimțit la aceasta.

Domnul Pendleton se însenină de bucurie, însă tînrul nu se opri. El continuă cu toată seriozitatea:

- Ea spune acum că nu se va căsători cu mine, fiindcă doamna Chilton nu admite căsătoria cu mine.

- Din cauza ta?

Ochii domnului Pendleton rămaseră uimiți.

- Da, m-am pomenit că Pollyanna mă roagă, dacă pot și sînt în măsură, să dau mătușii sale toate informațiile necesare cu privire la tatăl meu și la familia mea.

- Eu credeam că Polly Chilton ar avea mai mult bun simț, dar acum mă îndoiesc. Harringtonii au fost întotdeauna foarte mîndri de familia lor. și la toate acestea, tu ce-ai răspuns?

- Voiam să-i spun Pollyannei că ea n-a avut un tată mai bun decît al meu, cînd deodată mi-am adus aminte de pachet, și n-am mai îndrăznit să spun un cuvînt înainte ca să-i aflu conținutul. Este un secret în viața mea pe care trebuie neapărat să-l cunosc.

- Jimmy dragă, nu trebuie să fii așa supărat. Se prea poate ca pachetul să conțină ceva care să-ți aducă multă bucurie cînd îl vei deschide.

- Se poate, însă dacă lucrurile sînt așa, de ce tatăl meu a voit să le țină ascunse pînă ce eu voi avea treizeci de ani? Nu unchiule? Sînt lucruri pe care el mi le-a ascuns pînă la vîrsta la care voi fi destul de priceput ca să le pot înțelege fără a le înțelege greșit. Nu caut să-l jignesc pe tata, cred că mă înțelegeți. Vreți să căutați pachetul?

Pendleton se ridică imediat.

- Mă duc să-l aduc.

De fapt, după trei minute el puse pachetul în mîinile lui Jimmy, însă Jimmy i-l dădu înapoi, zicînd:

- Mi-ar plăcea mai mult ca dumneavoastră să-l deschideți, dacă vreți. Apoi să-mi spuneți ce conține.

- Foarte bine, Jimmy.

Cu un gest hotărît, Pendleton luă un cuțit, tăie plicul și scoase conținutul lui. Erau mai multe file legate la un loc și o altă filă de o parte. După ce-l deschise, Pendleton citi mai întîi pentru dînsul. În timp ce el citea, Jimmy abia își ținea răsuflarea privindu-l. El văzu mai întîi o expresie de mirare, apoi una de veselie și încă alte lucruri pe care nu le putu înțelege.

- Unchiule dragă, ce este? Despre ce este vorba? întrebă el.

- Citește tu singur, răspunse John Pendleton întin-zînd scrisoarea lui Jimmy.

Hîrțiile din acest plic sînt documente legale prin care se poate constata că Jimmy este în realitate Jimmy Kent, fiul lui John Kent și al doamnei Doris Wetherby, fiica lui William Wetherby din Boston.

Mai este o scrisoare prin care îi explic de ce l-am ținut depărtat de familia lui în acest timp îndelungat. Dacă pachetul acesta va fi deschis chiar de el la vîrsta de treizeci de ani, el va citi scrisoarea aceasta și cred că va ierta pe un tată care se temea să nu-și piardă copilul definitiv, și din cauza aceasta a luat astfel de măsuri energice.

Dacă cumva plicul va fi deschis de persoane străine, băiatul fiind mort, eu le rog insistent ca să-l trimită imediat și neatins la familia mamei sale la Boston.

John Kent

Jimmy era palid și abătut, cînd privirea ochilor săi se întîlni cu cea a unchiului său, John Pendleton.

- Va să zică eu sînt Jamie cel pierdut? șopti el. Sînt deci nepotul doamnei Carew? Dar de ce? Cum? Nici nu pot crede!

Urmare cîteva minute de tăcere, apoi fața lui Jimmy se însenină cu o rază de bucurie.

- Acum cînd știu cine sînt, pot să-i dau destule explicații doamnei Chilton cu privire la familia mea.

- Desigur, răspunse domnul Pendleton.

Familia Wetherby din Boston era o familie veche tocmai de pe vremea cruciadelor, și lucrul acesta putea s-o mulțumească pe doamna Chilton.

- În ceea ce-l privește pe tatăl tău, - zise Pendleton - el, de asemenea, este de familie bună. Doamna Carew mi-a povestit despre el, mi-a spus că era un om foarte original și nu era privit cum trebuie de familia Wetherby; lucrul acesta îl știi și tu.

- Da, săracul tata! și ce viață a dus el cu mine, temîndu-se să nu fie urmărit. Acum pot să înțeleg o mulțime de lucruri de care mă miram atunci. Odată, o femeie mi-a zis Jamie (nu Jimmy), și abia acum înțeleg de ce a plecat el cu mine numaidecît, fără să mai aștepte să luăm masa. Bietul tata! Puțin după aceea, s-a îmbolnăvit grav și n-a mai putut să vorbească. Îmi amintesc că atunci cînd era pe moarte a încercat să-mi explice ceva despre pachetul acesta. Acum înțeleg că ar fi vrut să-l deschid imediat și să mă duc să stau la familia mamei mele; dar atunci, mie mi s-a părut că-mi recomanda să-l păstrez închis. I-am promis acest lucru, însă pe dînsul l-a neliniștit. Precum vedeți, nu l-am înțeles pe sărmanul tata!

- Ce zici, nu e bine să mai aruncăm încă o dată privirea pe hîrțiile acestea? zise domnul Pendleton. Este între aceste hîrtii și o scrisoare a tatălui tău pentru tine. N-ai vrea s-o citești?

- Da, fără îndoială, zise tînărul oarecum rușinat, privind ceasornicul. Mă întreb în cît timp aș putea ajunge din nou acasă la Pollyanna.

Pendleton îl privi cu un aer foarte serios și gînditor, mai întîi șovăi, apoi zise:

- Te înțeleg, copilul meu, că vrei să vezi numaidecît pe Pollyanna. Mi se pare însă că mai întîi ar trebui s-o vezi pe doamna Carew și să-i arăți hîrțiile acestea.

Jimmy își încruntă sprîncenele și se gîndi.

- Da, e bine cum spunei, așa voi face.

- Și dacă nu ți se pare lucru de mirare, te voi însoți pînă acolo, zise Pendleton. și eu am de spus unele lucruri mătușii tale. Ce zici, luăm trenul de ora trei?

- Foarte bine, unchiule. Așa, deci... eu sînt Jamie. Nici nu pot crede una ca asta. Mă întreb dacă credeți dumneavoastră că mătușa mea, tanti Ruth, va fi mulțumită, zise el înroșindu-se.

John Pendleton dădu din cap. Tristețea lui cea de demult îi reapăru pe față.

- Desigur, băiatul meu, dar eu mă gîndesc și la mine. Ce voi deveni eu? Dacă tu ești copilul ei, eu cu cine voi rămîne?

- Credeți-mă că orice s-ar întîmpla n-ar putea să mă separe de dumneavoastră! zise Jimmy oarecum indignat. Dînsa nu are nevoie de mine; îl

are pe Jamie, știți doar aceasta și... oare ce se va întâmpla cu Jamie? Cred că asta o să fie greu pentru el.

- Da, eu m-am gândit la lucrul acesta. El este adoptat legal, cred că știi lucrul acesta, nu-i așa?

- Da, însă nu asta vreau să spun. Mă gândesc ce va face el când va auzi că nu este el adevăratul Jamie, el un biet strivit al soartei! Lucrul acesta îl va ucide cu zile, știu prea bine. De altfel, atît Pollyanna cît și doamna Carew mi-au spus că el este convins că e nepotul mult căutat și de aceea era așa de fericit. N-aș vrea să-l lipsesc de această fericire. Dar ce pot face?

- Eu nu știu, băiatule.

Urmă iarăși o pauză. Jimmy începu să se plimbe prin cameră. Deodată el se întoarse cu fața din nou înseninată.

- Este un mijloc la care trebuie să apelăm. Știu că doamna Carew îl va aproba. Nu-i vom spune nimic lui Jamie! Vom discuta lucrul acesta doar cu doamna Carew, cu Pollyanna și cu mătușa ei. Lor va trebui să le spun adevărul.

- Foarte bine, băiatul meu. În ceea ce privește restul...

- E treaba mea!

- Dar gîndește-te că faci un sacrificiu în multe feluri. Aș vrea ca tu să cîntărești bine lucrurile.

- Să le cîntăresc? Am făcut-o deja; cu Jamie într-o parte a cîntarului, nici nu mai este vreo îndoială. Eu nu-i voi lua nici într-un caz locul, asta-i tot.

- Nu-ți găsesc nici o greșeală și cred că ai dreptate, declară domnul Pendleton cu multă căldură. În ceea ce privește restul, cred că doamna Carew va fi de aceeași părere cu tine, mai ales cînd va ști că adevăratul Jamie a fost regăsit.

- Îți mai amintești și dumneata cînd dînsa spunea totdeauna că i se părea că m-a văzut cîndva? La ce oră pleacă trenul? Eu sînt gata.

- Dar eu nu sînt gata, zise domnul Pendleton rîzînd. Din fericire pentru mine, trenul nu pleacă decît peste cîteva ore, adăugă el părăsind camera.

***

Pregătirile lui John Pendleton în vederea plecării au fost făcute la vedere, afară de două scrisori, una adresată Pollyannei și alta doamnei Chilton. Aceste scrisori au fost trimise cu instrucțiuni amănunțite pentru Susan, femeia de serviciu, pentru a fi înmîinate imediat după plecarea sa. Jimmy nu știa nimic despre acestea. Călătorii se apropiau de Boston cînd John Pendleton îi zise lui Jimmy:

- Băiatul meu, mai am să-ți cer o favoare, ba chiar două. Prima este să nu spui nimic doamnei Carew pînă mîine după-amiază, iar a doua este să mă lași s-o văd eu primul și să fiu eu trimisul tău, iar tu să nu apari pe scenă decît pe la ora patru. Consimți la aceasta?

- Desigur. Nu numai consimt, dar sînt chiar încîntat, răspunse Jimmy numaidecît.

- Bine! Atunci voi chema la telefon pe mătuşa ta mîine dimineată şi voi fixa întîlnirea mea cu dînsa.

Credincios promisiunii sale, Jimmy nu apăru acasă la doamna Carew decît a doua zi la orele patru după-amiază. Chiar şi atunci se simţea aşa de încurcat, încît, înainte de a intra în curte şi de a suna la sonerie, făcu înconjurul casei de două-trei ori. Odată aflîndu-se în faţa doamnei Carew, el îşi regăsi sîngele rece şi rezumă situaţia cu mult tact. Desigur, la început s-au vărsat lacrimi şi s-au risipit exclamaţii. Chiar şi John Pendleton a trebuit să-şi caute batista în grabă. Cu toate acestea, după un timp s-a restabilit o linişte normală, şi privirea plină de iubire a doamnei Carew ca şi extazul lui Jimmy şi a lui John Pendleton au fost singurele manifestaţii care au mai avut loc.

- Găsesc lucru foarte frumos din partea ta că nu i-ai spus nimic lui Jamie, zise Doamna Carew mai tîrziu. Într-adevăr, Jimmy, găsesc că bine ai făcut procedînd aşa, dacă consimţi să te sacrifici, şi eu la rîndul meu voi face sacrificii, căci aş fi fost foarte mîndră să te introduc în lume ca nepot al meu.

- Şi într-adevăr, tanti Ruth, eu...

O exclamaţie pe jumătate înnăbuşită a lui John Pendleton îl opri pe Jimmy din expunerea gîndurilor sale. El văzu că Jamie şi Sadie Dean erau în pragul uşii. Faţa lui Jamie era foarte palidă.

- Tanti Ruth! zise el privind pe unul şi pe altul cu mirare. Tanti Ruth! Sîngele se retrase din obrazul doamnei Carew şi a lui Jimmy. Însă John Pendleton se apropie de el discutînd.

- Da, Jamie, de ce nu? Voiam să te anunţ îndată şi o voi face numaidecît, zise domnul Pendleton oprindu-l cu o singură privire pe Jimmy care se apropia de el. Nu-i decît o clipă de cînd doamna Carew m-a făcut cel mai fericit om răspunzîndu-mi "da" la o întrebare pe care i-am pus-o eu. şi cum Jimmy îmi zice "unchiul John", de ce să nu încep să zică şi "tanti Ruth"?

- O! exclamă Jamie foarte fericit, în timp ce Jimmy, avertizat printr-o privire a domnului Pendleton, încercă să salveze situaţia fără să-şi mai arate nici mirarea, nici bucuria, şi astfel, pericolul dublu trecu.

Numai Jimmy auzi mai tîrziu pe domnul Pendleton spunîndu-i la ureche:

- Aşadar, vezi bine, ştrengarule, că nu te pierd după toate acestea. Acum eşti al nostru, al amîndurora.

Exclamaţiile şi felicitările nu mai conteneau, cînd Jamie, cu ochii înflăcăraţi, fără nici o prevenire, se îndreptă către Sadie Dean.

- Sadie, vreau să le spun acum, declară el triumfător.

Apoi, expresia domnişoarei Sadie, înfăţişînd povestea lor plăcută chiar mai înainte ca Jamie s-o istorisească, făcu ca exclamările şi felicitările să reînceapă, şi fiecare rîdea şi strîngea mîna celoralţi din jur.

Cu toate acestea, Jimmy îi privea trist şi abătut.

- Toate acestea sînt frumoase și bune pentru dumneavoastră, zise el tînguindu-se. Fiecare își are perechea lui, numai eu sînt și rămîn singur. Dacă o persoană oarecare pe care o cunosc ar fi aici, poate și eu aș avea să vă spun unele noutăți.

- Așteaptă un minut, Jimmy, zise John Pendleton. Lasă-mă pe mine să joc rolul lui Aladin și să ating lampa magică. Doamnă Carew, îmi dați voie să o sun pe Maria?

- Desigur, șopti aceasta cu o mirare care se întipări în același timp pe fața tuturor.

Maria sosi numaidecît.

- Nu cumva a sosit Pollyanna acum cîteva clipe? întrebă domnul Pendleton.

- Da, domnule Pendleton, dînsa este aici.

- Roag-o să vină aici, te rog.

- Pollyanna aici? se mirară toți în cor după ce Maria ieșise.

- Da, i-am trimis o scrisoare ieri prin camerista mea. Mi-am luat îndrăzneala să o invit la dumneavoastră pentru cîteva zile, doamnă Carew. M-am gîndit că această fetiță avea nevoie de odihnă, de vacanță, și în timpul acesta camerista mea va avea grijă de doamna Chilton. Am scris o scrisoare și doamnei Chilton, adăugă el cu o expresie curioasă în ochi, adresîndu-se în mod special lui Jimmy. Și mă gîndesc că după ce a citit acea scrisoare, n-a mai avut nimic de spus cu privire la venirea Pollyannei aici.

Pollyanna, rușinoasă, plină de mirare și cu ochii întrebători, apăru în pragul ușii.

- Scumpă Pollyanna!

Jimmy îi ieși în întîmpinare și fără să stea la îndoială, o apucă în brațe și o strînse și o sărută.

- Vai, Jimmy, în fața tuturor? zise Pollyanna protestînd.

- Ehei! Te-aș fi sărutat și în mijlocul străzii, zise Jimmy. De altfel, privește toate persoanele acestea și vezi dacă mai este nevoie să ai vreo jenă de ei.

Pollyanna îi privi și îi văzu.

La o fereastră, cu spatele spre interior erau Jamie și Sadie Dean. Lîngă altă fereastră, în aceeaș poziție, erau doamna Carew cu domnul Pendleton. Pollyanna surîse așa de drăguț, încît Jimmy nu se putu stăpîni să n-o sărute din nou.

- Ah, Jimmy! Totul este atît de frumos, minunat de-a dreptul, îi șopti ea lui Jimmy. și cînd te gîndești că tanti Polly știe acum totul și este de acord. Cred că ar fi fost de acord oricum, pentru că începuse să se simtă vinovată din cauza mea. Dar acum, ea este **asa de mulțumită!** Ah, Jimmy, **și eu sînt așa de mulțumită, mulțumită, mulțumită!**

- Să dea Dumnezeu ca totdeauna să fii așa, scumpa mea! răspunse Jimmy bucuros, strîngînd-o la pieptul lui.

- Sînt sigură că așa va fi, zise Pollyanna cu o încredere plină de bucurie.

NMIC FĂRĂ DUMNEZEU!